

MEDITAZIONE TTIPIAK

Andre Barziart

Iturria: *Guiristinoqui biciteco eta hiltceco moldea...*, André Baratciart. Fauver Duharte, 1784.

Klasikoen Gordailuan:

<http://klasikoak.armiarma.com/idazlanak/B/BarziartMeditazione.htm>

Klasikoen Gordailuak egindako lanak oro dominio publikokoak dira, eta, Jabego Intelektualaren Legearen arabera jatorrizko idazlanak bestelako eskubiderik ez baleuka, nahi bezala erreproduzi daitezke.

**GIRISTINOKI BIZITZEKO ETA
HILTZEKO MOLDEA,
ZEINETAN KAUSITZEN BAI DIRE EGUNAREN GIRISTI-
NOKI IRAGATEKO MOLDEA, MEZA SAINDUKO, HAGO-
NIAKO ETA KOMUNIONEKO OTHOITZAK, IGANDEKO
BEZPERAK ILHABETEAREN EGUN GUZIETAKO
MEDITAZIONEAK
ETA KONSZIENTZIAREN EXAMINA**

Baionan, Fauvet-Duhart,
Erregeren Liburu Egile eta Saltzailea baithan,
Apoumalouko karrikan, 1784

Permisionearekin

APROBAZIONEA

Plazer eta atenzione handienarekin irakurtu izan dut liburu berri hau; hunen autora sabantegia eta sobera khartsua ezagutzen dut fedearen kontra gauzarik xumeena abantatzeko. Eskuarazko liburu guzien artean ez zen batere gure bihotzen Jainkoa ganat itzul-arazteko eta harekin juntuak egon-arazteko deseinu berezi eta solido batean egina zenik: Gristino guziei bere Salbamenduaren seguratzeko nezesario dire bi gauza horiek, eta liburu hunen egileak bildu eta esplikatu izantu erreflexionerik borthitzenak eta kapableenak Arimen Jainkoa ganat altxatzeko eta bethiko estekatzeko. Ene irakurtzaile maitea, ez duzu behar hemen bilhatu ez termino hautaturik, ez arrimu beharriaren kontentatzeko kapable denik, bainan bai gure Arimaren Salbatzeko hoberen diren egjak ezagutzea eta gustatzea; eta xede Jainkozko hortan bihotza Jesu-Kristo ganat altxaturik, irakurtzen baduzu lehiatu gabe, baratuz ukitzen zituzten lekhuetan, ez duzu deus ere eskas aurkhituko. Lehia zitezte beraz, irakurtzaile maiteak, egun oroz bederen kapitulu baten irakurtzera, zuen okupazionek permititzen duten arte guziez, edo bederen arrats guziez bakharrrik edo familiaren artean, eta egia Sainduenekin familier eginez, Munduaren mezprezatzan, Pasioneen zapatzen, sentsuen gobernatzen, tentazionen benzuztan, zuen eginbideen Jainkoa gatik bethetzen, bekhatuak xumeenen ebittatzen, eta Jaunaren garbiki maitatzen ikhasiko duzue eta Salbatuko zirete.

Larrasoron Uztailaren 14e 1784
Sinatua Dagerre, Semenarioko Superiora

APROBATION

Vu le jugement du Sieur Daguerre, Superior du Seminaire de Larressore, que nous avons commis pour faire l'examen d'un livre basque intitulé *Gristinoki bizitzeko eta hiltzeko moldea*, avons applaudi au choix des motifs qu'à employé l'Auteur pour en assurer le succès et à l'art de le faire goûter par ceux qui seront dans le cas de lire son ouvrage; en conséquence lui permettons de le publier dans ce Diocese. A Bayonne, le 20 juillet 1784.

Signé De Hureaux, Vicaire Général et Official

IRAKURTZAILEARI

Egiazko gizon argituek, eta errelijionearen intresak maite dituzten guziek ezagutzen dute meditazionearen premia, eta egun guzietz frogatzen ere dituzte haren abantailak; egia eternalen ahanzmendua da lurraren gainean gerthitzen diren hoben eta itsuskeria guzien ithurburua; erreflexionen husuen medioz neurritzen eta borthitzen da fedea, gizonak ezagutzen eta arbuiatzen ditu bere errebelamenduak, ukho egiten dio munduari eta osoki ematen zaio bere Jainkoari: meditazionearen usaia hain baitezpada-koa eta probotxusa delarik arren, batzuek ez dute denborarik, berzeek ez dakite nola egin meditazionea, eta guziek kausitzen dute astia eta moldea bere intres iragankorren gainean pensatzeko, eta maiz mila gauza funsgabekoen, eta kuriostasun phuruzkoak direnen gainean erreflexione serio-senen egiteko; ez da bizkitartean intresik eternitatekoak baino hurbilago danik ukitzen gaituenik; gure salbamenduarentzat dugun ez antsiasunaz baizen ezin uz dezakegu beraz salbatzeko dugun moian hori. Zenbaiten aitzekia faltsoen hobekiago suntsitzeko, eta denbora berean eskuara baizen ez dakiten arima Jainkotiarren laguntzeko handizki desiratzen nuen zenbait meditazionen gure erdaran ematea; ene talendu eskasak, eta gure eskualdun phuruen errenkurek eta larderiak desira horren bethetzetik urrundu naute orai artean, eta ez nintzen orai ere obra humi lotzera menturatuko, aphez iakintsun eta saindu bezain eskualdun garbi izatu den erretor khartsu baten eskuarazko kontsiderazionen batzuk ez banindute animatu: kontsiderazionen hauk populuaren arteko zenbait presuna hautesien fagoretan iskribatuak izan direlakotz, bere nekhe izerdiz bizia irabazten dutenentzat luzegi izanen ziren, eta menturaz ez ziren ere hautan aski trebe izanen; halatan ahal bezain laburki eta klarki moldatu izan ditut, guziek eta egun guzietz irakur detzaten, eta irakurtzean, gehienik ukitzen dituzten egien gainean zenbait erreflexionen egin dezaten amoreak gatik: halarik ere ez diot ene buruari agindu errateko guzien gerizean emanen naizela; bainan esperantza dut ene borondate onaren ariaz obra hau presuna Jainkotiar guzietz onhetsia eta begitharterekin errezibitua izanen dela. Hemen edirenen dituzte egunaren Gristinoki iragateko Moldea, meza sainduko, hagoniako eta komunioneke othoitzak, igandeko bezperak, ilhabetearen egun guzietako meditazionenak eta kontzientziaren examina: meditazionen haukien artean badire batzuk bertzeak baino usaie gehiago-

tako zerbitza daitezkenak; hainitz probotxus laiteke meza aitzinean irakurtzea mezako sakrifizioaz den meditazioa, meza behar bezala entzuzera preparatzeko; kofesioaz eta kontrizioneaz direnak kofesio on baten egiteko; eta finean komunionearen gaineko biak komunierat dispostzeko, eta komuniatu ondoan eskerren bihurtzeko; molde huntan liburu xoil hunek izanen ditu bertze hainitzek elkharrekin dituzten abantailak. Hau irakurtzen dutenen othoitzetan gomendatzen naiz.

EGUNAREN GIRISTINOKI IRAGATEKO MOLDEA

Atzarri zaren bezain laster, Jainkoari bihotza altxa diozozu, egizu gurutzearen seinalea eta aipha zatzu Jesusen, Mariaren eta Josepen izenak, errozu zure buruari; menturaz egun hau eternitateaz izanen duk segitua; nola behar duk beraz pasatu egun hau?

Bezitzean begira zatzu modestiarik zorrotzenaren erregelak, erratzu pater eta abe maria, edo egizu bertze zenbait othoitz, eta eman zaite debozionerekin zure goizeko othoitzaren egiten.

Goizeko othoitzaren ondoan, edo ahal duzunean egizu oren erdi baten, edo bederen oren laurden baten meditazioa; guziak dire egun guziez oren erdi bat baino gehiago dosteta funs-gabetan, eta ez deuskerietan galtzen ez dutenak, eta doi-doiako fortuna baten ilhunbetan bizi den presuna batek bere familiaren hazteko eguneko oren eta memento guziak enplegatu behar baditu, lanean hari delarik meditazio hori egin dezake, lana bera eta ikhusten dituen gauza guziak Jainkoaren perfekzioen eta munduko funs-gabetasunaren kontsideratzeko suiet edo motibotzat zerbitza daiteke.

Lanaren aitzinean zure lana Jainkoari ofri diozozu Jesusek zure salbatzeko iasan duen nekhearen batasunean; trabailatzean zure xede printzipala ez bedi izan diru irabazteko, bainan bai Jainkoari obeditzea, plazer egitea, eta zure bekhatuez penitentzia egiteko pena haren sofritzea; zure lanean Jainkoari maiz bihotza altxa diozozu, eginez fedezko, esperantzazko, amodiozko, edo bertze halako zenbait akta, nihor ohart ez diteken maneran; zure lana ongi badoha, benedika zazu laguntzen zaituena, gaizki badoha, errezibi zazu Jainkoak zure pazientzia frogatzeko nahi duen mortifikazio hori; molde hortan egiten dituzun lanez merezimenduzko tresorik handienak ardietsiko dituzu; bere nekhe izerdiz bizia irabazten duen nekhezale batek, bizitze komun eta arrunt baten exercizioez, ez du estatirik gorenetan kausitzen direnek baino gutiago obratzen bere salbamendua; eta asko presuna izanen dire uste dugun baino gorago zeruan altxatuak bere estatuko eginbide mendrenen bethetzeko izatu duten leialtasuna dela kausa; obra eder batzu dire, duda gabe, Elizeran egotea, othoitzaren egitea; baldin ordean othoitzean egoteko zure etxeko lanak uzten badituzu, zure othoitzza ez zaio Jainkoari agradatzen; izpiritu

Sainduak handizki laudatzen du iruten haritzen zen, eta bere etxeko lan xehez okupatzen zen emazteki borthitz hura.

Janean, edanean, loan eta zure dibertimenduetan ez duzu plazera bilhatu behar plazera gatik, bainan zure osasunaren kontserbatzeko eta Jainkoaren zerbitzuan haren enplegatzeko xedea izan behar duzu: artha izan zazu bereziki konpainia eta errekreazione onhestak, eta perilos ez direnak hautatzeko, eta ez sekulan kolpatzeko karitatea, garbitasuna, eta bertze berthuteak; zure sentsuko presunekin errekreatu behar zare, bertze sentsuko presunak ez ditutzu hautatu behar premiaz baizen, eta orduan ere mintzatu behar zaizkote ahal bezain modeski, serioski eta laburki.

Ez dezazula, ahal baduzu, egunik utz meza saindua entzun gabe, eta ez bazaitzu posible mezan kausitzea, meza izkila aditzean bihotzez aphezari iunta zaite, eta meza gogoz entzun zazu, hartako eginez, nihor ohar-tu gabe, meza erreialki entzutean egiten ditutzun othoitzetarik zenbait.

Egun guziez arrosarioa erranen duzu, zure aingeru begiraleari eta zure patroin sainduari zenbait othoitz egiten diozutelarik.

Mahainean iartzean eta mahainetik altxatzean hartako katiximan diren othoitzak eginen ditutzu, anjelus engunean hiruretan eta abe maria orena aditzean erraten duzularik.

Kofesatu behar zare bederen ilhabete guziez, artetako bezta buruetan, eta zure sor egunean; komunionearen husutasuna, edo bakhantasuna zure kofesorak erregelatuko du.

Igandeak eta bestak santifika zatzu herriko meza nausian bezperetan, prediku eta katiximetan aurkitzen zarelarik, mundutarren bilkhuetarik ihes eginez, debozionezko irakurtze eta bertze obra onetan egun hura iragaten duzularik.

Eguna akhaba zazu arratseko othoitzaz, egiten duzularik zure kontzientziaren examina xehe bat zure hutsen ezagutzeko, eta hetaz Jainkoari barkhamendu eskatzeko, gau hartan hil behar baizine bezala.

Bilhuz zaite modestiarekin, har zazu ur benedikatua, etzan zaite zure arima Jainkoaren eskuetan ezarri ondoan, eta lokhar zaite zenbait pensamendu saindutan.

MEZA SAINDUKO OTHOITZAK

Meza behar bezala entzuteko Preparazionea

Zure Aldare sainduaren oinetan ahuspez emanik, adorutzen zaitut, Jainko bothere guziak ditutzuna; fermuki sinhesten dut, entzuterat nohan Meza dela Jesu-Kristo zure Seme Jainkoaren Gorputz eta odolaren sakrifizioa, ofritzeko manera hala berekoa ez izan arren, har berak Kalbarioko mendian gizon guzientzat ofritu zuen sakrifizio hura bera. Egidazu grazia sartzeko, o ene Jainkoa, Aphezaren eskuz, hau zuri digne-ki ofritzeko behar ditudan dispozionetan. Ofritzen darotzut, bat egiten naizelarik J Christoren eta haren Elizaren intenzionekin: 1. Zure Majestate dibinoari zor zaioen homaia eta ohore soberanoa errendatzeko; 2. Egin darozkigutzun on eta ungi guziez eskerrak bihurtzeko; 3. Munduko bekhatu guzientzat eta bereziki eneentzat zuri satisfakzione egiteko, finean arimako salbamenduarentzat eta gorputzeko biziarentzat behar ditudan laguntzak eta sokhorriak zure ganik ardiesteko. Zure ganik grazia hauk guziak uste ditut, J. Kristo zure semearen merezimeduen bidez, zeinak nahi baitu berak izan, Sakrifizio adoragarri hunen Apheza eta biktima.

Mezaren hastean, eta Konfiteor erratean

Ene bekhatuen iakiteko eta ezagutzeko, o ene Jainkoa, behar ez duzun arren ene aithorrik eta kofesiorik, eta ene gaixtakeria guziak ene bihotzean irakhurtzen ditutzun arren, kofesatzen darozkitzut halere zeruaren eta lurraren aitzinean: aithortzen dut ofentsatu zaitudala gogoz, hitzez, eta obraz. Ene bekhatuak handiak dire, bainan zure miserikordiek neurririk ez dute. Urrikal nakizu, o ene Jainkoa, orrhoit zaite zure haurra, zure eskuko obra, zure odolaren prezioa naizela.

Birjina saindua, Zeruko Aingeruak Parabisuko Saindu eta Saindak, guretzat othoitz egizue; eta nigarrezko eta miseriazko haran hunta dolhamenetan gaudezen orduetan, grazia eska-zazue guretzat, eta ardiets diezaguzue bekhatuen barkhamendua.

Introitean

Iauna! zuk Patriarkhei eta Profetei inspiratu diotzotzute, zure Seme bakhotxa lurrerat iausten ikhusteko, hain desira khartsuak, indazu heien khar saindutik parte bat; eta egizu, bizitze mortal hunen enbrazuen erdian, ene baitan senti dezadan zurekin bat izateko lehia saindu bat.

Kyrie eleisonetan

Dolhamen eta suspira doblatuez, o ene Jainkoa, errekeritzen zaitut, egidazu miseriordia, eta momento guziez, bizi naizeno, erran baniezazu: *Iauna! nauzun urrikari*: ez liteke oraino aski ene bekhatuen nonbrearentzat eta handitasunarentzat.

Gloria in excelsis

Zerua baino gorago zaren Jainko guziz botheretsua! Zerua eta lurra betheak dire zure loriaren majestateaz, Zeruko eta lurreko kreatura guziei orai juntatzen natzaiote izpirituz eta bihotzez zure obra guzien glorifikatzeko; baina ordainez eman diezadazu munduak ezin eman dezaken bakhea: zuri xoilki, o ene Jainkoa, zor zaizkitzu laudorioak, ohoreak, eskerak eta loria mende guzietako mendetan. Halabiz.

Oremusetan, edo Orazionetan

Agrada bekizkitzu, Iauna, guretzat egiten zaizkitzun othoitzak; iguzu, Eliza zure esposak, Aphezaren ahoz, gure fagoretan galdegiten darozkitzun graziak eta berthuteak. Ez dugu merezitzen (hala da) entzunik izatea; baina kontsidera-zazu grazia horiek eskatzen darozkitzuzugula, Jesu-Kristo, zure Semearen bidez, zeina zurekin bizi baita eta erreginatzen baitu menden mende guzietan. Halabiz.

Epistolan

Epistola huni begiratzen diot, o ene Jainkoa, zure borondateak irak-hasteko egortzen darotazun guthun bati bezala; othoi, indazu manatzen darotazunaren konplitzeko indarra. Zuk zeronek, Iauna, profetei eta apostoluei inspiratu diotzatzute, iskribuz utzi darozkiguten egia: heien argitarik parte indazu eta pix zazu ene bihotzean, hek erretzen zituen su sakratu hura, maita zaitzadan eta zerbitza, hek bezala, ene bizi guzian.

Ebanjelioan, xutiturik

Xutitzen naiz, o Legegile soberanoa, zuri markatzeko Ebanyelio sainduan diren egia handiak, ene odolaz zigilatzerat prest naizela. Egia horiek ene bihotzean zeronek, othoi, Iauna, barneraino graba zatzu. Horiek betzate erregela ene gogoetak, ene hitzak eta ene obrak. Ez dut gehiago segitu nahi zure maximez bertzerik: mintza zaita, Iauna, huna non aditzen zaitudan, sehi baten sumetimendu oso berekin. Indazu zure erranen konplitzeko hanbat indar, nola baitut fermutasun heien sinheste-ko.

Credoan

Jainko bothere guzia duzuna, Zerua eta lurraren Kreatzailea! Sinhesten ditut zinez eta fermuki zuk Elizari irakhatsiak diren gauza guziak; prest naiz, Iauna, ene odolaren isurtzera zuk eman derautazun fedearen sostengatzeko: infidelen edo heretikoaren dixiduak, ez lausenguak ez litezke gai ene khordokatzeko, mundutarren trufa eta meziprezio guziek ez naute gibelatuko ene sinheste egiazkoari lekhukotasunaren bihurtzetik, arrisku suerte guzieren erdian haltoki eta agerian erran nezake orai erratera nohan gauza bera; errazu *Creda*.

Ofertorioan

Kreatura hilkor, eta bekhatuz kargatu bat baizen ez naizen arren, ofritzen darozkitzut Aphezaren eskuz, o egiazko Jainko bizi eta eternala, ogi hori eta arno hori, zeinak izan behar baitute ganbiatuak zure Seme Jesu-Kristoren gorphutzerat eta odolerat. Errezibi zazu, Jauna, ezin erranezko sakrifizio hau amultsuki eta gozoki, eta sofri zazu, ofrenda saindu horri junta diozada, ene gorphutzaz, arimaz, ontasunez, bizi, eta ditudan guziez egiten darotzudan sakrifizioa. Egizu nitaz, o ene Jainkoa, kreatura berri bat; ogi hori eta arno hori zure bothereaz ganbiatzerat zohazen bezala.

Aphezak bere erriak garbitzean

Garbi nazazu, Jauna, sakrifikatua izaterat doatzun Bildotsaren odolean; nola guzietarik xahutua, eta zure graziaren espos arropaz beztitua, zure ganat esku xuri eta bekhatu gabeak altxa detzadantzat, eta esperantza izan egun batez errezibitua izateko zure hautatuei Zeruan preparatu diozuten banket sakratuan.

Ixiltorik Aphezak erraten dituen Othoitzetan

Agrada bekizu, o ene Jainkoa, zure izen sainduaren ohoretan eta loriarentzat, gure abantailetan eta zure Eliza sainduarenetan, ofreitzen zaitzun sakrifizioa; haren intentziona beretan sarthurik, huna non galdeztzen darozkitzudan, Elizako orai, Aphezaren bidez, eskatzen darozkitzun grazia guziak: hortakotz bat egiten naiz Aphezarekin, akorda dietzaguzun amoreak gatik Jesu Kristo gure Jaunaren bidez eta izenean.

Prefazioan

Ordu da, o ene arima, altxa gaitzen behere huntako gauza guziez gorago. Tira etzatzu, Jauna, tira etzatzu gure bihotza zure ganat: sofri zazu, zor zaizkitzun laudorioak eta eskerrak errendatzeko, iunta detzagun

gure boz flakoak, Izpiritu dohatsuen alegrantziazko eta extasiatzko aire justuarekin; eta desterruko lekhu huntan erran diezazugun hek gloriaren egoitzan kantatzen darotzuten: *Saindua, Saindua, Saindua da armadetako Jainko Jauna, izan bedi glorifikatua zeruetako goanean.*

Sanctus erran ondoan

Aita bethierekoa, artzainetako Artzain soberanoa! zure Eliza kontserba eta goberna zazu, finka zazu eta heda lurraren baster guzietarat. Izpiritu bat eta bihotz bat emo-zute Kristau guziei. Benedika zazu gure Aita saindua, gure Aphezpikua, gure Errege, gure Erretora, eta zure Elizaren sinhetean bizi diren guziak.

Lehenbiziko Mementoan

Jauna, orai zure erresuman zarena, orrhoit zaite nitaz zure miserikordian; eta Sakrifizio saindu hunen merezimenduz indatzu nezesario ditudan berthute guziak. Eta batak bertzearentzat othoitz egitea manatu darokuzunaz geroz, Jauna, othoi, adizatzu eta entzun humilki eta konfidantziarekin egiten darozkitzudan othoitzak ene ahaidentzat, adiskidentzat, arimako eta gorphutzeko ungiegilentzat. Ene bihotz guziaz halaber gomendatzen darozkitzut ene etsaiak eta tratamendu gaixto zenbeit egin ahal darotaden guziak: ahantz bekizkitzu heien bekhatuak, eta neureak: ene bihotzetik khen ezatzu khirastasan eta gaitzirizko guziak; eta desira araz diezadazu eta ardiets araz heien amodioa. Mundu guziak senti beza Sakrifizio hunen ona. O ene Jainkoa, iguzu guziei bake egiazko bat, zeinak, elkarrekin unionean atxikitzen gaituela, bethikotz baigaitu unionean emanen Birjina Amarekin, zure Apostoluekin, Martirekin, Saindu eta Sainda guziekin, eta finean eternitate guzian zurekin.

Aphezak kalitzaren eta Ostiaren gainean eskuak zabalduak daduzkanean

Heda zazu, Jauna, ene gainerat zure esku dibinoa, posesionetan sartzeko ene bihotzean eta ene sentsuetan; ene baithan korreyitzeko zure

kontra den guzia; ni konsekratzeko zure Aita Jainkoari zure baithan eta zutaz; eta ni moian hortaz libratzeko deabruaren eskuetarik eta damnatione eternaletik.

Ostia saildua altxatzean

O Jesus, ene salbatzailea, egiazko Jainkoa eta egiazko Gizona, sinhesten dut zinez eta fermuki Ostia sailduan errealki hor zarela; adoratzeko zaitut hor, ene Jauna eta Jainkoa zarena. Iguzu, niri eta hemen garen guzietan, Misterio adoragarri huntan zor darotzuzun debozioa, amodioa, eta ezagutza.

Khalitza altxatzean

Adoratzeko dut Khalitza hortan, o ene Jesus dibinoa, ene erospeneren prezioa, eta gizon guziena. Odol adoragarri hortarik xorta bat iautsterat utz zazu ene arimaren gainerat, izan dadinzat garbitua bekhatu guzietarik, eta sustatua zure Amodioaren Khar sakratuaz.

Jainkoa altxatu ondoan

Ez darotzuzun gehiago ogia eta arnoa ofritzen, bainan bai Kristo zure Semearen Gorputz adoragarria, o ene Jainkoa, haren Pasionearen, pitxtearen, zerurat igatearen orhoitzapenetan: gure eskutik, Jauna, errezihi ezatzu, eta bethe gaitzatu zure graziez.

Bigarren Mementoan

Orrhoit zaite halaber, Jauna, Purgatorioan diren arima gaixoez: dohatsuki zureak dire eta zure esposak ere dire. Bereziki gomendatzeko darozkitzut ene ahaideenak, adiskideenak, arimako eta gorputzeko ungiengileenak, eta othoitzeko beharra gehien dutenak.

Nobis quoque peccatoribus erratean

Guzia bekhatorea naizelarik, ausartatzen naiz galdetzerat grazia bera enetzat, erran nahi da, o ene Salbatzailea! zure glorian parte pixka bat. Mila bekhatuz hango zuzena galdu dudala, ikhusten dut eta aithortzen zure presentzian, o ene Jainkoa! ene mereziei begiratzen badiozute, ez duket esparantzarik plazatua izateko Erresuma hartan, zeinetararik Apostoluek, Martirek, eta Birjina sailduak ezin ardietsi baitute, bethi sofrituz eta berthute girstinozko guziak pratikan emanez baizen. Nola beraz ausarra ere othe naiteke, Jauna, esparantza izaterat? Zure odolak egiten du ene fidantzia guzia. Barkha dietzakidatzu ene faltak, eta penitentzia egiazko batez dige errenda nazazu hartarat heltzeko.

Pater erratean

Kreatura ez deus eta dohakabe bat baizen ez naizen arren, halere, Jainko handia! ausartatzen naiz zu ene aita deitzerat, zeren hola nahi duzun: egidazu grazia, o ene Jainkoa, ez dezadan nihoiz ere gal zure umearen kualitatea. Izan bedi zure izena santifikatua Zeru lurretan. Erregina zazu orai beretik zure graziaz ene bihotzean, zurekin erregina dezadantzat eternitatean zure glorian; eta zure borondatea konpli dezadantzat lurrean, sailduak konplitzen duten bezala zeruan. Ene Aita zare, indazu beraz, othoi, zeruko Ogi hura, zeinetaz neurritzen bai ditutzu zure haurrak. Barkhamendu akorda diezadazu, nik zure amoreak gatik bihotz onez ofentsatu nautenei akordatzen diotedan bezala, eta ez dezazula permeti nihoiz tentamendu batek ere garai nagan: aitzitik, zure graziaz lagundurik, egizu bentzu detzadan ene salbamenduaren etsai guziak.

Agnus Dei erratean

Jainkoaren Bildotsa, munduko bekhatuez kargatu nahi izatu duzuna, garbi zazu eta borrra neure guziak zure odolean; hain khario erosi duzun bakea izateko, dige errenda nazazuntzat. Indazu bake hura zurekin, bake hura proximoarekin, bake hura neure buruarekin; inspiratzen darotzularik humiltasun osoena; eta ene baithan ithotzen ditutzularik bendekuzko desira guziak.

Domine, non sum dignus erratean

Ah Iauna, sobera baizen ez da egia, ez dudala merezi zure errezebi-tzea; indigne errendatu naiz osoki ene bekhatez: guziez urriki dut eta dolore, zeren damustatu baitzaituzte eta zure ganik urrundu binaute: zure hitz bakhar batek senda dezake ene arima: ez nazazula abandona, o ene Jainkoa; eta zure eskutik atxik nazazu.

Aphezaren Komunionean, nork berak komuniatzen ez duenean errealki

O Ene Jesus maitagarria! egun zure Haragi sailduaz neurritua izateko zoriona ez badut; sofri zazu errezebi zaitzadan bederen izpirituz eta bihotzez, eta zurekin bat egin nadin fedeaz, esperantzaz eta karitateaz. Sinhesten dut zure baithan; zure baithan dut ene esparantza; eta maite zaitut ene bihotz guziaz.

Ala dohatsu baitninteke, ene Salbatzaille maitea, zure-ganat hurbiltzeko, zure mahain sailduan presentatzeko, zure Gorphutz sakratua errezebitzeko, eta zure odola edateko estatutan banintz. Ah! zer frankia, zer kontsolazione, zenbat grazia ez diozute ematen hetaz neurritzen ditutzu-nei!

Nork berak komuniatzen duenean, horren orde egin behar dire komunioneako Aktak

Ostia pixkak Aphezak biltzean

Iauna, zure graziaz mendreana hain gehiagoki baliosa da: ia erran dut; ez dut merezi zure mahainean, zure haurren herrunkan iartzea; bainan permeti diezadazu bil detzadan bederen erortzen diren papurrak, Kananearrak galdetzen zuen bezala. Egizu ez dezadan zure inspirazione-tarik batere negliya; ezen negliyentzia horrek obliga zaitzake guziez eskas egiterat.

Post-komunionean

Konsomatu dire guziak, o Iauna! ene begien aitzinean sakrifikatuturik zatoz. O ene Jainkoa! ez naiz nihoiz geldituko zuri laudoriozko sakrifizioa errendatzetik: eta guziz bihotz, zu ofensatuaz doloratu, zaurthu eta humiliatu baten sakrifizioa ofritzetik.

Azkeneko Orazionetan

Nahi duzu Iauna, arterik utzi gabe gure othoitzak adreza dietzatzugun; zeren dugun bethi zure grazien beharra: isur zazu gure gainerat eta iguzu othoitzaren izpiritua, zeina baita humiltasunezko, konfidentziako eta amudiozko izpiritu bat: hortaz errekeritzen zaitugu Jesu-Kristo zure Semeaz, zeinak zurekin erreginatzen baitu glorian.

Benedikzionearen aitzinean

Trinitate guziz saildu eta adoragarria, Aita, Semea eta izpiritu Saindua, Jainko xoil eta bakhar bat zarena; zutaz sakrifizio hau hasi dugu, zutaz sinatzen dugu: agrada bekizu, eta ez gaitzatzula egor zure benedikziona gabetarik.

Azkeneko Ebanyelioa erratean

Berbo eternala, gauza guzien Egilea, denborak bethe zirenean gure-gatik Gizon eginik, Sakrifizio miragarri hau establitu duzuna; eskerrak humilki errendatzen darozkitzugu, zeren egin darokuzun grazia, hunen entzuteko, hunen efetu salbagarriak errezebi detzaguntzat. Aingeru eta Saindu guziek hortaz lauda bezaitzate bethi zeruan, eta gu has gaitezen zu hortaz benedikatzen lurrean, konportatzen garelarik egungo egunean zure legearen arabera.

Barkha diezadazu, o ene Jainkoa, ene izpirituko barraiamendua eta ene bihotzeko hotzetasuna, zutaz okupatua eta zuretzat sustatua izan behar

zuten moment hortan. Ahantz bekizkitzu, Jauna, ene bekhatuak, zeinentzat J, Kristo zure Semea, aldare hunen gainean inolaturik heldu baita: eta ez dezazula permeti aski ondikoakoa izan nadin, zu hemendik harat ofentsatzeko; bainan egizu, zuzenki konportatzen naizelarik, bethi begira diezazudan ene gogoeten, ene hitzen, eta ene obren erregelari eta azken finari bezala. Halabiz.

KOFESATZEKO MOLDEA

Kofesio on bat egin nahi duena hartarat aitzinetik preparatu behar da, eta examina errexkiago egiteko, bat-banazka kurrutu behar ditu Jainkoaren eta Elizaren manamenduak, zazpi bekhatu kapitalak; gogorat ekharri behar ditu izatu dituen okasioneak, tentazioneak, lanak, egitekoak, eta bereziki bere estatuko eta ofizioko eginbideak, eta kostumaz edo usantzaz egiten dituen bekhatuak.

KONTZIENTZIAREN EXAMINA Jainkoaren lehenbiziko Manamenduaz

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... ahalkez, edo bertzela kofesioan bekhatuak estaltzen, eta estatu hartan komuniatzen dutenek. Akzinez, solhas gaixtoez, edo sobraniazkoek Elizak, lur sainduak, edo bertze zerbait gauza Jainkoari kontsekratua denik profanatzen, edo meziprezatzen dutenek. Sorgin, azti, edo asmatzailtan sinheste dutenek; ametsetan, zorionezkoak edo zorigaitzezkoak direlako egunetan fede ematen dutenek; Elizak aprobaten ez dituen akzione, hitz, edo obserbazione suerte batzuetan fidantzia ezartzen dutenek, eta ogia, ura, edo bertze zer nahi den Elizaz benedikatua denik usaie profanoetako zerbitzarazten duten guziek. Fedeak irakhasten darozkigun egietarik zenbait sinhetsi nahi ez dutenek, edo hetaz bere nahitara dudatzen dutenek. Bere salbamenduaren esperantza galtzen, edo Jainkoaren miseriakorian sobra pausatuz, konbertitzea egunetik egunera luzatzen dutenek, eta bere indarretan fidatuz, edo Jainkoaren laguntzan sobra kondatuz, bekhatuzko okasionean jartzen direnek. Jainkoaz, eta bere salbamenduaz orhoitu gabe denbora hainitz pasatzen dutenek. Fedea, karitatea, kastitatea, edo bertze zenbait berthute kolpatzen duten presuna libertinak erreprenitzen ez dituztenek. Munduaren ahalkez, mundutarren trufen beldurrez berthutezko obretarik gibelatzen direnek. Jainkoaren probidentziaz murmura-tzen, edo errenkuratzen direnek. Botuak arinki, edo konplitzeko xederik gabe egiten, eta obligatuak direlarik atxikitzen ez dituztenek. Jan aitzineko, eta jan ondoko, goizeko eta arratseko othoitzak, eta penitentziak neglijentziaz uzten, edo lehiarekin eta atentzionerik gabe egiten dituzte

guziek. Penitentzia arinen izateko, edo bizitzeko molde bera segitzeko esperantzazan kofesor largoenak bilhatzen dituztenek.

Bigarren Manamenduaz

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... arnegu egileek, juramentu gezurraren gainean, eta egiaren gainean premiarik gabe egiten duten guziek. Blasfemia, edo injuriazko hitz bat Jainkoaren, sainduen, edo erreligionearen kontra erraten dutenek. Inprekazioak egiten dituztenek, erran nahi da, hasarreturik, edo hasarretu gabe, bihotzez, edo mihiz xoilki erraten dutenek, bere buruei, edo bertzei desiratzen diotela leher egitea, deabruak eramatea, ozpinak bolatzea, edo bertze zenbait inkuntru gaixtotan heltzea.

Hirugarren Manameduaz

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... igandetan eta bes-tetan premiarik, edo Elizaren permisionerik gabe lanean haritzen direnek, eta bertzeak har-arazten dituztenek; egun saindu hautan meza osoa, edo pharte bat bere faltaz huts egiten dutenek, eta barraiadura borondatezkoekin meza entzuten dutenek; Elizako ofizioetako denboran ostatuan edo plazan jaten, edaten, edo jokoan haritzen direnek; meza nausian, bezperetan, predikuetan eta katiximan kausitzen ez direnek, edo hautan kausitzen direlarik arren, jokoan, dantzan, ostatuan, edo bertze zenbait doste-ta funs-gabetan gainerako denbora enplegatzen dutenek.

Laugarren Manamenduaz

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... burasoak trufatzen edo mezprezatzen dituztenek; burasoei zorrozki behatzen, edo ihardesten diotenek, hekien jotzera ausartatzen direnek, edo jotzeaz mehatxatzen dituztenek; burasoak desobeditzen, edo gogo gaixtoz, eta errenkurak eginez baizen obeditzen ez dituztenek; bere gabeetan, eta zahartzean lagundu gabe uzten dituztenek, edo hei ematen dioten laguntzaz iroi egiten diotenek: burasoak hil ondoan, hekien xedeak konplitzen ez dituztenek,

eta hekientzat othoitzak egin-arazten ez dituzten guziek; osabak, izebak, eta bertze ahaide, eta aitzindariak bere adinare eta autoritatearen arabera ohoratzen ez dituztenek. Nausiak eta etxeko-andreak obeditzen eta errespetatzen ez dituzten sehiek, etxeko ontasunak, bereak balituzte bezala, kontserbatzen ez dituztenek, eta etxeko berriak kanpoan kondatzen eta konda-arazten dituztenek. Bere umeak hazten, beztitzen, instruitzen, Elizako ofizioetarat egortzen, hutsetan korrejitzen, bekhatuzko okasione-tarik begiratzen ez dituzten, eta esenplu gaixtoaz, edo atzartasun eskasez Jainkoaren ofentsatzeko bidea bere umei ematen dioten burasoek.

Bortzgarren Manamenduaz, zeinetan zarratzen bai ditut inbidia, kolera, eta abarizia

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... kontseilu, edo esenplu gaixtoz Jainkoaren ofentsatzeko okasionea ematen dutenek, eta bereziki karitatearen, kastitatearen edo bertze zenbait berthuteren kontra mintzatzen direnek. Erretaula deshonestak jenden bistarat agertzen dituztenek. Xede gaixtorik ez izan arren, bilhuzki, modestiarik gabe, edo ergelki beztituak, eta kofiatuak ibiltzen diren, edo aire mundano, eta arraitasun sobrarekin gizonkien aitzinean agertzen diren emaztekiek. Lagunak egin ez duen gaizkia erraten dutenek, edo egin duena eta gordea zena, ezagut-arazten dutenek, lagunaren kontrako kantak kantatzen, edo kantarazten dituztenek, eta maiz haukien aditzaileek. Proximoaren gaitzaz atsegin dutenek, hari gaitza desiratzen, hitz gaixtoak erraten, kolpe ematen edo eman-arazten diotenek; haren onaz jelosten, edo inbidiaz tristatzen direnek; hari aspertu nahiz hauzi ematen, edo xede berean antolamendua errefusatzen dutenek; bere etsaiari gaitzik nahi ez diotela erraten dutelarik, hura mintzatzen eta salutatzen ez dutenek. Koleran edo bizitasunean ematen direnek. Ontasun biltzeagatik bere buruei gauza nezesarioak ere errefusatzen diotzatzenek, eta amoina egin ahal dezaketelarik egiten ez dutenek. Bere sabelean ekhartzen duten fruituaren hil-arazteko bideak, edo moianak hartzen dituzten, edo haren kontserbatzekoak neglijatzen dituzten emaztekiek. Hiltzea desiratzen, eta hiltzeko, edo osasunari bidegabe egiteko arriskutan ematen direnek.

Sei eta bederatzigarren Manamenduez

Manamendu haukien kontra bekhatu egiten dute... gogoeta, edo desirkunde lizunak bere nahitara gogoan atxikitzen dituztenek: hitz libroak erraten, kanta arinak kantatzen, edo aditzeaz atsegin hartzen dutenek. Behatze, ukitze edo bertze zenbait akziona deshonest bere gainean, edo bertzen norbaiten gainean, egiten edo errezibitzen dutenek, emaztekoa emaztekiarekin edo gizonkia gizonkiarekin izanik ere. Adiskidetasun sobra libroak, libertinen konpainiak, dantzak, eta urrundani ere kastitatearen kolpatzera ekhar detzaketen dibertimenduak hautatzen dituztenek. Pintura edo figura, eta bertze zer nahi den gauza deshonestei atseginekin behatzen diotenenek. Amodioz mintz diren liburuak irakurtzen dituztenek. Modestia gutirekin beztitzen direnek. Elkharren arteko deshoneskeriez ezkontzaren saildutasuna desohoratzen duten senhar-emaztek.

Zazpi eta hamargarren Manamenduez

Manamendu haukien kontra bekhatu egiten dute... bertzeren ontasuna bortxaz, edo fineziaz hartzen dutenek, eta injustuki izatea desiratzen dutenek. Ixilka burasoen ontasuna saltzen edo ematen dutenek. Sal-erosian laguna enganatzen dutenek. Hauzi makhur edo zuzen kontrakoez bertzerenaz jabetzen direnek, eta hartako paper faltsoak egiten, edo egiazkoak gordetzen dituztenek. Zilhegi ez diren prestamuak egiten dituztenek, eta funtsa bethikotz abandonatu gabe, intresa tiratzen dutenek; dakitelarik ez direla pagatzeko estatutan izanen, prestamuak hartzen dituztenek. Zorren pagatzea, altxatzera emanak errendatzea, sehiei, eta langilei soldata, eta jornala ematea luzatzen dutenek. Detxuma zuzenki egiten ez dutenek. Joko debekatueta haritzen direnek, jokoan malezia egiten, eta jokoan bere, edo partidaren ahalaz gehiago ezartzen dutenek. Gauza kausituak beretzen dituztenek; edo norenak diren jakiteko eginbidetan ematen ez direnek. Denbora galtzen, edo lanean bere indarra ezartzen duten sehiek eta langileek. Manuz, kontseiluz, lagunduz, kontsentimenduz, ohoin estalki baliatuz, edo bertzela ebaskoetan edo bidegabeta kutsatzen edo parte hartzen dutenek. Proximoaren gauzak desegiten, hausten edo urratzen dituztenek; eta haren bidegabeak, hartako botherea edo kargua dutelarik, gibelatzen ez dituzten guziek.

Zortzigarren manamenduaz

Manamendu hunen kontra bekhatu egiten dute... gezurra erraten dutenek. Lagunaz funtsik aski gabe jukatzen, edo xuxpitxak arinki egiten dituztenek. Jujearen aitzinean egaren kontra mintzatzen direnek, edo dakiten egia erraten ez dutenek. Sekretuan jakin duten gauza salhatzen dutenek.

Azkeneko bi manamenduak zarratuak dire seigarren eta zazpigarren manamenduetan.

Eliza ama Sainduaren Manamenduez

Jainkoaren manamenduetan zarratuz bertzealde, manamendu haukien kontra bekhatu egiten dute... kofesatu gabe urthe osoa uzten dutenek. Arrazoinaren adineraz geroz bazko astean bere herrian komuniatu gabe egoten direnek. Sori ez den egunetan haragi edo urin egiten dutenek. Hogoi eta bat urthe konplutuz geroz, Elizak manatu barurak hausten dituztenek, edo kolazionean sobra jaten dutenek, eta kolazioneko janharrietan Diozesako usaia segitzen ez dutenek. Elizan irakurtzen diren Monitorio edo eskumikuentzat errespeturik ez dutenek.

Bekhatu Kapitalaz

Urguiluz hobendun dire... bere buruak sobra estimatzen, eta laguna meziprezatzen dutenak. Gormandizaz hobendun dire... sobra jaten edo edaten dutenak, eta janhariak sobra gustukoak, edo garastiegiak bilhatzen dituztenak. Alferkeriaz hobendun dire... laneko nagi direnak, ohean sobra egoten direnak, eta jokoan, edo dosteta alferretan denbora enplegatzen dutenak.

Bertze laur bekhatu kapitalak ezarri dire bortz eta seigarren manamenduetan.

Nork bere estatuko, eta ofizioko eginbideak arthoski examinatu behar ditu; hetan egiten diren hutsak maiz ondore tristeez segituak dire.

KOMUNIONEKO OTHOITZAK

ZEINETAN ZARRATUAK BAI DIRE

KOMUNIONEAREN AITZINEKO ETA ONDOKO AKTAK

Komunione Sainduaren aitzineko othoitza

Jainko adoragarri, salbatzaile amultsua, ene gorphutzeko begiei Sakramendu huntan estaltzen zaiztena! Ezagutzen eta aithortzen dut ene begiak ez litezkela gai zuri behatzeko, eta ezdeusetarat bilhaka nindekela, zure Jainkozko distiadura, gloria eta majestatean agertzen bazine; ene flakhotasuna gatik gerizatzen zare beraz ogiaren eta arnoaren idurien azpian; bainan gorphutzeko begiez ikhusten banu baino fermukiago sinhesten dut aldareko sakramendu sainduan zarela egiazki eta errealki zure gorphutz, arima, odola eta Jainkotasunarekin; prest naiz, Jesus maitea, noiz nahi den egia hunen sustenguan ene biziaren ematera. Ene arimak borthitzki desiratzen du zure gorphutzaren erreizibitza, ene bihotzeko gutziarik handiena da zurekin bat egitea; bainan nola iguriki dezaket zu ethor zaitezen ene ganat? Nor naiz ni zuk niri zure buruaren emateko? Zu zare gizonen Kreatzailea eta Aingeruen nausia, eta ni zure eskuetako obra; zu zare saindutako saindua, eta ni bekhatore guziarik dohakabena; halere, o Jesus guziz ona! zure ganat deitzen nauzu, ene bihotzean nahi duzu egin zure egoitza: zeronek ez bazindu erraten nork sinhets lezake? Nor hurbiltzerat ausarta laiteke, zeronek ez bazindu manatzen? Zure hitz ezti, gonbidatze amultsuek, zure manu adoragarriek animatzen naute, bainan ene bekhatuen nonbreak eta pisutasunak gibelatzen naute: horla nahi duzunaz geroz, ene esperantza guzia zure ontasun eta miseri-kordia infinituan emanik, heldu naiz egun zure ganat, eria bere midikua ganat bezala, gose eta egarri dena biziaren ithurritat, eta atsekabez bethea bere kontsolatzaile podoroso ganat bezala; huna, Jauna, non naizen zure dohainez probotxatzeko enetzat preparatu duzun atseginezko banket huntan; erreizibitzen ditut bozkariorekin zur fagoreak; oxala! ene indignitateak ez baliote trabarik ematen; ezagutzen duzu zure zerbitzaria, konpli zazu zure graziaz ene baithan eskas den guzia; egizu, Jainko guziz bothe-retsua, ene bihotza urth dadin guzia zuretzat, eta ez dezadan zutaz kanpoan bilha kontsolazionerik. Isur-azu zure grazia ene arimarat, emadazu parte zure benedizione ezietan, egin nazazu gai zu digneki erreizibitzeko

sakramendu handi hortan, atzar nazazu ene lokhuma pisutik, thira zazu ene bihotza zure ganat, bisita zazu ene arima, eta bisita hortaz saindu zazu, izan dezan zoria Aingeruen ogiaren erreizibitzeko fede fermu, eta amodio khartsu batekin, esperantza, humiltasun eta errespeturekin.

O Birjina gloriosa, Jainkoaren ama! Zuk amultsuki erreizibitzen eta fagoratzen ditutzu zure baithan bere fidantzia ematen duten guziak; esperantza horren azpian heldu naiz egun zure ganat; egizu beraz, grazia dibi-noaren ama, zure seme maiteak egun ene baithan prepara dezan bere egoitza, sor-araz eta finka detzan ene bihotzean berak galdegiten dituen dispozicioneak: egizu, o Ama amultsua, egun egiten dudan komunioneak gibela nazan gaizkitik, borthitz nazan ongian, eta izan dadin enetzat phiz-te glorios baten bahi preziatua.

Komunione Sainduaren ondoko othoitza

O Jesus maitea, Zeru lurren jabea, eta nausia, Zerua eta lurra bere edertasun guziarekin ixil beitez zure aitzinean, ezen deus badute laudagarri-rik, deus ederri guziak heldu zaizte zure ontasunetik eta manifizentzia-tik, eta halere egun jautsi nahi izan zare lurrik eta herrautsik baizen ez den bekhatore dohakabe hunen ganat, eman darotazu zure gorphutz saindua janharitzak, eta odol preziatua edaritzat; zure Jainkotasuna eta gizontasun enplegatu izan ditutzu ene gabearen bethetzen, eta beharren konplitzen. Oi zein handia den egun ene ganat jautsi den Jauna! Zein maitagarria den egun erreizibitu dudan arrotza, eta zein xarmagarria haren konpainia! Zein leiala ene bisitatzerat ethorri den adiskidea! Zein ederra enekin juntatu den esposa! Zein miragarria eta maitatzea merezi duena, lurraren gainean maita eta desira daitezken guziak infinituki ixitzen dituenaz geroz! Zenbat amodio, zenbat errespetu, ezagutze eta laudorio ez darozkitzut zor, Jauna, zure gorphutz sakratuaz egin darotazun dohaina gatik! Maitatuko zaitut beraz ene bihotz guziaz, o Jesus guziz ona, eta guziz eztia! Eskerrak darozkitzut, eta eskerrik handienak, laudatzen eta adoratzen zaitut, eta ez naiz nihoiz ere geldituko zure laudatsetik eta adoratzetik; zure eskuetan ematen naiz, eta ematen dut dudan guzia, har nazazu zure artharen azpian, beira nazazu bizitze iragankor huntan, eta gida nazazu bizitze eternalerat. Ene Jainkoa, eta ene Salbatzailea! egidazu grazia, zenbatenaz maizago hurbilduko bai naiz sakramendu handi huntarat, hanbatenaz ene

baithan berret ditezen gehiago zure alderat amodiozko eta debozionezko sentimenduak.

Birjina Saindua! zuk zure sabel sakratuan ekharri duzun Jesus bera da orai ene baithan: lagun nazazu zure Seme amultsuak egin darotan grazia huntaz eskerren ematen, othoitz zazu, ez dadin sekulan ilkhi ene bihoztetik; prometatzen darozut ene phentsamendu, hitz eta obra guziak izanen direla niri eman zaitan Jesusenak, eta ez eneak; ukho egiten diot munduari eta haren plazer faltsoei, eta jarraikiko naiz zure Seme maitearen manamendu xolei; ez nazazula othoi abandona, urrikal bekizu zure Semearen odol preziatuaz eresia den arima hau; har nazazu zure gomen-dioan, izan nadin leial ene promesetan; egizu goza nadin egun errezibitzen dudan graziaz mundu huntan, eta bizitze eternalaz bertzean.

ILHABETEAREN EGUN GUZIETAKO MEDITAZIONEAK

MEDITAZIONEA KREAZIONEAZ

I

Kontsidera zazu Jainkoak egin zaituela. Ez du hain denbora handia munduan zarela: zenbait urthe baizen ez du bizi zarela: han artean non zinen? Zer zinen? Ez deusean; ez deus bat zu zeroni. Iguzki hau bazen, ez ordean zure argitzeko: lurrak fruituak ekhartzen zituen, ez ordean zure hazteko mundu hau bazen, ez ordean zu huntan: ez zinen oraino diren gauzen artean: lurreko har bat baino gutiago, hantsa eta herrautsa baino xumeago; ezdeus phuru bat zinen: horra zure estatua nolakoa zen duela zenbait egun, edo ilhabete aphur. Nola bet-betan kausitu zare munduan? Nork eman darotzu izatea? Noren ganik duzu bizia? Zeroni ezin egin zintezken; munduko kreatura guziak ez ziren gai zure gorphutzaren formatzeko, eta gutiago ziren kapable zuri arimaren emateko. Jainkoak egin zaitu beraz, haren eskuen obra zare, hura da zure egilea. Zer obligazione ez diozu Jainkoari eman darotzunaz geroz izatea eta bizia! Orain duela zenbait urthe ezdeus bat zinela orhoitzen bazare, nola zure ezdeustasuna ahantzirik supherbios izan othe zaitzke! Munduko laudorio eta lausengu guziek nola zure bihotza altxa eta hant dezaket! Bihur zaitte zure herrautserat, eta ezdeusetarik egin zaituen Jainkoari eskerrak emanez, haren graziak zure bihotzean distiatuko du.

II

Kontsidera zazu nolakoa egin zaituen zure Jainkoak. Zenbat dohain ez darotzu eman gizon egin zaituenean? Gorphutz bat baduzu bere postura nobleaz, bere membro guzien edertasunaz eta enpleguaz gainerako kreatura ageri direnetarik distingutzen, eta hekien errege egiten zaituena. Jainkoak eman darotzu adimendua, zure baithan, zutaz kanpoan, zu baino beherago, zu baino gorago diren gauzen, eta Jainkoa beraren ezagutzeko gai dena. Eman darotzu memoria bat, mila gauza on eta probotxusez bethe dezazukena. Eman darotzu bihotz bat, Jaunaren maitatzeko, Jaunaz gozatzeko gai dena: eta halatan bere idurirat egin zaitu. Ezagutu othe duzu zein baliosa zinen? Kontsideratu othe duzu zenbat ohoratu behar zinduen zure baithan Jaunaren iduria? Othe zinakien, bekhatuak imajina hura nothatzen eta desegiten zuela. Helas! Jauna, aithortzen dut ene falta, kondonatzen dut ene burua, egun ezagutzen dut ongi, maiz eta sobratan

ene baithan belztu dudala zure imajina; eman diezadazu beraz bihotz urrikimenduz doloratu bat, jan-araz diezadazu nigarrezko ogia, eta edan-araz diezadazu abundanki ene nigarren ura.

III

Kontsidera zazu zertako egin zaituen Jainkoak. Beretzat egin zaitu; ez du bertze xederik izan zu egitean, eta ezin zuken. Kreatura bakhotxari eman dio bere fina, zure azken fina Jainkoa da, Jainkoarentzat zare beraz. Zure izpiruta haren ezagutzeko, zure memoria hartaz orhoitzeko, zure bihotza haren maitatzeko; zu zaren guzia haren ohoratzeke zare. Begiak ikhusteko, beharriak aditzeko ditugun bezala, ni ere guzia oso-oso Jainkoarentzat naiz. Obra bere egilearena da, eta ni norena izan behar othe naiz ene Kreatzailearena baizen? Ez naiz lurrean ontasun biltzeko, ez naiz munduan plazeren, edo aisien hartzeko; bainan xoilki eta bakharrik ene egilearen zerbitzatzeko; haren zerbitzatzeko ez den guzia debeatua zait; nik egiten dudana harentzat ez bada, ene eginbidea hausten dut, hartaz landan bertze zer nahi denentzat egin dezadan, ohoinkeria bat, injustizia bat da, zeren dudana guzia, naizen guzia, egin ahal dezakedan guzia zor bai diot. Ah! zenbat humiliatzeko sujet ez dut ikhusten ene baithan! Zenbat ohoinkeriaz, zenbat injustiziaz ez naiz hobendun ene Jainkoaren aitzinean! Jainkoaz, eta haren araberako gauzez entrenitu othe da bethi ene memoria? Jainkoaren eta Jainkozko gauzen maitatzen haritu othe da bethi ene bihotza? Jainkoaren zerbitzuan enplegatuta othe ditut ene denborak, indarrak eta ontasunak? Ene egiteko bakharra izatu othe da Jainkoaren zerbitzatzea? Hala behar zen; ez da ordean halakoa izatu ene bizia. Ezdeuskeriei eman diotet ene haurtasuna, erhokeriei ene gaztetasuna, inutillkeriei ene gainerako denbora. Dostetek, atseginek, eta maiz bekhatzukoek okupatu dute ene bizia. Banitateari, gezurrari, gaixakeriari eman diotzatet ene Kreatzaileari zor niotzan arima eta gorphutza, arimako eta gorphutzeko ahal guziekin. Damu dut, Jauna ene injustizia iraganaz, hartzen dut erresoluzione fermu bat hemendik harat zure zerbitzuan enplegatzeko ditudan guziak, khartsuki zerbitzatzeko zaitut azken hatserainokoa.

Meditazione bakhotxaren akhabantzan Andredena Mariari egin behar zaion othoitzza

O! Birjina Saindua, Jainkoaren ama eta bekhatoeren ihes lekhu! egun fidantzia oso batekin ematen naiz ahuzpez zure oinetan; zu zaitut,

Jainkoaz landan, ene kontsolazioe eta esperantza guzia, egizu beraz beira nadin munduko bide lerrarrietarik, eta jarraik nakion zerurat daraman bide dohatsuari; eman nazazu, o! Ama amultsua, zure ume maiteen herrunzan, izan-araz diezadazu zure othoitzez Jaunaren legearentzat leialtasunik handiena, egizu bethi zerbitza eta maita dezadan Zeru-lurren nau-sia, eta aita guzietarik hoberena; ofrendatzen darotzut ene bihotza, eta zure arartekotasun boheretsuaren azpian ezartzen ditut egun hartzen ditudan deliberazioe salbagarriak.

MEDITAZIONEA GIRISTINOAREN DIGNITATEAZ

I

Jainkoak grazia eta fagore handia egin darotzu bathaioaz giristino egin zaituenean. Zer zinen munduan agertu zinenean? Zer zinen zure amaren sabelean kontzebitua izan zinen instant berean? Aita Adameren bekhatuaz belztua, lepra huts egina, zauri belz batez estalia, Jainkoaren etsaia, zerutik desterratua; ez zen Jainkoa zure Aita, Zerua ez zen zure primuza, orduan hil bazine, zureak egin zuken, eta eternitateko galdua zinen, Jainkoaren presentziaz eta gloriar ez zinen sekulan gozatuko. Jainkoa zen baxharrik gai bekhatu orijinalaren notha beltzetik zure garbitzeko, eta bekhatuak zure baithan desegin zuen imajina ederraren erreberritzeko; ez zinuen merezi orduan pena baizen: zenbat haur ez dire desegiten bere amen sabeletan! Zenbat ez dire hilak sortzen, edo bathaiatu gabe hiltzen! Zu sorthu zarenean, zenbat bertze haur ez da sorthu Juduen, Paganoen, Turkoen ganik! Hek bada zu bezala Jainkoak eginak dire; zu bezanbat gosta zaizko Jesu-Kristori, eta zu hek guzietarik hautatu zaitu, miseriordiarik handienaz zorigaitz hartarik beiratu zaitu. Zer esker, zer laudorio ez diozu beraz zor hain fagore handiarentzat!

II

Bathaioaz ardietsi zinduen dignitaterik, edo goratasunik miragarriena. Jainkoaren ume egin zare, Jesusen membro maite, Izpiritu sainduaren tenplu bizi, zeruko primu. Aitak behatu darotzu bere haur bihotzekoari bezala, zure Aita da graziaz, zu haren ume zare bihurtua: Jesusen haurride, primu-lagun, membro bizi; Jesus da zure buruzagia, zu haren gorphutz mistikoaren parte eta portzioe maitea. Izpiritu sainduak zure bihotzean finkatu du bere egoitza, haren tenplu bizi egin zare. Zerua da zure herria, zure primuza, zuzen duzu Aita Zerukoaren erresuman, eta orduan hiltzeko zoriona izan bazindu, deusek ez zintuen gibelatuko instant batez ere Jainkoaren gloriar gozatzetik. Zein maitagarria ez zinen Jainkoaren begietan! Nola distiatzen zuen zure arimak! Dohainez guzia berregindua, graziaz guzia beztitua, Zeruko tresorez guzia aberastua zinen. Nork ongi eta asko estima dezake giristinoaren dignitatea! Bainan ezagutu othe dut ene noblezia? Ohoratu othe dut ene ethorkia handia? markatu ere othe diot hanbat maitatu nabek Jainkoari ene ezagutza?

III

Zure dignitatearen, edo goratasunaren araberakoa izan behar da zure bizitzeko moldea. Jainkoa da zure aita, beraz hura ohoratu behar duzu, hura maitatu behar duzu, hari obeditu behar diozu, hura zure ahalaz imitatu behar duzu, hura saindu den bezala zu ere saindu izan behar zare. Hala izatu othe zare? Examina zure burua eta ahalka zaite orhoitzean zein laster galdu zinduen zure bathaioko inozentzia. Jesu-Kristoren membro zare, beraz hari lothua egon behar zare, deusek ez zaitu behar separatu haren ganik; hark estimatu eta maitatu duena estimatu eta maitatu behar duzu, hark mezprezatu eta higuindu duena mezprezatu eta higuindu behar duzu: humil, ezti, pazient izan behar zare, zure gutizia guziak mortifikatu behar tutzu. Hala egin othe duzu? Helas! ez othe da egia, egin behar nuenaren kontrarioa egin dudala? Ez dut Jesus segitu; mundua, haragia, plazera, horra nik bilhatu eta segitu ditudan nausiak. Izpiritu sainduaren tenplu zare, beraz zure arima eta gorphutza garbi izan behar dire, bekhatuak ez du zure baithan lekharik kausitu behar. Zer afrontu ez diozu beraz egin Izpiritu sainduari, hare plazan eman duzuan ilhunbetako printzea? Gristino bezala Zeruko primu zare, beraz hura desiratu behar duzu, haren ardiesteko ahal guziak enplegatu behar tutzu; munduari zure desterruko lekharri bezala behatu behar diozu.

Nihoiz ere desiratu othe duzu Zerua? Ez othe zaitzu lakhetu zure desterruan? Ohoratu othe duzu zure izen handia? Ez, ene Jauna eta Jabe soberanoa, ez dut orai artean ongi ezagutu zer zen gristino izatea; ahantz zatu ene eskergetasun eta errebelamendu guziak; promes ematen darotzut, zu, o! Aita Jainkoa, maitatuko zaitudala ene aita bezala; zu, Seme gizon egina, segituko zaitut ene buruzagia bezala; zu, o! Izpiritu Saindua, ene bihotzean ekharriko zaitut ene Jauna bezala: o! Zeru maitea, o! primuza dohatsua, zure ondoan ibiliko eta trabailatuko naiz ene bizi guzian.

MEDITAZIONEA BEKHATU MORTALAZ

I

Ez gizonek, ez aingeruek ezin neurt dezakete bekhatu mortalak Jainkoari egiten dioen afrontuaren hedadura. Jainkoa da mezprezatu, eta nortaz? Gizonaz, bere kreaturaz, bere eskuen obraz, lurreko har eta xixari ezdeus batez. Jainkoa mintzo da, Jainkoak bere legeak eman ditu. Ez othe du zuzen guri manatzeko? Ez othe du arrazoin gure obedientziaren igurikitzeko? Ez othe da gure Jaun soberanoa, guri izatea, bizia, ahala eman darozkiguna? Bizkitartean hausten dugu haren legea, ostikatzen dugu haren manua, eta mihiz erraterat ausarta ez gintezkena, obraz erraten dugu, ez dugula nahi zerbitzatu. Errege guzien erregea, Jaunen jauna da guk mezprezaten duguna; Jainko handi hura bere begien aitzinean ofentsatzen dugu, berak ikhusten gaituela dakigun denboran, haren manuak ostikatzen ditugu; guk, bai guk, ezdeus batzuek, dugun hain ausartzia harrigarria! O Zeruak! espanti zaitezte, eta lurra ikhara bedi; horra nolakoa izatu naizen! Ni, bai ni, Jauna, zure kontra altxatu naiz. Nor zare zu? Eta nor naiz ni? Zu guziz gora, eta ni ezdeustasuna bera. Nork ezagut dezake zure handitasun mugarrigabea? Eta beraz nork neurt dezake bekhatu mortalaren malezia infinitua? Nor da monstro hunen dorp-hetasun guzia konpreni dezakena? Nola hain kruelki tratatu dudan Jainkoak utzi darot bizia? Nola ez nau Ifernuko lezean hondatu? nola nagoke nigarrez eta dolorez urthu gabe?

II

Bekhatu mortalak Jainkoa eskergetasunik beltzenaz pagatzen du; bekhatoreak bere egilea, bere Aita, bere adiskidea ofentsatzen du; gizona Jainkoaren emaitzez berez baliatzen da bere ongi egilearen mezprezateko; haren ezagutzeko duen izpirituaz, hartaz orhoitzeko duen memorioaz, haren maitatzeko duen bihotzaz, haren laudatzeko duen mihiaz, haren zerbitzatzeko duen osasunaz, podoreaz, karguaz, denboraz, guziez zerbitzaten da haren desohoratzeko: ez da egia, hautaz guziez, edo hautarik zenbaitez baliatzen zarela bekhatu egiteko? Beraz egia da, Jainkoaren dohainak berak Jainkoaren kontra enplegatzen ditudala. Othe du ingratasun hunek bere parerik? Nola deithuko dugu gristino laxo baten eskergetasun hau? Hitza faltatzen, eta bihotzak eskas egiten darot, o! ene

Jainkoa, hain kruelki tratatu zaitudala orhoitzen naizenean. Oha beraz, o! monstro beltza, aparta hadi ene aldaketarik; ukho egiten daroat oraiko eta sekulako, ez diat nahi hirekin parterik.

III

Bekhatu mortalaren eskergabetasuna urrunago doha oraino; bekhatu mortala egiten duenak ofentsatzen du bere Jainko Jauna, ongi egiten hari zaion, eta gehiago oraino egin nahi dion denbora berean; instant guziez konserbatzen du, hazten eta bazkatzen du, Ifernutik beiratzten du, eta orduan berean mezprezatzten du; agintzarik maitagarrienak egiten dio-tza; Jainkoak prometatzen dio gizonari, haren legea goardatzen badu, bere adiskidetasuna, bere laguntza, bere grazia, bere gloria, eta hori behiko, eternitate guziko. Sari handi hunek ez othe du ukituko? Ez, agintza hautaz kasu guti eginik, bekhatu mortala egin du; plazer labur bat, atsegin iragankor bat hartzea gatik, zer diot? pasione brutal bat kontentatzea gatik, ukho egiten dio Jainkoaren amodioari, Parabisuari; maiteago du instant batetako satisfakzioa, Zerua, Jainkoa baino; trufatzen da Jainkoaz, Jainkoaren fagorez eta agintza guziez. Ah! Jauna, ez nakien zer hari nintzen, ez nuen ezagutzen zein ezta eta salbagarria zen zure legea. Orain argitzen nauzu zure graziaz, orain idekitzen darozkidatzu begiak, eta orain higuintzen dut ene burua. Zuri eskerrak, eta eskerrik handienak zor darozkitzut, zeren ez nauzun punitu ene intsolentzia eta ingratusunaren arabera. Merezi nuen ifernua eta oraino hemen uzten nauzu, garbituko ditut nigarrez ene faltak, eta biziko naiz zuretzat. Nahiago dut hil ezen ez zu bekhatu mortalaz ofentsatu.

BIGARREN MEDITAZIONEAN BEKHATU MORTALAZ

I

Bekhatu mortala da Jesu-Kristoren burreu egiazkoa, hark kolpatu, sarraskitu eta eman du hain estatu urrikalgarrian, hark hil-arazi du Juduen eskuz, eta nik bekhatu mortala egin dudan aldi guziez, erreberritu dut Jesusen Pasione sakratua. Posible da horren urrun joan naizen! Nik ene Salbatzailea gurutzefika, hanbat on eta ontasun egin darotan ondoan! Hura ene gatik sor establia batean, hura pobre bizi botika ilhun batean, hura nekha eta odolez izert ene onetan, hura hil bi ohoinen artean, zauriz estalia, azote kolpez larrutua, burutik oinetaraino odolztatua, arantzez khoroatua, afrontu suerte guziez sasiatua, eta ene gatik hainbertze egin eta sofritu duen Jainko-gizon hura berri berritan gurutzefika! Konprenitu othe dut zer egin dudan, bekhatu mortalean erori naizenean? Ah! Salbatzaile adoragarria, zure sortzeak, zure biziak eta heriotzeak ezagutarazten darot bekhatu mortalaren malezia beltza. Ah! monstro lazgarria, higuintzen haut, herioa, Ifernua bera baino gehiago; ez nauk gehiago enganatuko, sobra plaza utzi daroat ene bihotzean, hire kontra armatua nagok, bethi guduan hariko natzaik, eta esperantza diat ene Jainkoaren laguntzarekin batean bentzutuko haudala.

II

Bekhatu mortala da gizonaren etsairik handiena, eta arimaren burreu bakharra. Graziak, Jainkoaren amodiak egiten du arimaren bizia, eta bekhatu mortalak egiten du arima haren heriotzea; gorputza arima gabe hila den bezala, arima grazia saildutzen duena gabe hila da. Bihotza bi erdi egiten duen ezpata kolpeak gorputzeko bizia eramaten darotan bezala, bekhatu mortalak arimako bizia gal-arazten darot. Hil nahi ninduken etsai bati ihes egin niozoke, eta Jainkoaren begietan hil naben bekhatua ez urrundu, bainan onhetsi, maitatu, bilhatu dut. Zer erhokeria! Zer barbaria! Zer krudelitate ez dut izan ene buruarentzat! Akhabo da, Jauna, egin da, sekulan ez naiz aski erho izanen bekhatu mortalaren egiteko. Ez munduak bere agintza, edo dixiduekin, ez Ifernuak bere finezia edo tronperiekin, ez eta pasioneek bere adrezia edo lausengekin, deusek ez nau ekharriko ene arimari kolpe mortalaren ematerat.

III

Bekhatu mortalaren itsustasuna hobekiago ezagutzeko, kontsidera dezagun nola punitu duen Jainkoak denbora guzietan. Aingeruak bere Kreatzailearen kontra altxatzen dire, Luzifer bere supherbioaz guziz gora deitzen denaren tronuraino igan nahi da, eta gogoeta hau, desira urguiltu hau bet-betan da garrazki punitua; Zerutik da Aingeru hain ederra bere lagun guziekin bethiko desterratua, Ifernuko lezerat da kondenatua. Gure lehenbiziko burasoek jaten dute fruitu debekatua, eta betan galtzen dute, beretzat, bere ondoko guzientzat, gorphutzeko eta arimako bizia; lurreko parabisu maitagarritik khenduak dire, nigarretarat, nekhetarat kondenatuak dire; bekhatu mortal haren ondoreak dire munduko pena, xagrin, gosete, gerlate, miseria, eritasun, atsekabe guziak; heriotzea bera hark sor-arazi du munduan. Nola gero usteko dut ezdeuseria, dosteta, edo gauza gutia dela bekhatu mortala, hain garrazki punitua ikhusten dudanean? Zerk mundu guzia, zortzi presunaz landan, uholde jeneralaz itho-arazi du? Zerk suzko eta sufrezko uri batez erre eta kontsumitu ditu Sodoma eta Gomorra bertze hiri dohakabeekin? Zerk bada? Bekhatu mortalak. Erreflexione hauk ez othe dire gai izanen niri ezagut-arazteko zein higuingarria den bere kreaturetan hain garrazki Jainkoak punitzen duen bekhatu mortala? Zein gauza izigarria den monstro intsolentziaz eta ingratasunez bethe hau? Bai, ene Jauna eta ene Jainkoa, ikharatzen naiz ikhustez zein garrazki punitu duzun bekhatu mortala, instant huntarik gerla deklaritzen diot, eta zuretzat izanen naiz oso osoa: indazu grazia, zuk inspiratzen darotazun deliberazione hunen atxikitzeko, zure zerbitzuan bizitzeko eta hiltzeko.

HIRURGAREN MEDITAZIONEA BEKHATU MORTALAZ

I

Bekhatu mortalak kalterik handiena egiten dio gure arimari; gal-arazten darozkigu ontasun guzietarik handienak, aberastasun egjazkoak. Jainkoaren haur maite ginen, haren adiskide min ginen, haren erresumako primu ginen, Jesusen haurride eta membro berezi ginen. Izpiritu sainduak gure ariman bere egoitza egiten zuen, gure bihotza zen haren tenplu bizia eta maitea. Trinitate adoragarriak bere tronutzat hautatu zuen gure arima. Oi! nolako artha zuen gutaz! Zenbat grazia eta fagore, zenbat behatze ezti, zenbat kontsolazione ez othe zuen isurtzen gure bihotzetarat! Ez zen deus ere gure estatu dohatsuarekin konpara zaitekenik; lurreko ontasunak, gure arimako ontasunen aldean, basa puska batzuek bezala ziren, munduko ohoreak, gure zorionaren aldean, laido batzuek ziren, sentsuen plazerak, gure bihotzeko gozoen aldean, kharastasun batzuek ziren. Oi ala gure dohatsuak, bethi goardatu bagindu gure saindutasuna! Ordean bekhatu mortalak bet-betan miseriarik handienerat aurdiki gaitu. Bekhatu mortalean erortzen garen pontutik, galtzen dugu Jainkoaren amodioa, eta gureganatzen dugu haren higuintza guzia. Ez gare gehiago Jesusen membro, bainan bai Satanen esklabo. Ez dago gurekin Izpiritu saindua, Deabrua da gure bihotzen nausia eta jabea. Trinitate adoragarriak aborritzen gaitu, eta galdu dugu Zeruko primuza. Ah! zer kalte, zer bidegabe gure arimentzat! Nola behatu diot orai artean bekhatu mortalari? Uste izan othe dut ene arimaren etsai eta burreu bakharra zela?

II

Bekhatu mortala egin duen arimaren pobrezia osoa eta urrikalgarria da. Ordu artean bildu ahal zituzken obra on guziez, merezimendu guziez bilhuzia da. Barurik garratzenez, othoitzik khartsuenez, amoinarik handienez, mortifikazionerik luzeenez, komunierik sainduenez, hamar, hogoi, berrogoi urthez eta gehiagoz ere penarekin egin zituzken irabazi guziez gabetua da: aberatsa dauka bere burua, deusen beharrik ez duela, dio bere baithan, eta bizkitartean erromes eta miserable da, gauza guzien beharrean da. Nork esplikatuko daroku haren pobreziazen hedadura guzia? Bekhatu mortala su bat da, gauza guziak erroetarainokoan kontsumitzen dituen, aire phozoatu bat da, lorerik ederrenak ihartzen dituen,

ohoin kruel bat da, merezimendu guziak arrobotzen dituen. Oi! beraz ala hire dorphea! ala hire kruela, o bekhatu mortala, betan hain miseria eta lazeria handirat aurdikitzen naukanaz geroz! Gure burua, gure intresak, gure zoriona maite badugu, nola behatuko diogu hanbat kalte egiten darokun bekhatu mortalari?

III

Anima zazu zure fede guzia, sar zaite zure bihotzean barna, eta ikhuziko duzu zertarat bilhakatzeko duen bekhatu mortalak zure arima; obrarik hoberenak, akzionerik sainduenak, eta berenez baliosenak egin baletza ere, bekhatu mortalak haui guziei edekitzen diote Zeruko gloriaren mereztzeko balioa. Baiki, bekhatu mortalean naizeno egiten ditudan amoinak, barurak, othoitzak, mortifikazioneak sari gabe dire Jainkoaren eresuman. Senda banetza eriak, erna banetza gor eta mutuak, xuxen banetza mainguak, phitz banetza hilak; mirakuilu hauk guzietaz ez nezake merezi gloriaren gradurik xumeena. Graziazko estatuan Jainkoarentzat egin nezaken akzionerik xumeena hain balios da, non merezi bai du Zeru guzia, eta bekhatu mortaleko estatuan egiten diren obrarik miragarrienak ezin dukete eternitatean saririk. Neroni hila naiz Jainkoaren aitzinean, eta beraz nik egin dezakedanak ez du bizitze eternalaren gainean zuzenik. O! nonbait bekhatu mortala hire higuigarria, goastatzen eta desegiten dukanaz geroz berenez hain eder eta balios laitezken obra sainduen merezimendua! Badakit hek egin behar ditudala, eta noiz ditut beharrago nigarrak, auhenak, othoitzak, amoinak, mortifikazioneak, bekhatu mortaleko estatuan naizenean baino? hetaz behar dut, eta hetaz xoilki ardiets dezaket ene Jainkoaren bihotza, hetaz ema dezaket haren kolera; hei beraz lothuko natzaiote khartsuki, hetaz baliatuko naiz bekhatuak gal-arazi darozkidan ontasunen biltzeko, eta berri-berritan haren umeen herrunkan jartzeko. Behatzen eta behatuko diot bekhatu mortalari ene Jainkoaren eta ene arimaren etsai bakharrari bezala, hura da bakharra higuinduko dudana, ene miseriarik handiena bezala; eta gainerako kalte, atsekabe guziak besarkatuko ditut, hek prezatuko ditut ene ontasunak bezala, eta hetaz eginen dut ene plazera.

MEDITAZIONEAK BEKHATU BENIALAZ

I

Bekhatu beniala da Jainkoaren lege saindua hausten duen hitz, obra, desira edo neglijentzia bat, ez gauza handi batean, bainan gauza xume batean egiten dena. Bekhatu bat da, beraz Jainkoaren ofentsa bat da, beraz Jaunaren borondatearen kontra doha, bekhatu bat da, beraz Jesusi damu egiten dio; hala da, ez gaitu Jainkoaren etsai egiten, ez gaitu Satanen esklabo egiten, ez gaitu Zerutik khentzen, eta Ifernurat kondenatzen; bainan hanbat maite gaituen Jainkoari desplazer egiten dio. Eritasunak, oin-hazeak, pobrezia, eta lurrean jasan daitezken pena suerte guziak baino gaitz handiagoa da bekhatu beniala, zeren hek zaurtzen bai dute kreatura xoilak, eta hunek ofentsatzen bai du Aingeruen eta gizonen Kreatzailea. Nihoiz ez da zilhegi bekhatu benial baten egitea; banaki ere bekhatu benial bat egiteaz senda netzakela eri guziak, libra netzakela gathibo guziak, konberti netzakela munduko bekhatore guziak, saindu netzakela Judu eta Pagano guziak, Zerurat egor netzakela Purgatorioko arima guziak, Parabisuan sar-araz netzakela damnatu guziak, ez litzaike permis bekhatu haren egitea; beraz gaitz handi bat da eta hagitz handia bekhatu beniala, eta nik hala uste izan othe dut? Hain gaitz handiarentzat iduki othe dut bekhatu beniala? Eta nola bada hain antsikabeki egin dut? Nondik heldu da hartan ohitu bai naiz? Ez deusentzat kondatu dut hain gaitz handia den bekhatua. Zer itsutasuna! Iraganak iragan, higuinduko dut bekhatu beniala, eta emanen diot Jainkoari berak eman darotan, eta beretzat xoilki egin duen bihotza.

II

Bekhatu benialaren malezia hobekiago ezagutzeko kontsidera zazu nola punitua izan den bekhatu beniala. Lot justuaren emaztea hunelako bekhatu bat gatik gatzeko figura batetarat da bihurtua, gatz da bera bilhakatua; Betsameko berrogoi eta hamar mila presuna, kuriostatezko bekhatu benial baten gatik, hil gogorrek dire eroriak. Moise Jainkoaren adiskidea, fidantzia eskas arin bat dela kausa, ez da sarthu Jainkoak agindu zioen lur prometatuan; eta Maria Moisen arreba, murmurazione edo errenkura baten gatik, lepraz da kargatua; Ananias eta Saphira senhar-emazteak, gezur baten gatik, heriotze supituz dire punituak. Horra nola

Jainkoak behatzen dioen bekhatu benialari; horra Juje justu hark zein garrazki punitu duen bekhatu beniala. O! beraz bekhatu beniala, ala hire higuingarria, hanbat gaztiguz mundu huntan berean, eta miletan garrazkiago Purgatorioan punitua haizenaz geroz! gaitzesten eta aborritzen haut; orai ezagutzen haut haizenarentzat, eta orai ukho egiten daroat; hainitz eta sobra aldetatik sarthu haiz ene bihotzean, kuriostasunaz, ignorantziatz, neglijentziatz, atentzione eskasez, mortifikazione faltaz sarthu haiz ene ariman; bainan akhabo, ez duk gehiago lekhurik kausituko ene baithan, eta uste gabez nothatzen badarotak ene arima, nigarrez garbituko diat ene falta, eta khartsuki zerbitzatuko diat ene Jainkoa.

III

Bekhatu xumeez edo benialez kasurik egiten ez duena baratxe-baratxe mortaletan eroriko da. Badakit hainitz bekhatu benialek ez dezakete la egin bekhatu mortal bat, bainan egia eternalak segurutzen nau bekhatu benialetarik iraganen naizela bekhatu mortalera. Nola hori? Zeren bekhatu benialetan ohitzen denak galtzen bai du baratxe-baratxe mortalaren higuintza eta beldurra, flakatzen bai du bere baithan Jainkoaren amodioaren khar bizia, indarrak bere baithan ematen bai diotza bere etsaiari, eta gisa hortan ematen bai da bekhatu mortalean erortzeko arriskutan. Gutigutiak dire kolpe-kolpez, eta bet-betan saildutzen direnak, eta orobat bakharrak dire berehala bekhatu mortaletan erortzen diren justuak. David, Errege hain saildua, Profeta hain argitua, nola erori zen hain bekhatu itsusian? Xede gaixtorik gabe, maleziarik gabe, behatze kuriosegi bat asko izan zen hura faltarik handienetan eror-arazteko; Judas dohakabea nola joan zen bere nausi maitea saltzerainokoa? Lehenik maitatu zuen dirua, gero abarizios bilhakatu zen, finean dirutan bere Jauna eta Jabea traditu zuen. Horra zer darraion bekhatu benialari; horra zein egia den hetan ohitzen dena, hetaz kasurik egiten ez duena, eroriko dela bekhatu mortaletan. Ezagutzarekin ez dut beraz bekhatu den xumeena eginen; guziei ihes eginen diotet, zeren bakhotxa Jainkoaren ofentsa, eta ene arimaren gaitz bat bai da, zeren garrazki punitua bai da, eta maiz bekhatu mortalaz segitua. Egizu, Jauna, orai hartzen dudana deliberazionea konplid ezadan ene bizi guzian.

MEDITAZIONEA HERIOTZEAZ

I

Deus ere ez duzu heriotzea baino seguragorik. Hilzen zare; horra ezin den gutiena ere duda dezazukena. Egun oroz herioarekin eta herioaren kontra guduan hari zare. Jaten duzu, edaten duzu, beztitzen zare, zertako? Gosez edo egarritz, edo hotzez ez hiltzeko. Inguratzen zaituzten, estaltzen zaitzuten gauza guziek adi-arazten darotzute hil behar zarela. Zure aitzinean izan diren gizon eta emaztekiak non dire? Zer bilhakatu dire sei mila urthe huntan, nor bere aldian, lurrean agertu diren erregeak eta sujetak, handiak eta xumeak, aberatsak eta pobreak, sendoak eta eriak, borthitzak eta flakoak? Helas! zenbait denbora aphurrez ibili, mintzatu, dostatu dire, bere buruez mintza-arazi dituzten jendeak, eta ondoan hil dire; hetaz eta zutaz gauza bera izanen da, gauza bera erranen da: experientziak eta arrazoinak bezala, fedea ere erraten darotzu hilzen zarela; posible othe da hainbertze aldetarik aditzen dugun bozari gorraena gitea! Guziek erraten darokute hil behar garela, eta ez gare orhoitzen hiltzeaz! Heriotzearen orhoitzapena urruntzen dugu, herioa bera, hura ahantzirik, urrun ahal bagineza bezala! Hilzen naiz beraz, eta laster, bizitzerik luzeena amets bat da, denborak thonbarat banerama, ximista Zeruaeren parte batetarik bertzerat dohan baino lasterrago, eta ez dut gogoan erabiltzen herioa! Bethi bizi behar banintz bezala nago! hau da erhokeria! Hau da itsumendu auhendagarria!

II

Ezagutu behar duzu ongi zer den heriotzea, hartarat ongi preparamtzeko. Heriotzea da gauza guzien akhabantza, inguratzen zaituzten guzien fina. Gorphutza, mundua, denbora, grazia, Jainkoaren miseriakordia, horra zer duzun, edo zer izan dezakezun lurrean; bada hau guziak akhabo izanen dire heriotzean; herioak hau guziak zuretzat ezdeustatuko ditu. Akhabo gorphutza, herrautsetarat bilhakatu da, xixariez estalia eta jana izanen da hanbat artharekin aphaintzen zen gorphutz hura; harren bazka dire eginak hanbat solhaz egiten zuen mihia, hanbat behatze egiten zuten begiak. Horra gorphutzaren zortea. Zertako beraz huni harenbertze atsegin eginen diot? Zertako, huni plazer egiteko, galduko othe dut ene arima? Hiltzean akhabo enetzat mundua bere ontasan, bere gloria, eta bere pla-

zer guziekin; hauk guziek utziko naute, egun batez eta laster guziak utzi beharko ditut: zertako orai danik bihotzez ez ditut abandonatuko? Zertako ez diotet orai beretik adios erranen? Ala erhokeria handia bai da khea bezala heriotzean suntsitzen diren ezdeus batzuei lotzea!

Heriotzean akhabo denbora, orduan hasten da behinere finik izanen ez duen eternitatea. Zer zorigaitz enetzat Jainkoaren etsaikoan banaiz orduan! ezen ez da orduan penitentziarik, ez da gehiago izanen graziarik, ez miserikordiarik, justiziaren denbora ethorria daiteke. Orai dire salbamenduko egunak orai denbora fagorezkoak, momento guziak dire orai preziatu; baliatuko naiz beraz, egun eta oren guziez, Jainkoak bizitze eternalaren irabazteko eman darotan denboraz; ene nigarrez, ene plainuez, eta penitentzia garratzez urratuko ditut ene faltak, leial eta khartsu izanen naiz Jaunaren zerbitzuan, bide huntaz izanen dut beldur baino esperantza gehiago heriotzeko orenean.

III

Heriotzea hain segura duzularik arren, heriotzea hain lazgarri delarik arren, ez dakizu ez non, ez noiz, ez nola hilen zaren. Non hilen naiz? Etxean, ala kanpoan? Herrian, ala atz-herrian? Ez dakit. Nik dakidana da, ni naizen lekhu guzietan, ene heriotzea izan daitekela; beraz lekhu guzietan bizi behar naiz, lekhu guzietan eta bakhotxean hil behar banintz bezala. Noiz hilen naiz? Aurthen, ala ondoko urthean? Gaztetasunean, ala zahartasunean? Ez dakit. Nik dakidana da, noiz nahi den hil naitekela, oren eta instant guziak izan daitezkeela ene azkeneko orenak eta instantak. Nola hilen naiz? Justuen heriotze preziatuaz, ala bekhatoreen heriotze terribleaz? Ez dakit. Helas! beraz ez dakit, ea mundu huntarik ilkhitzean, Zeruan izanen naizen glorian, ala Ifernuan izanen naizen Deabruen artean. Zer eginen dut sailduki hiltzeko? Bizi behar naiz sailduki, bizi onaren fruitu ordinariora da heriotze ona. Nahi naiz beraz, Jauna, orai baliatu, hil ondoan inutilli gabe nezaken, zure miserikordiaz. Bizi nahi naiz, egun oroz hil behar banintz bezala.

MEDITAZIONEA BEKHATOREAREN HERIOTZEAZ

I

Ez da deus ere hiltzerat dohan bekhatorearen estatu tristea baino dohakabeagorik. Norat nahi den beha dezan, ez du ikhusten doloratzeko sujetik baizen. Bere bizitze pasatu guzia gogorat heldu zaio, eta ordu artean ikhushi ez duen bezala ikhusten du bere arimako estatua. Bekhatu bakhotxa bere zirkunstantzia eta malezia guziarekin ikhusten du, eta entseiatzen delarik arren hekien ahanzterat, burru kruel batzuek bezala, sarraskitzen diote bihotza. Hanbat denbora gaizki, edo inutilli enplegatua, hanbat grazia meziprezatuak, hanbat inspirazione, mobimendu, Jaunaren deitze ezti, dohatsu egiteko gai zirenak, ostikatu eta galtzerat utzi dituenak bet-betan eta kolpe-kolpez presentatzen zaizko, eta hek erreportxatzen diote bere bizitze iraganeko gaixtakeria guzia. Hala da; badaki kofesatu dituela bere falta gehienak eta guziak ere, ordean aithortzerat bortxatua da onerat konbertitzen ez gaituen penitentzia itxurazkoa eta agorra dela, kostuma gaixtoekin egiten den kofesioa, edo komunioea bekhatu berri bat dela, eta horra zerk izitzen duen. Ah! orduan desiratzen luke bertzela pasatu balitu bere denborak, orduan nahi luke sailduki enplegatu balitu bere gaztetasuneko sasoinak; ordean hek iragan zaizko, eta badaki ez zaizkola bihurtuko. Zer tristezia! Zer dolore! Zer orhoitzapen bihotz erdiragarri!

II

Pasatuak izitzen badu hiltzerat dohan bekhatorea, presenteko bere estatuak, eta Jainkoaren jujamenduak osoki ikharatzen dute: bere ohearen gainean etzana, izpiritua alde guzietarik penatua, bihotza mila xagrinez bethea, gorphutza, edo sukhar batez ahitua, edo oinhaze minez ihartua, ikhusten du utzi behar duela maite duen mundua; hanbat penarekin, eta menturaz injustizia, eta tronperiekin bildu dituen urte, zilhar, muble eta ontasun maiteak bortxaz uzterat obligatua dela badaki, gathibo iduki duten kreatura malurusetarik separatzerat dohala sentitzen du. Zer dolore ez du, bihotza amarratzen dioten plazer, ohore, atsegin eta satisfakzioe banoetarik hastantzeko? Denbora aphur bat nahi luke, eta denbora errefusatua zaio. Munduak khentzen du bere ganik, eta ikhusten du herioa bere dardo zorrotzarekin kolpe mortalaren ematerat dohakola, eta bere

krimen lekhuko izatu duen Jainko saindu, Juje garratzaren aitzinean ager-tu behar dela. Kotsiderazione hunek ez othe du ikharatzen bekhatuan hiltzerat dohala dakien girstinoa! Ez othe da bada lazten! Erradazu ea zer dioen orai zure arimak? eta baldin ukitua bada, zertako ez zare oraidanik konbertitzen? Ah! Jauna, ene konbertitza zure graziaren obra da; egizu othoi ene fagoretan zure amodiozko mirakuilu bat; orai beretik has zaitte ene gaztigatzen, hiltzerakoan ez dezazuntzat kausi deus ere ene baithan.

III

Hiltzerat doan bekhatoreak ez du hurren solejimendurik batere, kotsolazione guziez kasik gabetua kausitzen da. Batzuetan, osasunean egin zituen kofesio eta komunione gaixtoen punizionetan, ez du sakramenduen errezibitzeko epherik; edo baldin astia badu, nola egin othe dezake errexxi hain gaitza den examina oso-osoa, deklarazione klar eta hedatua? Nola bet-betan izanen du dolore eta kontrizione hain baitezpadakoa, eta Jainkoak niholere zor ez dioena? Bihotza deskantsuan, izpiritua errepausuan, gorphutza osasunian ere hanbat penarekin egin den lan handia, nola eginen du izpiritua flakutua, bihotza trublatua, eta gorphutza gaitzaz xukatua duenean? Jainkoak mirakuili batez ganbia dezake, ordean mirakuilu hau hanbat urthez meziprezatu duen Jainkoaren ganik igurikitza erhokeria bat da. Antiochus, Printze gaixtagina, hiltzerakoan, othoitzez zagokon Jainkoari, zeinaren ganik ez baitzuen miserikordiarik ardies-teko; eta justu da, Jauna, zure gonbidatze amultsuez osasunean trufatu denaz, zu ere trufa zaitezen haren heriotzean. Nitaz denaz bezanbatean baliatu nahi naiz egin dudan meditazioneaz, zorigaitz berean ez erortze-ko; jarraikiko natzaio penitentziarat deitzen nauen bozari, lothuko natzaio zure graziarekin batean bizitzen berri bati, konplituko dut zure lege guzia. Zuk zure grazia sainduaz lagun nazazu, ez dezazula permeti hil nadien bekhatoreen heriotzeaz; bainan egizu hil nadin justuen heriotzeaz.

MEDITAZIONE JUFAMENDUAF

I

Bere bekhatuan hil den girstinoa ahaideez, adiskideez, hauzoez inguratua da, batzuek eta bertzeak auhenetan, nigarretan daudez, eta haren arima Jainkoaren tribunal ikharagarrian presentatua da; gorphutza lurrean ehortzia izanen da menturaz ponpa eta manifizentziarekin, eta arima bere Juje soberanoki meziprezatu duenaren aitzinean agertuko da gorphutzetik separatu den pontutik; ordean bera bakhar-bakharra, lurrean zituen ontasunez, karguez, izen handiez, kreditaz, lagunez, adiskideez utzia. Nihor ez du ikhusten bere aldaketan, nihor bere inguruetan, bera da xoil-xoila bere Jujearekin: guzia argitua, botheretsua, guziz zuzena, ezin phazegatuzkoa den, eta handizki meziprezatu duen Juje batek jujatu behar duela badaki, ikhusten du, eta ezin itzur dakiok, ezin ihes egin diozok, nihork ezin libra dezake haren eskuetarik; non dire, erraten dio bere Jainko-Jujeak, ene despit maitatu ditukan plazerak, ohoreak, ontasunak? non dire ni utzirik hartu ditukan lagunak, adiskideak? Hire Jainkotzat hartu hituen kreaturak? Ethor bekizkik laguntzerat, eman behazate ene kolpeen gerizean; ethorria duk ene eguna, ordean hiretzat hain zorigatzezkooa izanen dena. Zer beldur eta ikhara ez du orduan bekhatoreak! Bere bizi guzian egin dituen bekhatu guziez da inguratua, bere obrek segitu dute Jujearen aitzinerat. Helas, Jauna aithortzen eta arbuia-tzen ditut ene errebelamenduak, utziko ditut gauza iragankor guziak, maitatuko eta arthoski segituko dut Zerurat gidatzen duen bidea, obra onez berreginduko dut ene arima, hek izanen dire ene begiratzaile, sustengu, eta defendatzaile egun lazgarri hartan.

II

Bekhatuan hiltzen den girstinoa zorrozki eta xeheki izanen da examinatua; bere bizi guziaz, bizitzeko instant guziez ihardetsi beharko du. Kontu galdetuko zaio ordu artean eraman duen denboraz; zer egin duk? erranen dio Jainkoak, zertan enplegatu duk hire osasuna, zertan ontasunak? Zer egin duk, ene ezagutzeko huen izpirituez, nitaz orhoitzeko huen memorioaz, ene maitatzeko huen bihotzaz? Zeri eman diok hire arima? errak mintzadi. Uргуuieriazko zenbat pentsamendu! Mendekuzko zenbat desira! Zenbat akzione krimineletan ez duk korronpitu hire burua!

Kreaturez baliatu behar bidean ene maitatzeko, hetaz zerbitzatu haiz ene desohoratzeko. Ene deitze guziez ez duk kasurik egin, ene pazientziaz trufatu haiz, nik orai jujatu behar ditiat hire obra iduriz onak ere. Nola egin dituk othoitzak? Ezpainez. Nola amoinak? Banitatez. Nola kofesioak? Kostumaz. Nola komunioneak? Bekhatuzko usantzan, bekhatua bihotzean. Nola entzun dituk mezak? Grimasaz. Ni nauk hire Jujea, eta guzien lekhuko izan naizena. Ah! zer lasturaz, zer trublez ez da bethea Juje hain garratzaren aitzinean interrogatua den arima dohakabea! Ala bai dire urrikaltzeko, kontzientzia erregelatu gabe, Juje ikharagarriaren aitzinean agertzen direnak! Othoitzaz eta nigarrez garbituko dut ene bihotza; molde huntan konfidentzia saindu batekin presentatuko naiz Jainkoaren tribunalean.

III

Jainko-Jujeak bekhatorearen kontra emanen duen arrasta terriblean izanen da: oha madarikatua, erranen dio, aparta hadi ene ganik, kreatura dohakabea; oha Deabrauentzat eta haren lagunentzat preparatua den su eternalean erretzen egoterat. Ah! zer ihurtzuri kolpea! hitz bakhotxa gai da bihotzaren arrailatzeko. Oha madaritatua: eta zer bilhakatuko da, Jauna, zuk madarikatzen duzuna? Zer izanen da zure ganik urruntzen eta desterratzen duzunaz? Zu zare haren ontasun soberanoa eta bakharra, zure ganik urrun ezin daiteke soberanoki dohakabe baizen. Oha eta norat? sutan erretzerat, pena guzietarik handienetarat, suplizio guzietarik dorpheenetarat: eta norekin izanen naiz? Deabruarekin eta haren lagunekin. Helas, zer konpainia, zer sahiskide! Deabruen artean, Zeruan glorian izan behar zena! Eta noiz artean sutan erreko da? Zenbat denbora han egonen da? Eternitate guzian. Ah sekula! Ah eternitatea! Nork konprenituko du hire hedadura mugarrigabea? Bethiko Zerua galdua, bethiko Jainkoa galdua; sekulako Ifernua, sekulako sua, eternitatekotz Jainkoaz madarikatua, sekulan ez kontsolazionerik, ez eztitasunik, ez deskantsurik; bethi instant guziez fin gabeko tormentak. Ah Ifernua, ala hire dorphea! Bekhatua, ala hire izigarria! Noiz higuinduko haut bada! Nola har dezaket su eternalaz punitua den plazer laburra! Ah! ene Jauna eta ene Jainkoa, zure jujamenduen orhoitzapenak ikharatzen nau; baliatuko naiz zeronek ematen darotazun ordenaz: jujatuko dut zorrozki ene burua, seguratua ez nauzula jujatuko zure koleran, ez punituko eternitatean.

MEDITAZIONEA BI ETERNITATEEZ

I

Ez zare mundu huntan bethi mundu huntan egoteko: lurra desterruko lekhuko bat da, bertze bizi bat izanen da hunen ondoan; iraganen dire urtheak, egunak, orenak; eta, helas, zein laster ez othe dohaz! eta ethorriko da eternitate behinere akhabatuko, iraganen ez dena; zu zeroni ere eternitate guziko zare, ez duzu finik izanen: zure gogoetak, desirak, hitzak eta obrak momento batez eginak dire, ordean eternitate guzian iraunen dute; eta nola egiten ditutzu? eta zertako egiten ditutzu? Zu egin zaituen Jainkoaren begietan bethi eta eternitatean izanen dire zuk denboran egiten dituzun hitzak eta akzioe guziak. Ez othe laiteke kontsiderazione hau bera asko izan behar zutaz saindu baten egiteko? Ah! Jauna, ikhusten duzu orai artean eternitaterik ez balitz bezala bizi izan naizela, handik bilhatu, desiratu eta maitatu ditut denborako aisiak, plazerak, ohoreak, atseginak; bethi gogoan erabili dut, ea nondik edo nola gogaretan iragan nezaken bizitze iragankor hau, eta ez naiz penetan eman behinere iraganen ez den eternitateko biziaz: orai ezagutzen dut ene erhokeria handia, barkha dazu, o, Jainko guziz ona, ene laxotasuna.

II

Badire bi eternitate suerte, eta ez gehiago; bi eternitate suerte hautarik batean edo bertzean izan behar zare, ezin itzur zaitzke. Eternitate zorionezkoa, edo eternitate zorigaitzezkoa; sekulan dohatsu edo sekulan dohakabe: bethi glorian penarik gabe, edo bethi tormentetan gozorik gabe: fin gabe Zeruko erresuma maitagarrian, edo fin gabe Deabruarekin Ifernuko lezean. Baike, ene arima, gozatuko haiz eternitate guzian, Jainkoa Jainko deno, plazer gozo, eta bozkario guziez: edo tormentatua izanen haiz eternitate guzian, eta Jainkoa Jainko deno, suplizio guziez. Bethi Jainkoa laudatuko, adoratuko eta glorifikatuko duk Zeruan, edo bethi Jainkoa blasfematuko eta madarikatuko Ifernuan. O pentsamendu terriblea! O erreflexione ikharagarria! O sekula, o eternitatea, ala gaia bai haiz bihotzik gogorrenaren porroskatzeko! eta, helas, enea ukitua othe da? Sinhesten othe dut eternitate suerte hautarik batean, edo bertzean izanen naizela? Sinhesten ez badut, fedea galdu dut, eta sinhesten badut, nonbait

ongi sorhaitotua naiz, ikharatua ez banaiz. Orhoitzen othe naiz egia hautaz? Haukien gainean ene bizia moldatu othe dut?

III

Zure biziaren araberakoa izanen da zure eternitatea; zure hautuak egin dezake zure zorion, edo zorigaitz eternala; zure eskuan duzu zure zorrea; Jainkoak utzi darotzu, plazer duzunaren hautatzeko, libertatea, eta berak eman darotzun bizitze labur hunek dezidatu behar du zure dohatsutasun, edo zure dohakabetasun eternalaz; oraino bi eternitate haukien artean zare, biziaren hari flakoak zauzka hagoan, baldin herioak pikatzen balu, zein eternitatetarat othe zindoazke? Norat ere arbola erortzen bai da, han bethi egonen da, zer ere estatutan hilen bai zare, hala eternitate guzian izanen zare, eta biziaren irudikoa ohi da heriotzea: ez da biltzen mahatsa elhorrietarik, eta laharrek ez dute ekhartzen fikorik, zure obren araberakoa izanen da zure fina. Examina zazu zure bizitze guzia; nolakoak dire ene pentsamenduak, nolakoak ene desirak, nolakoak ene obrak, nolakoak ene amodioak? Zer estimatzen, zer bilhatzen, zer maitatzen dut? Zertako nekhatzen, zertako trabailatzen, zertako mintzatzen othe naiz? Zer egin dut orainokoa, eternitate dohatsuaren seguratzeko, eta zer ez dut egin eternitatean malurus izateko! Helas, humelako, edo halako denboran, egunean, eta orenean hil banintz, segur naiz, eternitate guzian dohakabe izanen nintzela, zeren segur bai naiz, bekhatu mortalean nintzela; eta orai nola othe naiz? eta gero nolako izanen naiz? O sekula! O eternitatea! nitaz hain guti ezagutua izatu haizena! Orai danik hi hartu nahi haut ene biziaren erregelatzat; hire gainean moldatuko ditiat ene gogoeta, desira, obra, akzione guziak. O eternitate, o sekula dohatsua! zu desiratzen zaitut, zu bilhatzen zaitut; ukho egiten diotet zuretzat on ez diren gauza guziei, bai eta maiteenei ere; eta zuretzat on diren guziak, bai eta kharatsenak ere gogotik besarkatzen ditut. Zuk, Jauna, argitu nauzun bezala, borthitz nazazu, azken hatserrainokoa deliberazione hunen segitzeko.

MEDITAZIONEA SALBAMENDUKO EGITEKOAZ

I

Jainkoak munduaren kreativean, bere Seme maitea gizon egitean, gure zorion eternalari behatu dio; gauza guziak egin ditu gure salbatzeko, eta bere glorian gu bizi-arazteko. Zeruak, lurrak, Berboaren inkarnazio-neak, sortzeak, bizitzeak, heriotzeak, guziek erraten darokute gu dohatsu egiteko izan direla. Gure beharrik ez zuen Jainkoa gure gatik gizon egin da, Bethleengo establian sorthu da, pobrezian, humiliacionean, gauza guzien eskasean bizi izan da; Caiphasen, Pilatusen, Herodesen etxean kausitzen dut afrontuz eta laidoz sasiatua, azote kolpez larrutua, eta Kalbarioko mendian ikhusten dut bi ohoinen erdian gurutzefikatua eta hila. Zertako, Jauna, horrenbertze? Ene erosteko, ene salbatzeko. Nork gero hozki behatuko dio bere salbamenduko egitekoari, Jainkoak hain egiteko handiari bezala behatu dionaz geroz! Horra, ene Jauna, zuk egin duzuna, eta nik zer ez nuke egin behar salbatzeko!

II

Salbamenduko egitekoa da ene egiteko bakharra, nik egin beharra, bertze nihork ezin enetzat egin dezakena; ene lurrak bertzeek labora detzakete, ene tratuak bertzeek egin detzakete, ordean ene arima ezin bertzeek salba dezakete. Bertzeen obra onak, mortifikazioneak, saindutasuna, zoriona ez dire eneak; hek egin dute beretzat, eta nik egin behar dudana enetzat utzia da: hek irakhatsi darotet, nik neronek egin behar dudala ene salbamenduko egiteko handia eta bakharra. Baike, hori da bakharra nezesario dena, bertze guziak hunen aldean dosteta batzuek dire, hortako zare mundu huntan, eta ez deus bertzetako; ez zare hemen hainitz bizitzeko, ontasunen biltzeko, edo plazeren hartzeko, bainan Jainkoa maitatuz, salbatzeko; gainerako egiteko guziak ezdeuseria batzuek dire, edo zerbait badire, guziak zure salbatzeko behar dire; non ez, utzi beharrik dire, gauza inutil edo kaltekor batzuek bezala. Eta nik nola behatu diot salbamenduko egitekoari? Ez egiteko bati bezala. Zer denbora, zer atentione, zer artha eman diot? Kasik batere. Bertze gauza guzientzat denbora, astia, grina izan dut, eta ene egiteko bakharrarentzat antsikabe, ezaxolatu, eta alfer izatu naiz, ez dut kasik deusik egin, edo hagitz guti egin dut salbatzeko. Othe da ene erhokeriaren parerik?

III

Salbamenduko egitekoa gaizki egiten bada, kalte hau ezin erreparatuzkoa da, hau behin faltatzea, sekulako faltatzea da, Zerua behin galtzea eternitateko galtzea da. Zer probotxu da gizonarentzat, dio Jesu-Khristok, mundu guzia beretzea, galtzen badu bere arima? edo zertaz erreparatuko du bere kalte handia? Munduko gainerako kalte gehienek badute zenbait erremedio, edo kontsolamendu, ordean arima galduz geroz, ez da erremediorik, ez da kontsolamendurik. Orai urthe agor bat badut, gero sasoin aberats bat uste dut; eri banaiz, osasunaren esperantza badut; adiskide bat galtzen badut, bertze bat egiten dut; ordean arima galtzen badut, ez zait gelditzen deus ere, Ifernuan naiz, eta han ez da sosegurik, ez esperantzarik. Zertako bada ez naiz lehiatuko, denbora Jainkoak uzten darotano, haren ongi eta dohatsuki enplegatzerat? Zertako ezdeuskerietan iraganen ditut bethi ene urtheak, ene egunak, ene orenak? Ez othe darozkit Jaunak ematen lan handi hunen ongi egiteko? Zertan nago nagi eta alfer? Nor da ene salbamenduko egitekoan intresaturik ni baizen? eta halarik ere dosteta bati bezala behatu diot orai artean. Ah! ene Jauna eta ene Jainkoa, atzar eta erna zazu ene arima bere lokhuma tristetik; eza-gut-araz diozozu bere egiteko bakharra, eta hartan okupa-araz zazu, menturaz joan dire salbamenduaren egiteko nituen denborarik ederrenak, bainan ora hasten naiz khartsuki ene salbamenduko lanari lotzen, maitatuko eta serbitzatuko zaitut, utziko ditut zure gogarako ez diren gauza guziak, gostarik gosta salbatu nahi naiz; egidazu grazia deliberazione hunen konplitzeko.

MEDITAZIONEA DAMNATZEN DIRENEN NONBRE HANDIAZ

I

Kontsidera eta astiroki medita zatzu egia eternalaren hitz hau; hainitzak dire deithuak, eta gutiak hautatuak. Othe da deusere Jesusen erran hau baino ukigarriagorik, eta gure baithan sar-arazteko gaiagorik? ala zabala eta largoa bai da heriotzerat, Ifernurat gidatzen duen bidea, eta hainitzak dire hura hartzen eta segitzen dutenak! eta ala hertsia eta nekhezkoa bai da bizitzerat, Zerurat daraman arruta, eta bakharrak dire hura hautatzen dutenak, eta hartan dohazenak! Bortxa zaitze hertsitik sartzeko, ezen nik erraten darotzuet hainitzek xerkhatuko dute hartarik pasatzea, eta ez dute ahalik izanen. Horiek dire salbatzailearen hitzak, zeinetaz klarki adi-arazten bai daroku, zein hainitzak diren damnatzen direnak, eta zein gutiak salbatzen direnak. Zerekin konparatuak dire Izpiritu sainduaz salbatzen direnak? adi ezazu, eta ikhara zaitze. Gutienean hamabi ehun mila Israeldarretarik, lur guziei prometatuan sarthu ziren, Josue eta Calep, bi gizon xoil haukiekin; Uholde jeneralean gizon eta emazte guzien artetik arka edo untzi batean salbatu ziren zortzi presunekin; Sodoma eta Gomorra, eta gaineko hiri dohakabe suzko eta sufrezko uriak kontsumitu zituenetarik beiratuak izan ziren laur presunekin. Helas, zein xumea ez da beraz salbatzen direnen nobrea, eta zein handia damnatzen direnena! Ez othe naiz lazten eta ikharatzen Profetak eta Jainkoaren Semea hunela mintzatzen aditzen ditudanean? Nondik heldu da hain bakharrak bai dire salbatzen direnak? Eta ni salbatuko othe naiz? Ene salbatzeko hil nahi izan zaren Jesus maitea! egizu ez nadin gertha damnatuko direnen baltsa handiko.

II

Jainkoak garen guziak salbatu nahi gaitu, ezin duda dezakegu haren borondateaz, hartarakotz kreatu nau, hartarakotz kontserbatu nau, hartarakotz bere Semearen odolaz erosi nau, hartarakotz giristino egin nau, eta bere Elizan hanbat laguntzaren artean ezarri nau; ezin beraz uste izan dezaket Jainkoaren nahitik heldu dela hain gutiren salbatzea, eta hain hainitzen damnatzea. Nondik bada heldu othe da hori? Gizonen-ganik,

zeren gutiak bai dire salbatzeko nezesario dena egiten dutenak. Salbatuko denak begiratu behar du Jainkoaren lege guzia; eta nork hura begirutzen du? Zenbat manera diferentez ez da hautsia, eta ostikatua Jaunaren lege saildua? salbatuko denak behar ditu gurutzefikatu bere nahikara eta gutziak, eta gehienek hek kontentatzen, hek satisfatzen dituzte. Salbatuko denak behar du garbiki kontserbatu bathaioko inozentzia, edo, bekhatu mortalaz galdu ondoan, penitentziak kobratu behar du. Nork ez du galtzen, eta nork hura ardiesten du? Beraz gutiak salbatzen, eta haintzak damnatzen badire, hori heldu da gizonen falta phurutik. Ene faltaz galdu behar naiz beraz, ene biziak behar du ene korte eternala finkatu, edo Zeruan, edo Ifernuan; eta horrek lazten eta ikharatzen nau. Badakit, o, Jesus guziz maitagarria, ene-ganik galdetzen duzun guzia dela ene bihotza; maitatuko zaitut beraz orai-danik finki eta gauza guziena gainetik.

III

Zer bide hartu behar dut beraz damnatzen direnen nonbre handiko ez izateko, eta salbatzen direnen nonbre xumeko izateko? Ez bide da hau bezain deus ere inportantik. Nonbre handia galtzen da, ez beraz segi hekien arruta. Nonbre xumea salbatzen da, har zazu beraz hek daramaten bidea. Salbatu nahi zare? Pratika zazu Ebanjelioak irakhasen darotzuna; saildua salbatu dire, eta zu ere, hek bezala biziz, salbatuko zare: maita zazu bakhartasuna, othoizta, mortifikazionea, hurbil zaite maiz eta arthoski sakramenduetarat, egitza eternitatearen gainean erreflexione husuak, eta bekhatu mortalaz galdu baduzu Jainkoaren amodioa, berehala penitentziarat laster egizu; horra salbatzeko egin behar duzuna. Ordean nola bizi izan naiz orai artean? Segitu othe dut bide hertsia? Helas! ikhusten dut dolorerekin bide largoan ibili naizela, eta beraz damnatzen ninduen arrutan. Deusetan ez dut bortxatu ene burua, bethi kontentatu ditut ene pasioneak, bethi satisfatu ene gutziak; iduritzen zitzaizten gehienek bezala egitea ungi zela, tropela handiari jarraitzeaz ez nuela deus ere arriskatzen, enganatu nintzen, galtzen hari nintzen. Zuk, o ene Jainko, salbatu nahi nauzuna! ene errebelamendutik athera nauzu, eta zure-ganatu xuxen nezaken bide dohatsu eta segurean eman nauzu; nonbre xumearekin zu bakharririk zerbitzatuko zaitut beraz, dohatsuekin glorifika zaitzadan eternitatean.

MEDITAZIONEIA IFERNUAZ

I

Ifernua da leze bat ilhunberik baizen ez dena, iguzkiaren arraiorik ez da sekulan sartzen presondegi hartarat, ez da han ez bakerik, ez deskantsurik, gerlak eta nahasturak han erreginatzen dute, ez da aditzen marrubiarik, hortzen kharraskatzerik eta auhenik baizen; desolazionea, desesperazionea eta errabiamendua, horra zer kausitzen den Ifernuan. Gogorat ekhar zatzu pena eta gaztigu ahal daitezken terribleenak, gosetea, gerlatega, izurria, oinhazeak, kaxoterik lizunenak, lezerik phozoatuenak; hauk guziak Ifernuaren aldean itzal flako batzuek dire, erdizkara ere hura ezin ezagut-araz dezaketenak: on guziena bilhuztasuna, gaitz guziena bilduma, horra zer den Ifernua. Han aitak hurren kontra, haurrak aiten kontra, lagunak lagunena kontra, esosa esposaren kontra daudez bethi borhoz eta madarizonez: ez dute ikhusten monstro belz eta izigarririk baizen; Deabru guziak dire lagun, eta tormentatzaile. O Ifernua ala hire terriblea eta hire izigarria!

II

Jainkoa bera damnatu hekien punitzen hari da, bethi jazartzen diote urrikalmendurik batere gabe, gorraena egiten diote hekien nigar guziei, hekien auhenek eta suspira minek ez dute ukitzen, ez beratzen haren bihotza; bethi edaten dute ligarainokoa Jaunaren kolearen jarroa, eta ezin agortuko dute sekulan: gaitza gaitzaren gainean, tormentak tormenten gainean egortzen diotzate; ez da nihoiz ere flakatuko bethi zehatzen dituen beso mendekaria. Lehenago bekhatoreen punitzeko uholde bat egorri zuen, zortzi justuz landan bertze guziak itho zituena; hiri dohakabe batzuen funditzeko Zerutik jauts-arazi zuen suzko eta sufrezko uri bat. Batzuetan lurra arrailatu du gaixtaginen bizirik iresteko, bertzeetan itsasoan hondatu ditu bere etsaiak hekien desegiteko; gaztigu diferent hauk guziak zer ziren, Jauna, Ifernuan damnatuei jasan-arazten diotzatzutenen aldean? Zenbait zure justiziaren xorta bakhar, zure kolearen itsaso ezin agortuzkotik eror-arazi zintuenak; ordean zu Ifernuan damnatuen tormentatzen hari zare eta oso-oso, gerizatzen diozute damnatuei zure bisaia amultsua, eta bethi agertzen zaizkote koleaz armatua. Egia hauk sinhesten othe ditut, ala ez? edo sinhets detzadan edo ez, ez dire gutiagu

egiak: eta sinhesten badituz, nola nagoke trankilki bekhatu mortalean? Nola egon naiteke damnatzeko arriskurik klarenean? Zer izanen da nitaz, baldin ez banau Ifernuaren kontsiderazioneak ukitzen, ikharatzen eta berehala konbertitzen?

III

Jainkoak damnatuen erretzeko bere koleran phiztu du, eta bethi phiztua dauka Ifernuko sua; su bat da hain borthitza, non gure sua haren aldean itzal flako bat bai da: su bat da, bethi erretzen, eta nihoiz ere kontsumitzen ez dituen: su bat da gorphutzak bezala arimak ere erretzen dituen: su bat da bakhotxari bere faltan arabera sofri-arazten dioena; eta zertaz ere bekhatu egin bai dute hartan gehienik erretzen ditu. Finean damnatuek ez dute ikhusten surik baizen, ez dute iresten surik baizen, berak dire sustatuak eta hurren su haren itxindi batzuek. Krisela gorriak, kaldera irakituak, burdinazko orratzen punta zorrotzak ez dire deusik Ifernuko suarekin konparatuak direnean. Helas! gutarik nork, hauts eta herrauts bilhakatu gabe, jasan lezake oren erdi batez gisu labeko sua, eta beraz gutarik zeinek hautatuko du Ifernuko suan egotea? Nork nahiko du egon khar eternal hetan? Ez nik, dio gutarik bakhotxak; horra zer diodan, horra zer nioen, eta bizkitartean hunela mintzo nintzen denboran bekhatu egiten hari nintzen. Othe zen ene erhokeriaren parerik? Bainan akhabo, o ene Jauna, akhabo, hausten dut bekhatu guziekin, uzten ditut hain garrakzi punituak diren plazerak, ene plazer bakharra izanen da ene erretzeko phiztu ditudan suen nigarririk abundantenez iraungitzea. Eskerrak bihurtzen darozkitzut, o Jainko guziz ona, zeren ez nauzun kondenuatu Ifernuko lezerat, ene bizitze guzian laudatuko, benedikatuko eta maitatuko zaitut.

BIGARREN MEDITAZIONEA IFERNUAZ

I

Damnatuak berak egiten du Ifernuan bere suplizioa, bera da bere buruaren burreu kruela, instant guzietz bere burua tormentatzen du egiten dituen erreflexione bihotz-arraigarriz: damnatua naiz, dio, eta ene faltaz: galdu dut ene aita maitagarria, galdu dut ene zoriona, eta hemen tormentatua, hemen sutan erretzen nago. Jainkoaz eta haren gloriar gozatzeko nintzen kreatua, errosia, giristino egina; eta hemen naiz ilhunbean dohakabeen artean; eta noren faltaz? helas! ene faltaz, ene falta phuruz; hori badakit, hortaz seguratu naiz; salba ninteken; zenbat laguntza handi ez nuen Zerurat joateko! eta zertako ez naiz hetaz baliatu? Zenbat exemplu on ez nuen begien aitzinean! zergatik ez ditut hek segitu? Zenbat instrukzioez ez nuen aditzen! zergatik ez naiz hetaz baliatu? Zenbat aldiz ez darotet erran bekhatuak huna nindakharkela! eta trufatu naiz guzietz. Harenbertze grazietz Jainkoak gonbidatzen ninduen bere ganat, banituen sakramenduetan sendatzeko erremedioak, Jesusen odolaz garbi ninteken ene notha beltzetarik: zer nuen eskas salbatzeko? Deus ere; halarik ere, eta halarik ere damnatu naiz ene faltaz. Ene adineko, ene herriko, ene ofizio-ko hainitz Zeruan dire, eta ni ere Zeruan izan nindeken. Zergatik ez dut egin hek egin dutena? Aithortzen dut ene faltaz, eta ene falta phuruz dohakabe, eta damnatu naizela. Othe da arima batentzat erreflexione hau bezain desesperagarrik? Bai, huna bertze bat eta bethi egiten duena.

II

Damnatuak oraino bere buruari erraten dio erretzen duten kharren erdian, ezdeusen gatik galdu dela: damnatua naiz eta ezdeusen gatik: ezen zergatik ofentsatu dut ene Jainko ona? Zer bilhatu dut edo kausitu bekhatuan? Ezdeus bat, plazer iragankor, eta kharastasunez bethe bat; haizearen pare den ohorezko puntu bano bat; ontasun aphur bat, eta funsgabeko bat, berehala ametsa bezala joan den sentsuen satisfakzioez labur bat. Horra zergatik bekhatu egin dudan. Eta hau guziak zer ziren? Orai dakit ongi; ezdeus phuru batzuek. Zer gelditzen zait orai hetarik? Doi-doia dastatu ditudalako orhoitzapen hiragarri bezain desesperagarria: horra guzia. Eta damnatua naiz, eta erretzen nago. Mundu guzia enetu banu, lurreko ontasun guzien jabetasuna ardietsi banu ere, plazer suerte

guziez gozatu banintz ere, guziez ohoratua, estimatua, adoratua izan banintz ere, zer ziren hau guziak? Itzalak, kheak, haize huts batzuek: eta guzien ondoan orai ez dut ur ihintz bat ere, erretzen, tormentatzen nabendu su huntan mihi puntaren freskatzeko. Eta damnatua naiz. Ala ene dohakabea! ezdeusen gatik naiz soberanoki, eta erran ahal dezakedan baino dohakabeago. Horra zer dioten Ifernuan damanatuak: eta horra zer nik ere erranen nuen, baldin ene Jainkoak punitu banindu lehenbiziko bekhatuaren ondoan. Aithortuko nuen ezdeus gatik damantua nintzela, eta orai nola naiz? Herioa heldu balitzait, zer estatutan kausi othe nintzake? Ah Jauna, zuk ikhusten duzu ene bihotza; baldin zenbait bekhatu gordez hila bada ene arima, ezagut-araz dazu ene hobena, eta indatzu haren auhendatzeko graziak.

III

Finean damnatuak egiten du erreflexione desesperagarri hau; damnatua naiz, eta damnatua izanen naiz eternitatean. Oraino noizbait ilkhi behar banintz presondegia dorphe huntarik, oraino noizbait akhabatzen balire ene penak, noizbait iraungitzen balire erretzen nauten suak, zerbait laiteke, kotsola ninteke, ez netzake hurren senti tormentak, ez litezke hurren kondatzeko hemengo oinhazeak; bainan badakit, segurata naiz, ikhusten dut sekulakoak direla, eternalak direla hemen alde guzietarik pairatzen ditudanak. Mila urthe, eta mila miliun urtheren ondoan, ez dire laburtuko, ez eztituko hemengo suak. Itsaso guzian ur xorta bezanbat, arboletan hosto den bezanbat miliun menderen ondoan orobat izanen naiz, ene tormentek ez dute izanen sekulan finik. O eternitatea ala hire luzea! ala hire ezin kontzebitua! Eta, o eternitate dohakabea ala hire desesperagarria! Eternitatea, sekula, zertako ez zarete izan nitaz bethi mediatuak? Zertako ahantzi eta bistatik galdu zaituzte? Horra zer dioten Ifernuan damnatuek, eta probotxu gabe. Ni balia nadin hek egiten dituzten erreflexioneez; ez beitez izan enetzat agorrak, hekien erhokeriak zuhur beneza: zorte bera dago enetzat, hek bezala bekhatuan bizitzen eta hiltzen banaiz: nolako artharekin ez diot beraz ihes egin behar hain garrazki eta luzeki punitua den bekhatuari?

MEDITAZIONE KOFESIOAZ

I

Jainkoaren miseriak, gure bekhatuen barkatzeko, eman daroku erremedio bat osoki indartsua eta erretxa. Bathaioan egin darokun grazia handia galtzerat heldu garenean gure faltaz ez gaitu uzten laguntza gabe; eman daroku bide bat harekin errekonziliatzeko, mainhu sakratu bat utzi daroku, eta han Jesu-Khristoren odol preziatuaz gure arimako notha guzietarik xahutzen gaitu. Zenbat ere handiak eta zaharkituak bai dire gure bekhatuak, penitentziako sakramenduan ardiets dezakegu guzizien barkhamendua. Othe da erremedio hau baino indartsuagorik? Eta ez othe zaiku erretx huntaz baliatzea? Ez da behar itsasorik pasatu hunen kausitzeko, ez da dirurik eman behar hunen ardiesteko, ez da arartekorik behar huntaz baliatzeko; denbora guzietan, sasoin guzietan idekiak daude graziaren ithurburu baliosak; Jesu-Khristoren Ministroek berek deitzen eta gonbidatzen gaituzte gure sendatzeko; asko dugu gure kontzientzia examinaturik gure bekhatu guziak dolore eta urrikirekin kofesatzea; bide hortaz izanen dugu barkhamendua. Othe da deus ere erretxagorik? Ifernua merezi duenari sobra galdetzen othe zaio bada, ordenatzen zaionean bere faltan higuiztea eta kofesatzea? Merkeago izan othe zezaken galdu duen grazia? Zerbait gehiago behar balitz ere, ez othe luke gogotik bere bizia ere sakrifikatu behar su eternalari ihes egiteko, eta Zeruko gloriaren ardiesteko? Bai, ene Jainkoa eta ene Salbatzailea, gogotik eta bihotz onez isur nezake ene odol guzia zorigaitz eternalari ihes egiteko; baliatuko naiz beraz zuk ematen darotazun erremedio indartsu eta erretxaz; mainhu sakratu huntan garbituko naiz ene bekhatu guzietarik zure odol preziatuaz.

II

Ez da posible behar den bezala; erran nahi da, Jainkoarekin baktezeko on den bezala, bekhatuez orhoitzea Jaunaren grazia gabe; beraz othoitzaz behar gare lehenik entseiatu Zeruko argien ardiestera, eta horra zer hagitz gutik egiten duten. Gero examinatu behar dugu gure burua, ikhusi behar dugu, ea zertan bekhatu egin dugun gogoz, hitzez, obraz, edo neglijentziaz; hortarakotz kontsultatu behar dugu Jainkoaren legea, begien aitzinean eman behar ditugu Elizaren manuak, gogorat

ekhharri behar ditugu izatu ditugun okasioneak, tentazioneak, lanak, egitekoak; ilhabete, aste, egun guziak bat-banazka miratu behar ditugu, jakiteko ea non, noiz, nola, eta zertan egin dugun bekhatu. Guziz ez dugu arinki iragan behar gure estatuko obligazioneen gainean, ezen hetan egiten diren faltak ondore tristeenez segituak ohi dire. Kostumaz edo usantzaz egin ditugunek atenzione berezi bat galdetzen dute. Examina hau artha handirekin egin behar da. Egiteko inportantagorik othe dugu munduan hau baino? Eta nik nola egin othe dut ene examina? Zer artha hartu dut ene buruaren interogatzeko? Zer pena ene bekhatuez orhoitzeko? Helas! hagitz arinki begi kolpe bat aurdiki dut ene bizitzearen gainerat, eta ondoran berehala aitzinka joan naiz kofesoraren oinetarat. Balin-ba, Jauna, orai egin gogo dudan kofesiorat hobekiago preparatuko naiz.

III

Osoki eta klarki behar dire deklaratu bekhatu mortal guziak, ezen bakhar bat ere ahalkez, beldurrez, edo maleziaz gordetzen balitz, bekhatu mortal berri bat eginik lioake haina bere etxerat, eta ez lezake ardiets bakhar baten barkhamendua. Guziak beraz bat-banazka kofesatu behar dire bere zirkunstanzia guziekin; oraino erran behar ditugu, berenez ez bekhatu izanagatik, guk bekhatu dauzkagun guziak; segurki egin ditugula dakizkigun faltak, segurak bezala, dudazkoak dudazkoak bezala; posible bada, nihor izendatu, eta ezagut-arazi gabe. Suerte bakhotxaren nonbreaz ez bagare justuki orhoitzen, bederen aphur bat gora-behera uste dugun bezala kontua eman behar dugu; ezen nola kofesorak bertzela jakinen du gure estatua? Zer ordenatuko daroku? Zer kontseilu edo erremedio emanen daroku? Aithortzen dut, Jauna, ez naizela bethi aski artharekin preparatua hurbildu penitentziako sakramendurat. Zenbat huts ez dut egin beraz, huts guzien erreparatzeko lekhu? Damu dut guziez, hartzen dut deliberazione fermu bat, hemendik harat zure miserikordiak eman darotan mainhu saindurat joateko kontzientzia ongi examinaturik, han deklaratzeko ezagut-araziko darozkidatzun bekhatu guziak: zure grazia sainduaren arraioez argi zazu ene adimendua, zure amodio sakratuaren kharrrez susta zazu ene bihotza, zure kontra egin ditudan falta guziak ezagut, deklaratu eta higuin detzadan; aithortzen dut ez dudala merezi zure miserikordia, bainan, o Jesus guziz ona! zuk enetzat isuri duzun odol preziatuak ematen darot fidantzia oso bat; eta esperantza dut, sakramendu huntan emanen darotazula ene bekhatu guzien barkhamendua, eta zu ez gehiago ofentsatzeko grazia.

MEDITAZIONEAK KONTRIZIONEAZ

I

Bekhatuen dolorea, eta gehiago bekhatuak ez egiteko deliberazione fermua baitezpada nezesario da, penitentziako sakramenduan ardiesteko grazia eta barkhamendua; urriki min eta deliberazione hau gabe ezin ilkhi gaitzke Jainkoaren etsaitasunetik, ezin athera gaitzke bekhatuen esklabotasunetik, examina guzietarik seriosean, eta arthosena, deklarazione guzietarik konpliena, eta osoena ez dire asko errezipitzeko absoluzioena, oraino higuindu behar dire bekhatu mortal guziak, eta damu egiazko bat izan behar da guziez. Kontrizione hau da penitentziako sakramenduan gure ganik galdetzen den dispozitionerik beharrena: eta noiz penetan eman othe gare hunen izateko? Zer egiten dugu harekin kofesora ganat joateko? Iduritzen zaiku examina ongi egiten badugu, gure bekhatu guziak klarki kofesatzen baditugu, eta ematen zaizkigun penitentziak konplitzen baditugu, behar den guzia egin dugula; kontent, alegera goaz gure etxerat, Jainkoarekin adiskidetu bagine bezala; eta, helas! ez dugu ikhusten dolore min batek ez badu gure bihotza phorroskatzen, gure bekhatuekin garela, apheza ganik errezipitu dukegularik arren absoluzioena. Finka zazu egia hau zure izpirituan eta bihotzean, engana ez zaitezen hain materia inportantean.

II

Zein dire kontrizione on batek izan behar dituen kondizioeak? Gure baitharik ezin dukegu, eta Jainkoaren graziak inspira dezakegu hain nezesarioa den kontrizionea: Jainkoaren dohain bat da ni hori zor ez zaiona, beraz galdetu behar diogu othoitzaz, nigarrez eta obra onez. Bihotza eta bihotz guzia dolore hunek behar du zaurthu, arrailatu, phorroskatu. Ganbiatu eta berritu behar du ene bihotza, eta ez xoilki ene hizkuntza edo kanpoa. Dolore hunek obligatu behar nau bekhatu mortalik maiteenen higuintzerat munduko gaitz guziak, herioa, Ifernua bera baino gehiago ere, gaitz guzietarik handiena denaz geroz bekhatua. Xede on eta giritinozko batez behar dugu higuindu bekhatua; edo zeren bere baithan den higuingarria, edo zeren merezi-arazten duen Ifernua, edo zeren gal-arazten darokun Zerua, edo zeren ofentsatu dugun Jainko guzia maitagarria: baldin bekhatua higuintzen baduzu zeren gal-arazi darotzun edo osasuna,

edo munduaren estimua, edo ontasuna, edo ohorea; xede hauk baizen ez baditu izan zure doloreak, inutila, agorra, funtsikgabea izatu da. Interroga zazu zure bihotza, galdegiozu ea zer egin duen dolore hunen Jainkoari eskatzeko, ea bekhatu mortal guziak, maiteenak ere higuindu dituen, ea zergatik eta nola higuindu dituen. Helas, Jauna, gutiak dire egia saildu hauk meditatzen dituztenak urriki hunen kontzertitzeko, gutiak dire bekhatuaren belztasunaren, eta ofentsatzen duten Jainkoaren maitagarritasunen gainean erreflexione egiten dutenak. Ni guti haukien nonbreko izan othe naiz? Ni gehienak bezala hautaz guti orhoiturik kofesatu banaiz, zenbat arrazoin ez dut ikharatzeko, eta ene kofesioak inutilak direla, uste izateko!

III

Nondik ezagut dezaket ea othe nituen dispozizione hauk kofesatu naizen guzian? Huna markak. Adi ezazu atenzionerekin, kontsidera zatu astirekin. Baldin kofesatu ondoan apartatu bazare bekhatuzko okasione-tarik, Jainkoaren etsaikoan eror-arazi zaituzten konpania, lekhu, plazer, enplegu eta okupazione guziei ukho egiten badiozute, zure lagunekin errekontziliatu bazare, kalte eginak erreparatu badituztu, bizitzea gantziatu baduzu, eta zure eginbideak arthoski konplitzen badituztu, zure kofesioak onak direla uste izan behar duzu. Kontrarat baldin kofesatu ondolan okasione beretan, usantza beretan, etsaiko beretan, eta zure obligazioenen kontrako bekhatu mortaletan berriz erori bazare laster eta errexki; helas! ikhara zaitte; juja dezazuke zure kofesioak inutilak, eta kaltekorrak izatu direla, behar zen urriki eta deliberazione fermua ez zinduela; beraz kofesio hek guziak erreberritu behar dituztula. Non edo nola naiz zurekin, o ene Jainko-Jauna? Nolakoak izatu dire ene kofesioak? Preparazione eta dispozizione haukiekin eginak izatu othe dire? Beldur naiz ez ditudala bethi hauk izatu, eta horra zerk obligatu behar naben hemendik harat arthoskiago preparatzerat. Egidazu grazia haukiekin bethi kofesatzeko, eta sekulan ez hauk gabe.

MEDITAZIONE KONBERTSIONEAREN LUZAMENDUAZ

I

Ez dezazula luza egunetik egunerat zure konbertsionea; zuk ofentsatu duzun Jainkoak berak gonbidatzen zaitu penitentziarat; ez othe laiteke beraz hari damu berri bat egitea, zure bekhatuetan oraino bihar artean ere egotea? Nola giristino bat egon daiteke oren batez ere bere Jainkoaren etsaikoan? Lurreko handi bat, printze edo errege bat ofentsatu bagindu, othe ginduke sosegurik hura phazegatu artean? eta ez othe laiteke haren mezpreatzea, baketzeaz kasurik ez egitea? Zer laiteke, berak deitzen bagintu bere ganat? Berak gonbidatzen bagintu bere palasiorat? berak agintzen balaroku bere adiskidetasuna, eta harekin batean bere erresumaren erdia? eta harenbertze hark egin ondoan ez bagindu egiten urhatsik harekin baketzeko? Gure ezaxolamenduak ez othe luke merezi punizionerik garratzena? Horra bizkitartean nolako garen gure Jainkoarentzat. Deitzen gaitu gu bekhatoreak bere ganat, agintzen daroku barkhamendua, bere amodioa, bere erresuma guzia; eta nola gaudezke itzuli gabe haren ganat? Luzamendu hunek ez othe du markatzen antisiarik ez dudala, ez Jainkoaz, ez Zeruaz? Atsegin dudala ene bekhatuaz? Kontent naizela Deabruaren esklabotasunaz? Nahiago dudala egon Satanekin, ezen ez Jainkoarekin? Othe da deus ere Jaun soberanoa gehiagoko mezpreza dezakenik dispozizione hau baino? Damu dut, Jauna, ene luzamendu guziez, orai beretik ukho egiten diot munduari, zerbitzatuko zaitut ene indar guziez, maitatuko zaitut ene bihotz guziaz; hori nahi dut, hori da ene gutizia; konpli zazu, othoi, ene ahal eskasa.

II

Zure intres egiazkoak obligatu behar zaitu berehala konbertitzerat, ezen zer zare Jainkoarekin errekontziliatu artean? Jaunaren etsaia, bekhatuaren esklaboa, Deabruaren gathiboa, Zerutik desterratua, eta Ifernuko surat erortzeko menean; horra zure estatua. Othe da estatu triste hortarik lehen-bai-lehen ilkhitzea baino deus ere zuretzat baliosagorik? Bertze alde, zuk estatu dohakabe hortan egin ahal dezazukene guziak ez du sariarik merezi Zeruan, Jaunak ez darotzu zor errekonpentsarik glorian, eternitateko khoroa ezin irabaz dezazuke hek guziez. Helas horra beraz gloriakotz galduak hanbat obra, bekhatuan ez bazine hain balios litezenak!

Ez othe zare beraz zure buruaren etsai, hek hola galtzerat uzten dituzunaz geroz? Zertako ez zare lehiatuko ahalik lasterrena konbertitzerat, Zerukotz on diren obren zure ahal guziaz egiteko? Zure burua maite baduzu, berehala bekhatutik athera behar zare, berehala konbertitu behar zare.

III

Erhokeria handia laiteke munduaren errankizunen gatik konbertitu gabe egotea. Jainkoak manatzen darotzu, zure intresek galdetzen dute, konberti zaitezela; zertako entzunen dituztu jendeen erasiak? Eta hauk zer erranen dute, erran ahal guziak erranik ere? Utziko dituztun lagun libertinek usteko dute, zenbait damu erreberrituz, largatu dituztula; erranen dute estranio eta estrabagant bat zarela; zutaz eta zure ganbiantzaz trufatuko dire; adimenduaz gabetu zarela erranen dute: ez kasurik egin hekien erasia guziez, zohaz zure bide onean, ez zaituzte hek gibelatu behar hartu duzun deliberazionearen segitzetik. Ez da espantitzeko kondenatzen bazaituzte zure bizitze berriaz, ezen zuk zure ganbiantza dohasuaz kondenatzen duzu hekien libertinkeria. Tentazione hau garait zazu, eta hunen kontra eramanen duzun bitoriak bertze hainitz iraba-araziko darotzu; zenbat flako bai zare ere, zerbitzatu gogo duzun Jainkoak bort-hiztuko zaitu; ongi deliberatzean datza guzia, zin-zinez nahi bazare saindutu eta salbatu, saindutuko eta salbatuko zare. Ah! Jauna, ikhusten dut salbatu nahi nauzula; denbora da ihardets diozodan zure borondateari. Gonbidatzen nauzu ni bekhatorea zure ganat: heldu naiz orai beretik. Barkha datzu othoi ene luzamendu iraganak; zure gloriak, ene intres egiazkoek obligatzen naute berehala konbertitzerat, eta deusek ez nau gibelatuko, orai artean bezala, zuri ene bihotza ematetik. Zu zare ontasun eta zorion guzien ithurburua; urrunduko dut beraz ene bihotzetik munduaren alderako jaidura sobraniozkoa, eta betheko ditut zure manu salbagarriak.

BIGARREN MEDITAZIONEAN KONBERTSIONEAREN LUZAMENDUAZ

I

Erhokeria handi bat da ethorkizunaren gainean kondatzea. Zuk zure buruari agintzen diozun denbora gerokoa nork agindu darotzu? Ez dezazula erran heldu den urthean, edo hauzi hau xuritu ondoan, edo ezkondu ondoan, edo ene familia altxatu eta antolatu ondoan konbertituko naiz; ezen ez zare denboraren nausi, ez da zure eskuan egun bakhar baten izatea ere: Jainkoak eman diozoke plazer duenari plazer duen bezanbat denbora, nihori ez dio agindu oren bakhar bat ere; zenbat ez da, uste zuen denbora baino lehenago, hil? Eta zuri hei bezala gerthatzen bazaitzu, horra non, konbertitu gabe, herioak atzemanen zaituen; eta beraz bekhatuan, eta beraz Jainkoaren etsaikoan, eta beraz damnatuko zare. Zertako nahi duzu galtzerat utzi oraino denbora baliosa eta segurki duzuna, dudazko, menturazko denbora batez baliatzeko? Arriskatzen duzu mentura baten gainean, eta zer? Zerua, eternitatea, zure arima. Munduko egitekoen dohanean, badakizu segur denaren hartzen, menturazkoak utzirik; eta eternitateaz dohanean arriskua hartuko duzu bada? Erhokeria bat da beraz, ethorkizunaren gainean fidaturik, gerorat konbertsionearen egortzea.

II

Erhokeria handiago bat da oraino, konbertitzeko nezesario duzun graziaren gainean kondaturik, orai duzun Zeruko laguntza galtzerat uztea. Zuk nahi izatea ez da asko, denbora izatea ez da asko egiazki konbertitzeko; oraino Jainkoak bere dohainez argitu eta borthiztu behar zaitu, Zeruko on den gisa bekhatuen ezagutzeko, eta higuintzeko. Bekhatu egiteko zeroni asko eta franko zare; ordean ongi penitentzia egiteko zu eta Jainkoa behar zarete. Eta noiz agindu dio Jainkoak, bere konbertsionea luzatzen duenari, nahi dueneko grazia? Nork erran darotzu, plazer duzunean, izanen duzula konbertitzeko laguntza hura? Zein profeta, edo ebanjelista, zein liburu edo lerrotan irakurri duzu, Zeruko dohain hura zure eskuko, zure manuko izanen duzula? Kontrarat zenbat aldiz ez zaitu Jainkoak dixidatu grazia berezi, dohain handi hura errefusatuko darotzula? zuk orai haren bozari gorraena egiten badiozu, hark ere duela adituko zure oihi mina? bilhatuko duzula, eta ez duzula kausituko, eta gisa hor-

tan zure bekhatuan hilen zarela? Horra haren mehatxu terribleak; eta gero nola konda dezazuke orai arbuiatzen duzun graziaren gainean? Ez othe da justu ere, hanbat aldiz meziprezatu duzun dohaina ez dakizun eman, zuk plazer duzunean? Jaunak orai bere boza adi-arazten darotzu, ez othoi tapa zure arimako beharriak; itzul zaitte, konberti zaitte Jauna ganat, bel-durrez gero ez dezazun izan konbertitzeko ahala.

III

Uste duzu menturaz, zure konbertsionea luzatuz, gero errekiago utziko duzula bekhatua? helas! tronpatzen zare. Ez duzu ikhusten, bekhatuan egonez, bekhatua onhesten dela? hura onhetsiz maitatzen dela, maitatuz nausitzen dela, eta gisa huntan baratxe-baratxe penarik gabe, antsikabeki egiten dela? Hortik heldu da, egarri denak ura bezala, edaten bai du bekhatua; lehenbizian penarekin egiten zen falta ondoan aise eta erreki egiten da; geroago eta areago, bekhatutik bekhaturat goaz, eta luzamendu hunek Ifernurat garamatza. Lurrean egonago eta borthitzago dohan arbola hurren inposible da erroetarik atheratzea: eritasun zaharkitu batetarik sendatzea ala guziz gaitz bai da! Zuhar zahar makhurra nork xuxenduko du? balinba erretxago da gazte deno haren plegatzea. Tira zazu zeronek kontsekuentzia; beraz gaitzago izanen da, bekhatuan egonez, konbertitzea, beraz orai beretik konbertitu behar naiz.

Bai, Jauna, orai beretik konbertitzen naiz, zeren ez bai dakit gerorik izanen dudan. Orai beretik zure ganat heldu naiz zeren ez bai dakit ea gero ahalik izanen dudan. Orai beretik bekhatuak uzten ditut, zeren ez bai dakit ea gero utziko ditudan. Denbora da ene salbamenduaz orhoitzeko, sobra orai artean ahantzi dut; ez dut nahi galdu instantik, orai beretik oso-oso ematen natzaitzu, ordean hartarakotz zure laguntzak behar ditut, hel zakizkit, o ene Jainko ona, indazu grazia, zuk inspiratu darotazun delibereazionearen konplitzeko.

MEDITAZIONE OTHOITZAZ

I

Othoitzak Jainkoarentza glorios bezain ohoragarri da guretzat. Othoitzean laudatzen dire Jainkoaren puxantza soberanoa, ontasun mugarrigabea, zuhurtzia handia, jakintasun infinitua, probidentzia osoa eta hain maitagarria. Ezen zertako othoizten dugu gure beharretan, lekhu guzietan, okasione guzietan? Zeren bai dakigu bothere guzia baduela gure laguntzeko, ezagutza guzia gure beharren ikhusteko, ontasun eta amodio guzia, gure sokorritzeko: ordu beretik aithortzen dugu, haren ganik guziak uste ditugula, haren baithan dela gure fidantzia osoa, hark libra eta salba gaitzakela; horra othoitzza egiten dugunean, nola ohoratzen dugun gure Jainko-Jauna. Zertako ez dugu beraz, maitatuko othoitzza? Eta guri zer on ez daroku ekhartzen? Guziz gora deitzen denarekin mintzatzea, Aingeruek ikharaz betherikako errespetu batekin adoratzan duten majestatarekin familierki konbertsatzea, Zeru-lurren Jaun eta Jabe bakharrarekin, adiskide bat bere maitearekin bezala, entretenitzea, ez othe da guretzat ohorerik handiena? Eta horra zer abantail, zer zorion dukegun, plazer dugun guzian, denbora eta lekhu guzietan. Nola nagoke beraz othoitzza maitatu gabe? Eta zer estimu orai artean hartaz egin othe dut?

II

Hain nezesario duzu othoitzza, non ez bai duzu deus ere ardietsiko haren bidez baizen. Guzien eskasean zarela badakizu; etsaiez inguratua zarela frogatzen duzu; tentazioneez atakatua zarela sentitzen duzu; itsu, flako, eri, eta pobre zare; beraz galdetu behar duzu argia, indarra, osasuna, ontasuna; ezen bertzela ez duzu deus ere izanen; eta zer bilhakatuko zare hanbat arrisku eta etsaien artean, begiak, besoak, eta bihotza hedatzen ez badituztu lagun, borthitz eta sustenga zaitzaken Jainkoaren ganat? Nondik heldu dire zure behaztopatze guziak? Nondik heldu da hain maiz epheltasunerat eta bekhaturat erortzen bai zare? Nondik bada? Othoitzaren ez egitetik. Nezesario duzun indar guzia kausi zinezake othoitzean; hau duzu laguntza guzien ardiesteko bide segura, eta halere uzten duzu! Sainduak estimatu dute othoitzza, zeren ezagutzen bai zuten haren beharra eta balioa, handik hain Saindu handi egin dire. Egizu hek bezala. Dudan zare ez jakinez zer egin? Galde zozu Jaunari nezesario

duzun argia. Tentazioneez atakatua, arriskuz bethea eta inguratua zare? Oihu egiozu zure aita onari, eta segurtatua izan zaite, ez zaitzula faltatuko laguntza eta behar duzun fagorea.

III

Othoitza hainitz orai artean egin duzu, eta probotxu guti tiratu duzu. Nondik heldu da hori? Zure faltatik. Ez duzu zure othoitza egin behar den bezala. Humiltasunekin, fidantziarekin eta pertseberantziarekin egina den othoitza da Jainkoaz entzuna. Helas! zer gare gu, eta zer da Jainkoa? Kontsidera dezagun gure sortzea, guzia da miseriaz bethea; gure bizia bekhatuz kargatua; gure gorphutzen ethorkia eta fina hautsa eta herrautsa; gure arimak menturaz zauriz estaliak; eta Jainkoa handitasun soberanoa, zuzentasuna bera, saindutasun infinitua, goratasun mugarrigabea. Ez othe da bada justu humiliatuak, eta ezdeustatuak ager gitezen gure Jainko-Jaunarekin mintzo garenean: ala gutitan dispozizione hunekin agertu bai naiz Jainkoaren aitzinean! Fidantziar armatua izan behar da ene othoitza, eta huna zerk inspiratu behar darotan konfidentzia hau. Jainkoaren miseriak, zeren nahi bai darot egin, nik merezitu gabe, grazia; Jainkoaren ontasunak, zeren nahi bai dakit maite nabela, eta salbatu nahi nabela; Jainkoaren leialtasunak, zeren seguratu bai nau entzunen nabela, eta bere hitza atxikiko duela: guziz Jesusen odol preziatuak eman behar darot esperantza guzietarik handiena, eta haren izenean galdetu behar dut grazia eta miseriak. Konfidentzia hunen faltan, zenbat othoitz ez dire alferretan eginak! Finean pertseberantziarekin egin behar da othoitza: galde, ez behin, bieran, edo hamarretan, baina ardiets dezazukun artean: pobre beharretan denak bezala, eska zazu duzue artean: zure galde husuez obligatuko duzu Jainkoa grazia egiterat, eta zuri gosta behar zaitzu, maitekiago goarda dezazuntzat. Indatzu, Jauna, othoitzean baitezpada nezesario diren dispozizione saindu hauk, zutaz entzuna izan nadintzat ene galde guzietan.

MEDITAZIONE TRABAILUAZ

I

Trabailua edo lana da gizonaren zortea. Bethi bere inozentian egon balitz ere, trabailatu beharko zen. Lurreko parabisu edo baratze dohatsuan ezarriak izan baziren ere gure lehenbiziko burasoak, obligatuak zire han lanean haritzerat, eta orduko lanak nekherik gabekoak izanen zirelarik arren, bethi trabailu batzuek izanen ziren; ordean kontsideratzen badugu gizona bekhatuaren ondoan, ikhusiko dugu klarki, trabailurat kondenatua izatu dela. Horra ofentsatu zuen Jainkoak Adami eta haren ondoko guziei eman dioten penitentzia. Ogiak haziko zaitu; ordean jakin zazu, zure nekheaz, eta izerdiaz irabazi beharko duzula zure janharria. Ez darotzut lurrik ekharriko laharrik, eta arantzerik baizen; zure trabailu kontinualaz beharko duzu erakharri zure bazkaren ematerat: trabailua da beraz Jainko berak guziei ordenatu darokun lan handia. Jesu-Kristo bera nahi izan da trabailatu, xarpanterkoan haritu da Saint Josephen botikan, eta ofizio nekharri hartan zenbat aldiz ez da izeru sainduen deskantsua egiten duen Jainkoa? Nola beraz guk arbuatuko, edo higuinduko dugu Jesusek maitatu eta besarkatu duen lana? Othe da lan kontinuala baino hobegorik tentazioneen bentzutzeko? Bethi okupatua dena menturaz Deabru baxhar batez da tentatua, diote sainduak, ordean alferrik dagoe-na zazpi Deabruz eta gehiagoz ere atakatua da. Zenbat arrazoin ez dut beraz nik trabailuaren maitatzeko, eta nihoiz ere alferrik ez egoteko?

II

Trabailua guzientzat hain nezesario eta probotxus delarik arren, guziak ez gare trabailu suerte beren egiterat obligatuak. Jainkoa guziei lana ordenatu daroku; ordean baxhotxari gisa batetakoa. Hark egin ditu munduko kondizione diferentak, eta kondizione baxhotxari iratxaki diotza trabailu berezi batzuek. Zein ere estatutan ezarri bai nau Jainkoaren probidentzia bethi zuhur eta justuak, hartan diren lanak egin behar ditut, ez dagot niri hautatzea, ez etare hobegoaz baliatzea; baina niri dagot ene kondizioneko eginbideen bethetzea. Laborari banaiz, lurreko lanak egin behar ditut; tratuko presuna banaiz, negoziar behar naiz okupatu: ofizio baxhar, ene ofizioak egin behar du ene lana: sehi banaiz, buruzagien kontentatzeak egin behar du ene grina oso-oso: munduan egote-

ko banaiz, hango trabailuak behar ditu besarkatu; hitz batez, ez edozein lan, bainan ene kondizionari darraiona egin behar dut: hori da Jainkoak ene ganik galdetzen duena. Zenbat aldiz bizkitartean alferkeriak edo amodio propioak enganatu naute hobearen, edo debozionearen itxura faltso batez! Zenbat aldiz Jaunak ene ganik galdetzen zituen eginbideetarik bertze zerbaitetarar aldaratu naute. Zertako bada hau utzirik bertzei lothuko natzaiote? Zertako hobeago baten itxuran gure zoriona arriskatuko dugu? Maita zagun gure bokazionea, gaudezen fermuki gure kondizionean, eta egin detzagun Jainkoak hartan galdetzen darozkigun lanak.

III

Zure estatuko eginbideak bethe behar ditutzu, lehenbizikorik Jainkoaren amodioan; haren grazian eta adiskidetasunean egiten denak balio du Zeru guzia: kondizionale hau ez badute, helas! gloriakotz galduak izanen dire, ez dute eternitatean saririk izanen: duzun beraz artha bethi graziazko estatuan egoteko. Bigarrenekorik egitzu zure lan guziak Jainkoarentzat; edo haren obeditzeko, edo haren laudatzeko, edo haren maitatzeko, edo hartaz gozatzeko, edo haren justuzia satisfatzeko xedearekin. Finean egitzu guziak bozkario eta alegantziarekin, gogotik eta bihotz onez, ez lazoki, kostumaz, desgustu edo herabetasunekin; berdin hek egin behar ditutzu, zertako ez ditutzu beraz eginen atseginekin? Orhoit zaite Jainkoa beha dagotzula, Jainkoak errekonpentsa eman nahi darotzula. Nekhatua zarenean, orhoit zaite Jesus zuretzat nekhatu dela: izertua zarenean Jesus zuretzat izertu dela, eta junta zatzu zure pena xumeak haren pena handiekin; helas, dohakabea, zer ez duzu galdu artha hori izan faltaz! Ah! Jauna, orai artean ez dut ezagutu trabailuaren nezesitate eta haren balioa: ez dut jakin zuk ezarri nauzun kondizionalek lanez ohoratu behar zintudala, eta ez dut konprenitu nola hek balios errenda netzaken; orai, Jauna argitu nauzu, orai kausi-arazten darotazu tresor preziatu bat ene estatuko eginbidetan, egidazu grazia hetaz aberasteko zure begietan.

MEDITAZIONE JAINKOAREN AMODIOAZ

I

Guziz handia eta ezta da Jainkoaren maitatzeko dugun obligazionea: hau da lege saildua, manamendu handia et lehena: hau galdetzen daroku Jainkoak, nahi du gutaz izan maitatua, eta gaztigurik ikharagarrienez dixidatzen gaitu, ez badugu maitatzen; bainan zertako mehatxuak? ez othe da guretzat zorion bat, hura maitatzea? eta zorigaitzik handiena ez othe laiteke, hura ez maitatzea? Lege hunen konplitzerat gu hertxatzeko dire gainerako manamendu guziak. Ez du gizonak deusere beharragorik hau baino. Bethi gare eta eternitate guzian izan behar gare Jainkoaren maitatzerat obligatuak: gainerako eginbide guziak akhabo izanen dire gure biziarekin; ordean Jainkoaren maitatzerat obligatzen gaituen legea, Jainkoa bera bezala, eternala da. Fedeak ez du Zeruan lekhurik, zeren ikusten bai da sinhesten zena; esperantzak ez du han lekhurik, zeren igurikitzen zena poseditzen bai da; amodio phuruak bethi han erreginatuko du, zeren bethi maitatuko bai da, bethi maitagarri zaikun Jainkoa. Zertako beraz orai beretik ez dugu hasiko eternitatean egin beharko dugun ofizioa? Zertako ez dugu orai eginen bethi gure zoriona eginen duen lana? Maita dezagun beraz gure Jainkoa, eta hartan kausituko dugu gure kontsolazionea osoa; bake egiazkoa da Jainkoa maitatzeari darraion fruitu preziatua. Zer ezitasun ez dugu izanen hura maite duguno? Amodioa den lekhuan ez da nekherik, ez kharastasunik; eta nekhe edo kharastasunik bada, guziak maitagarri kausi-arazten ditu amodioak. Zer erhokeria beraz Jainkoaz bertzetan gure deskantsuaren bilhatzea! Eta nola bizi gaitzke Jainkoa maitatu gabe!

II

Ezagutzen bagindu ongi zein maitagarria den bere baitan Jainkoa, handizki maita ginezake; nola guti ezagutzen bai dugu, hargatik hain guti maitatzen dugu. Zer dire kreatoretan ikhusten diren maitagarritasun guziak Jainkoaren maitagarritasunen aldean? Ezdeus batzuek. Ez da edertasunik harenekin konpara daitekenik: guzia da saildua eta saildutasuna bera; ona da, eta ontasun soberanoa; manifikoa eta manifizentzia bera; handia eta handitasun infinitua; botheretsua, aberatsa, liberala zuzena eta zuzentasuna bera: gogorat ekhar atzu perfekziorre suerte guziak, eta

haren baithan kausituko ditutzu eskasik batere gabe. Kreaturarik konplienak hutsak dire hura gabe; haren ganik dute, duten ontasun, edertasun, eta maitagarritasun guzia. Ah! ikhusten bagindu bere baithan den bezala! gure bihotzak haren ganako amodioaz sustatuak laitezke; zer diot? Ezin nahi bezanbat maitatuz, amodioaren kharrez akhaba laitezke. Jainkoa da; erran nahi da, perfekzione guzietan infinituki perfet den izate guziz maitagarria. Nola nagoke beraz hura maitatu gabe? Susta zazu, Jauna, zure amodioaren kharraz ene bihotza; bera zazu ene bihotz gogorra, urth zazu ene bihotz hormatua. Khen zatzu ene bihotzetik bertze amodio guziak, eta egizu zure amodioak bakharrrik erregina dezan ene baithan. Oxala banitu mila miliun bihotz, guziak zuretzat nintuzke: bat eman darotazu, eta hau guzi-guzia, oso-oso bethikotz, sekulakotz ematen darotzut.

III

Jainkoa, bere baithan hain maitagarria, zure amodio guziaz digne bada, edo beraren gatik maitatu behar baduzu, zuretzat guzia ona delako orhoitzapenak obligatu behar zaitu soberanoki haren maitatzera. Gure Jainkoa da, kreatu gaitu eta bere idurirat egin gaitu, gu kontserbatzen, mantenatzen, gobernatzen, laguntzen gaitu, eta gu dohatsu egiteko deusik ez du guphidesten; Zeru-lurak guretzat egin ditu, eta gu esklaboentzat, gu bekhatoeentzat, gu kreatura miserable eta dohakabeentzat bere Seme bakharra eman du. Miletan beiratu nau Ifernuko lezetik, miletan barkhatu darozkit hanbat bekhatu handi, eta bertze hanbat nik baino bekhatu gutiago egin zutenak damnatu dituen denboran, niri egin darot grazia et miserikordia; eta hauk guzien ondoan hazten nau bere gorphutz sakratuaz, sasiatzen nau bere odol preziatuaz. O karitate mugarrigabea! O samurtasun infinitua! Noiz ene bihotzeko amodioak ihardetsiko othe darotzu! Nola nagoke zu maitatu gabe! Ene intresek, zure maitagarritasunek, eta enetzat egin ditutzun amodiozko mirakuiluek obligatzen naute zure maitatzerat. Zu zare ene Jauna eta ene Jainkoa, ene ona, ene ontasuna, ene bizia, ene guzia: maite zaitut ene bihotz guziaz.

BIGARREN MEDITAZIONEA JAINKOAREN AMODIOAZ

I

Oso-oso galdetzen zaitu zure Jainkoak, deus ez da zure baithan eskatzen ez darotzunik. Zor diozu zure bihotzeko, eta bihotz guziko amodioa: maitatuko duzu zure Jainko-Jauna zure bihotz guziaz, zeren bihotz hura guzia berak egin bai du, berak erosi bai du eta berak kontserbatzen bai du: Bihotzaren jelos da, ezin kontenta daiteke parte batez, ez erdiaz, ez gehienaz, ez hurren guziaz; oso-oso galdetzen du: erran nahi da, hura maitatu behar duzula gauza guziak baino gehiago; ontasunak, ohoreak, plazerak, ahaideak, burasoak, haurrak, eta zure burua baino gehiago, eta hauk guzien gainetik. Hain egiazkoa izan behar da guzien gaineko amodio hau, non prest egon behar bai zure hauk guzietan ukho egiterat Jainkoaren amoreak gatik: gehiago behar duzu prezatu eta estimatu Jainkoaren maitatzea, ezen ez mundu guziaz gozatzea: lasterrago galdu behar duzu duzun guzia ezen ez Jainkoaren amodioa. Horra zer aditzen dugun galdetzen zaikun bihotz guziko amodioaz. Ordean nik nola maitatu othe zaitut, o ene Jainko-Jauna! Zer ahalkatzeko sujet ez dut, orhoitzen naizenean, ezdeus batzuek zu baino gehiago maitatu ditudala! Plazer labur baten hartzeagatik, ontasun aphur bat biltzea gatik, haizearen pare den ohorezko pontu bano baten gatik, egin zaitan damu xume baten gatik, ahantzi, abandonatu, meziprezatu zaitudala; zer diot? kruelki tratatu, eta gurutzefikatu zaitudala. Nola erran dezaket beraz maite zaitudala ene bihotz guziaz! Othe da ene ausartzia baino handiagorik!

II

Zure izpiritu guziaz maitatu behar duzu zure Jainko-Jauna; hura eza-gutu behar duzu, hartaz orhoitu behar zare, hari behar diotzatzu eman zure gogoeta eta pentsamendu guziak. Gogoan erabili behar ditutzu haren maitagarritasunak, haren egia guziak. Gogotik behar duzu egon harekin othoitzean, plazerekin aditu behar duzu hartaz mintzatzen, zero-ri ere maiz hartaz mintzatu behar zare, estima behar ditutzu haren legeak, maximak, eta kontseiluak; ezen hori da izpiritu guziaz Jainkoa maitatzea. Ala urrun izatu bai da ene gogoia amodio hortarik! Galdetzen zautanetik, deus ere, edo hagitz guti baizen ez diot eman, eta horrek doloratzen nau. Gutu penetan eman naiz ene Jainkoa ezagutzeko, gutiagotz haren maitaga-

rritasunen kontsideratzeko: bertze guzietako denbora asko eta sobra hartu dut, eta behar nueneko, behinere astirik asko ez nuen: ene gogoe-tak munduko gauzen ikhasteko, hetaz mintzatzeko, hekien gustatzeko izatu dire: unhatzen nintzen ene Jainkoaren presentzian, nekhatzen har-taz mintzaten zaizkidanean, khexatzen haren perfekzioneak, eta maita-garritasunak aiphatzen zauzkidatenean: bertze konbertsazione guziak agradatzen zitzaizkidan, Jainkozkoak bethi luzegi kausitzen nituen. Ah! laxotasuna! Ah sorhaiotasuna! Ala hinguigarria bai da ene konduita!

III

Zure indar guziez maitatu behar duzu zure Jainko-Jauna. Zure lan, pena, izerdi, sofrikari, hitz, obra eta akzione guziak eman behar diotzatzu. Haren baithan, haren graziaz, haren laguntzaz bizi, nekhatzen eta trabai-latzen gare; justu da haren ganik dugunaz geroz dugun guzia, guziak harentzat izan daitezen: edo jan eta edan dezadan, edo trabaila edo pausa nadin, edo atzarria edo lo egon nadin, zer nahi den egin edo sofri deza-dan, guziak Jainkoaren gloriaren ohoretan izan behar dire. Atseginetan eta atsekabetan, abundantzian eta gabetasunean, osasunean eta eritasunean, ohoretan, eta laidoetan, ontasunetan eta miserian, bizitze labur huntako okasione guzietan Jainkoa guziez behar dut benedikatu, guziak harentzat behar dire; onetan eskerrak, gaitzetan sumisioea zor diot, eta hori zeren behar bai dut ene ahal guziaz maitatu. Ala ordean urrun izatu bai naiz dis-posizione hain girstinozkoetarik. Helas! Jauna, erran dezaket zu benedi-katu behar bidean, bistatik galdu zaitudala: miletan murmuratu ere naiz zure probidentzia amultsuaren kontra; bainan barkhamendu eskatzen darotzut; errezihi zazu othoi ene bihotz guziaz, ene izpiritu guziaz, ene ahal guziez egiten darotzudan ofrenda: guzia nahi naiz ahitu eta kontsu-mitu zure amodioan, zure grazia sailduarekin batean.

MEDITAZIONE LAGUN-PROXIMOAREN AMODIOAZ

I

Guziz hertsia da lagun-proximoaren maitatzeko dugun obligazio-nea. Adi zazu Jesu-Khristo; maitatuko duzu zure proximoa, hau da ene manua: manamendu berri bat ematen darotzut, eta hura da elkharren maitatzea: ene dizipulu zaretela jujatuko dute elkhar maite baduzue: izan zaitetze guziak bat amodioaz, ni ene Aitarekin Jainkotasun beraz bat nai-zen bezala. Ikhusten duen bere anaia maite ez duenak, nola maita dezake ikhusten ez duen Jainkoa? dio Jondoni Joani Ebanjelistak; legearen bet-hetasuna amodioan datza. Salbatzaileak bere plazan bezala utzi darozkigu gure proximoak; zer ere egiten bai diozute hauki, hura hari berari egitea da; berak guziak hekien presunetan errezibitzen ditu. Nola gaudezke elk-har maitatu gabe, hain klarki eta hain maiz Jesu-Khristok hortarak obli-gatzen gaituenaz geroz. Iduritzen zait fedea galdua nukela ez banu erres-peturekin aditzen hain haltoki mintzo zaitan Jainkoa; eta adimendua ez othe nezake gal ez banu maitatzen ene laguna? Nola nuke bekhokirik Jainkoari errateko, gure Aita, baldin ez banitu maite bihotzez girstino ene anaiak? Examina dezadan beraz orai ene burua, kontsulta dezadan ene bihotza: goardatu othe dut manamendu handi hau? Artha izan othe dut ene proximoaren maitatzeko? Ikhusten othe dut ene baithan Jesusen dizi-pulu egiazkoen marka hau?

II

Nor da maitatu behar dugun proximoa? Ez zaitela othoi engana. Gizon guziak, eta hetarik bakhotxa da zuk maitatu behar duzun proxi-moa. Zein nahi den herritako, ala kondizionetako, zein nahi den hizkun-tzetako, edo errelijionetako den, bethi zor diozu amodioa, zeren hala Jainkoak manatzen bai darotzu, zeren guziak haren obrak, haren idurirat eginak, zure idurikoak bai dire, eta zu bezala eternitate dohatsuaz goza bai ditezke. Horra zergatik guziak maitatu behar dituzun; ordean manera berezi batez maitatu behar dituzu girstino zure lagunak; hek dire zure anaiak, Eliza beraren umeak; zu bezala dire Jesusen primu lagunak, lege beraz argituak, artzain beraz gobernatuak, ur beraz bathaiatuak, mahain berean haziak, janhari beraz bazkatuak. Sortzeak, ontasunek, karguek edo herriek eman dezakete zuen artean diferentzia aphur bat, ordean hau da

oso-osoaxaletikakoa, fedearen eta erreligionearen begietan ez da batere diferentziarik, eta maiz larrua ageri dabilan pobre eta meziprezatua, ontasunpean bizi dena baino ohorezkoago eta baliosago da Jainkoaren aitzi-nean. Ez beraz beha kanpoari, ezen tronpa zaitezke: kontsidera zazu fedea, eta ikhusiko duzu maitatu behar dituzula eta bihotzez guziak eta beregainki zure girstino-lagunak. Amodioa bera zaren Salbatzaile amultsual gizon guzientzat isuri izan duzu zure odol adoragarria; egizu beraz guziak maita detzadan, eta bihotzez.

III

Maitatu behar dut ene lagun-proximoa, Jesusek ni maitatu nabenez bezala; hala dio berak, beraz amodio efetuzko batez, ez hitzez edo mihiz, bainan obraz eta egiaz. Hala maitatu othe dut? Gose eta egarri zirenei jaterat ematea, bilhuziak zirenen beztitzea, afljituen kontsolatzea, ignoranten instruitzea, bekhatuen erorien altxatzea, arriskutan zirenen abertitzea, horra zer den maitatzea. Hori egin othe dut? Eta ene faltaz hek utzi baditut sofritzerat, eta hauk galtzerat, nola erran dezaket maite nituela, Jesu-Kristok ni maitatu nabenez bezala? Maitatu behar dut oraino ene laguna ene burua bezala; beraz amodio khartsu batez, amodio bethiereko batez, zeren hala maite bai dut ene burua: eneganik ahalaz gaitz guziak urruntzen ditut, on guziak ene ganatzen ditut; gauza bera egin othe dut ene lagunarentzat? Helas, ala huts handitan erori bai naiz pontu hunen gainean! Ikhusi dut beharretan, eta ahala nuelarik, ez dut lagundu; ikhusi dut kalumniatua eta medisentziaz larrutua, eta ez dut hitz bat erran ez erran-arazi, eta halere erran dut maite dudala ene burua bezala. Ahantzatzu, Jauna, orai artean lege saindu hunen kontra egin ditudan falta guziak, egizu hemendik harat egiazki eta efetuzki maita dezadan ene lagun-proximoa.

MEDITAZIONEA ETSAIEN MAITATZEAZ

I

Jainkoa mintzo zaitzu, hark manatzen darotzu zure etsaiaren maitatzea; ez othe du bada zure gainean zuzen justua plazer duen legearen zuri emateko? Gogor zaiku gaizki egileari ongi egitea, ordean orhoit gaitezen Jainkoak manu eman darokula, Jesu-Kristok bere exenpluz irakhatsi darokula, sainduak bere bizitzeaz markatu darokutela, eta gure intreskek hortarat obligatzen gaituztela: egiten zaizkigun gaizkiak bihotzez ahanzten, eta gaizki egileak maitatzen baditugu, gure bekhatuen barkhamendua ardietsiko dugu, ez ordean bertzela. Gure etsaiak maitatzen baditugu, Jaunaren graziak eta fagore berezienak merezitzen ditugu, Jaunaren haur maite gare, bertzela ez dugu haren erresuman parterik igurikitzeke. Nola ere gure lagunak tratatzen bai ditugu, halaber gu Jainkoak tratatuko gaitu: barkhatzen badiogute, barkhatuko daroku; maitatzen baditugu, maitatuko gaitu: horra legea, horra manamendua, eta horra nik ongi ezagutu ez dudana obligazionea, horra nik segitu ez dudana bidea; eta zergatik ez dut segitu? Helas! zeren sobra aditu bai dut ene burua, sobra kontentatu bai dut ene pasionea, sobra satisfatu bai dut ene amodio propioa. Zer kalte, zer bidegabe ez diot egin ene buruari! Zer ofentsa ene Jainkoari!

II

Fungabeak dire herratsu eta mendekariak ekhartzen dituzten arrazoinak etsaikoan egoteko. Diote deus ere egin gabe afrontatu eta desohoratu dituztela: hori hala balitz ere, horiek dire maitatu behar diren etsaiak: eta zuk Jainkoa, ala Jainkoak zu ofentsatu zinduten? eta nahi zinduke ez baliezazu barkha zure bekhatua, ez baliezazu eman bere grazia eta Zerua? Bada zuk hura arrazoinik batere gabe, eta arrazoin guzien kontra meziprezatu duzu. Diote oraino handiegia dela errezibitu duten afrontu edo kaltea; ordean guzietarik handiena da arima eta Zerua galtzea, eta ho zer egiten duzun zure etsaia maite ez baduzu. Ereman darotzute kalumnia beltzez ohorea, ohoinkeriez zure ontasuna, tratamendu kruelez laburtu darotzute bizia? Gaizki egiten dute, eta zuk gaizkiago egin zinezake herran egonez, zeren gal bai zinezake nihork ezin gal-araz diezazukun Jainkoaren amodioa, grazia eta erresuma. Finean diote etsaiei barkhatzen badiote gaizkiago tratatuak laitezkela, gaixtoago bilhaka laitezkela,

on dutela zebatuak izatea; ordean Jainkoari zaio erreserbatua mendukua, jakinen du gaixtoen punitzen, zure pazientiaren saristatzen. Areago bilhakatuko dire, diozunaz; tronpatzen zare, ongia hei maiz eginez, bere baithan hobeki sarthuko dire, eta onduko dire; eta guziarekin ere gaixtatzzen badire, hori hekien falta bat izanen da, zuk barkhatuz zure obligazionea egiten duzu. Zer kontsolazione zuretzat jakitea Jainkoari plazer egiten diozula maitatuz zure etsaia.

III

Ez da asko gaizkirik ez egitea zure etsaiari, ez da asko ez mendekatzea, oraino maitatu behar duzu; on eta ontasanuk desiratu behar diotzotzu; haren atseginaz atsegin, desplazerez eta penez damu izan behar duzu; gose bada jaterat, egarri bada edaterat; bilhuzia bada soinerat eman behar diozu; hitz batez, zure burua bezala maitatu behar duzu, ez hitzez bainan obraz eta efetuz; beraz manera suerte guzietz markatu eta ezagut-arazi behar diozu, hark lehenik zu ofentsatu bazintu ere, ahantzi duzula hark egin darozun gaizkia, prest zaudela hau atsegin egiterat, eta maite duzula; beraz salutatu behar duzu beraz okasionetan mintzatu behar zaizko, beraz, haren konpainian gerthatzen zarenetan, han egon behar zare, beraz hartaz eta harenez estimurekin mintatzu behar zare; ezen hori da legeak manatzen duena, amodioak galdetzen darotzuna. Examina zazu zure burua. Nolakoa izan zare orai artean? Ez othe zare kontentatu gaizki egin darotzunari gaizkirik ez egiteaz? Ah! Jauna, aithortzen dut ene falta, iduritzen zitzaitan, asko zela ez mendekatzea, ez aspertzea; orai ezagutzen dut zerbait gehiago galdetzen zinduela ene ganik; nahi ditut beraz ene etsaiak maitatu bihotzez, obraz eta zure gatik.

MEDITAZIONE HUMILTASUNAZ

I

Humiltasuna da berthute bat, zeinak ezagut-arazten bai daroku gure ezdeustasuna, eta aithor-arazten, dugun guzia Jainkoa ganik dugunaz geroz, guzietz hari laudorioak zor diotzagula. Humil denak badaki bere baitharik deus onik ez duela, bere funtsetik miseria bera dela, eta mezpreza-arazten dio bere burua; ikhusten du sortzez pobrezia bera, bekhatuan kontzebitua, Jainkoaren etsaia, Zerutik desterratua zela, eta horrek ezdeustasunean barna sar-arazten du. Humil denak kontzebitzen du bere bekhatu nonbre gabekoez galdu duela Jainkoak miseriak eman zioen bathaioko inozentzia eta edertasuna, berriz Satanen gathibo egin dela, eta eternitateko suan erretzen egotea merezi zuela, eta horrek arbuia-arazten dio bere burua. Humil denak ezagutzen du, deus ere onik badu edo gorp-hutzean edo ariman, hauk guziak hanbat dohain direla Jainkoak eman eta intresarekin galdetuko diotzanak, bethi bere buruari zerbitzari inutil bati bezala behatzen dio, eta guzietz Jaun soberanoari eskerrak emanez, ez bere obretan, bainan Jainkoaren miseriak handian ezartzen du bere konfidentzia guzia. Humil denak onhesten ditu mezprezioak, ez dabila laudorioen bilha, hei ihes egiten diote; ez du hartzen ohorezko plaza edo herrunka, Jaunaren borondateari sumetitzeko baizen; eta bere kondizio-neaz bertzeak baino gorago altxatua bada, bihotzez guziak baino aphalago eta ezdeusago dauka bere burua. Horra nolakoa den humila, horra zer den humiltasuna. Othe da hunelako hainitz giristinoen artean? Fedea duten guziek aithortzen dute dispozizione horietan izan behar direla; ordean zenbatek othe dituzte bihotzean?

II

Humiltasuna berthute nezesario eta baitezpadakoa da; hunek sor-arazten ditu, hunek kontserbatzen ditu, hunek berretzen ditu, hunek kho-roatzen ditu berthute guziak, hau gabe ez da berthute egiazkoarik, eta hau bethi da berthute guzietz segitua. Jainkoak kontra egiten diote superbiosei, eta plazerekin behatzen diote humilei; urruntzen da bere buruak zerbaitentzat dauzkatenetarik, eta bere buruak ezdeustatzen dituztenei ematen diotzate bere graziak. Publikano humilaren othoizta entzuna da Farisaba arrogantarena mezprezatzen duen Jainkoaz; bere baithan altxa-

tzen direnak beheratuak dire Ifernuko zolaraino, eta humiliatzen direnak altxatuak dire Zeruko tronuraino. Ah, humilitate maitea, zu izan behar zare ene partaia, zutaz egin behar dut ene ontasuna, zu maiteki kontserbatu behar zaitut. O Jesus humila! O goratasun soberanoa beheratasunik handienetarat jautsia! egizu, humil izan nadin zure imitazionetan; humiliatu zare zure Apostoluei eta Judas berari oinak garbitzerainokoan, humiliatu zare gurutzean enetzat hiltzerainokoan, egizu beraz, maita dezadan zuk hanbat maitatu duzun humiltasuna.

III

Humiltasuna hain berthute nezesarioa delarik arren, hartaz estimu guti egin duzu. Kondatu othe duzu berthuteen artean? haren izateko zer egin duzu? Jainkoari galdetu diozu? Hark eman dezake. Humiliazioneak onhetsi ditutzu? hek sor-araz dezakete. Zure baithan maiz sarthu zare? Horrek inspiratuko zarotzun. Ez othe duzu zure burua sobra estimatu? Zure miseriak ez ditutzu kontsideratu, eta Jauna ganik zintuen onez hantu zare. Ohoreak, karguak desiratu, lehenbiziko plazak bilhatu, munduaren estimua maitatu duzu, eta kreaturen laudorioaz egin duzu zure zoriona. Zer zen bizkitartean laudorio hura? Khe bat zure zoratzeko xoilki gai zena, eta niholere merezi ez zinduena. Nola behatu diozute mezipreziei, laidoei, afrontuei? Eta ez othe ditutzu higuindu zenbait damu egin darotzutenak? Zure buruaz hartua, pretentzione erhoez bethea, uste izan duzu guziek zor zarotzutela atentzionerik osoena: horra zure pintura naturala. Bai, Jauna, horra ni oso-osoa, horra ene portreta. Ezagutu banu ene burua naizen bezalakotz, ikhusiko nuen ezdeus arbuigarri bat nintzela, eta merezi nuela laidoa, desohorea, eta konfusio osoa. Egizu hemendik harat ez nadin engana, apha izan nadin zure begietan; ezdeustasuna da ene tokia, han egon nahi naiz bethi, hura da ene zentroa, hark egin dezake ene arimaren zoriona; orai danik eta bethikotz besarkatzen dut humiltasuna.

MEDITAZIONE KASTITATEAZ

I

Kastitatea berthute preziatu eta guziz baliosa da. Hari dagoko sentuen plazeren erregelatzea eta moderatzea arrazoinaren eta fedearen arbera; berthute hunek santifikatzen ditu atsegin inozentak, eta kondentzen ditu zillhegi ez diren guziak; hunek, justu den bezala, gorphutza arrazoinari, haragia izpirituari, sentsuak fedeari sumetitzen diotza, gorphutzea eta izpirituz guri adora-arazteko guzia saindu eta garbi den Jainkoa: kondizio guzietan debekatua da beraz, damnazionearen penan, haragiaren esklabo izatea, edo haren gutizia deserregelatuen segitzea. Mende guzietan Jainkoak garraztasun handienarekin punitu du lohikeria, eta bizio guzien artean ez da nekhezago barkhatu duenik; hunek urrun khentzen du Jainkoaren izpiritua, itsutzen eta sorhaitzen du gizona, halako maneraz non ez bai du sentitzen ere bere hobenaren izigarritasuna. Nola beraz asko higuin eta abhorri dezakegu lohikeria! bainan nola asko maita eta preza dezakegu garbitasuna! Nolako prekauzioneak hartu behar ditugu hatsik mendreenak nothatzen eta histen duen berthute hunen begiratzeko! Hunen balio guzia ezagutzen duenak hau kolpa dezaketen okasione urrunenei ere ihes egiten diote, bertze sentsuko presunen hitz lausenguzkoak, eskaintza honestak ere, mundutarren dibertimenduak eta konpainiak, inozentenak diruditen kuriostasunak, adiskidetasunak, eta solhasak berak perilosak zaizko, eta izitzen dute; garbitasunari ukitzen zaizkon gauzen gainean, guziez beldur izan behar da; askok, zeren ez diren beldur izatu, bere herbaltasunaz esperientzia doloragarri bat egin dute.

Jesus, birjinen esposa, amatzat birjina bat berezi duzuna! indazu garbitasunarentzat amodio samur bat, ardiets diezadazu garbitasunean bizitzeko hain baitezpadakoa den ene buruaren beldur hura, eta tresor preziatu hunen arthoski eta maiteki begiratzeko grazia.

II

Kastitateak baditu hirur grado, bata baino bertzea perfetago direnak, eta hirur estatutan kausi daitezken presunetan ediren behar da; ezkontuetan kausitu behar da, eta hei irakhasen diote sakramenduaz duten zuzenaz sailduki baliatzen, eta ezkontzaren finaren kontra dohazen, edo haurren izateko gai ez litezken libertate suerte guziei ihes egiten. Alhargunetan kon-

tinentzia deitzen da, eta hura datza, Jaunak eman zioten esposaz Jainkoaz beraz gabetuak izan ondoan, bere buruak Jesusi kontsekratzean, debekatuak diren plazerei, eta zilhegi litzakotenei ukho eginik. Hau perfetagoa da ezkonduena baino. Nihoiz ere gorphutzeko garbitasuna kolpatu ez dutenetan deitzen da birjinitatea, eta hau edireten da Jesus bakharra behin bethikotz bere esposatzat hautatzen dutenenetan, edo bederen bethi bere buruak garbi kontzerbatzen dituztenetan. Hau da berthute hunen perfekzionerik haltoena. Ez da obligazionezkoa; ez da salbatzeko baitezpada nezesarioa, zilhegi denaz geroz ezkontzea; bainan ez othe da klar, berthute hau guzia maitagarria, guzia preziatua eta Jainkoarentzat ohoragarria dela. Eman biozate mundutarrek estatu saindu hau besarkatzen dutenei plazer duten izen laidotsuena, bethi Jainkoaren begietan agradagarria izanen da birjinitatea, bethi hunek ohoratuko du Jainkoa, zeren hari sakrifikatuko bai dio ez bere dirua, bainan bere burua oso-osoa plazerik inozentekin batean. Ala beraz dohatsuak bai dire lurraren gainean berthute huntaz berreginduak diren arimak, eternitatean izanen dute bildots notha gabeari jarraikitzeke zoriona.

III

Handiak eta nonbregabeak dire birjinitatearen abantailak. Zenbat arriskutarik kanpoan ez dire birjina daudezenak? Arriskuak kausitzen dire lurrean espos bat hautatu gogo denean, eta nolakoak ez dire arrisku hek? Jainkoaren gogora egiten othe da hautu hau? Kontsultatzen othe da haren borondatea? Zenbat arrisku handi ezkon artean? Zenbat ezkondu ondoan? Zenbat espos batekin? Zenbat familiarekin? Zenbat haurren giristinoki altxatzeko? Zenbat bertze barnetik eta kanpotik? Hauk guzietarik libro eta segurean da Jesus bere esposatzat hautatu duena. Ezkonduen bihotza partaiatua da bere esposaren eta Jainkoan artean, huni zor dio amodio osoa, eta hari plazer egiterat obligatua da. Erretx othe da bi eginbide haukien bethetzea? eta bethi? eta denbora guzietan? eta gogotik? eta hil arterainokoan? ordean birjinaren lan bakharra da, bere Jainkoari plazer egitea, bere Jainkoari laudorioen errendatzea, bere Jainkoa maitatzea. Ah birjinitate preziatua! lore minbera bezain ederra! ala maitagarria bai zare! ala desiratzekoa bai zare! eta guziarekin ala guti maitatua eta ezagutua ere bai zare munduan! zutaz nik egiten dut ahal bezain estimu handia. Plazer nuke, Jesus maitea, zuk hala nahi bazindu, zutaz bertze esposik ez izatea, zure baithan ene guzia kausitzea: zer nahi galde diezadazun, prest naiz zure borondatearen konplitzerat, promes ematen darotzut, sekulan ez dudala deus ere eginen, ez erranen, ez prometatuko kastitatearen berthutea ene baithan, edo berzeen baithan kolpa dezakenik.

MEDITAZIONEAZ KOMUNIONEAZ

I

Guziz handia eta soberanoa da Jesusek guretzat duen amodioa. Bere amodio phuruz kausitzen da aldareko sakramendu sainduan, eta zenbat amodiozko mirakuilu ez du egiten hartarakotz? Betan kausitzen da Zeruan eta lurrean, glorian eta abaxamenduan, Aitaren eskuinean eta aldarearen gainean; betan hostia sakratu guzietan, eta hetarik bakhotxean, eta hostia bakhotxaren parterik xumeenean. Humiliatzen da, ogiaren idurien azpian bere burua ematerainokoan: humiliatzen da, gizon baten bozari eta hitzari obediterainokoan: humiliatzen da, bere Jainkotasuna bezala, bere gizontasuna osoki gobeltzerainokoan: humiliatzen da, nonbregabea afrontuak, plenu gabe, hitz bakhar bat egin gabe, sofritzerainokoan. Zer amodio! zer samurtasun! Ala ordean, Jauna, guti ezagutua, guti maitatua bai zare gutaz! Eta guti ohoratua bai zare hanbat maite ditutuzenez! Deus ere ez duzu guphidesten gu maitatzeko; eta guk zer egiten dugu zure ohoratzeke? Noiz heldu gare zure ohoratzerat? Egunaz eta gabaz zaude aldareko sakramendu sainduan, eta ni ez gabaz ez egunaz ez naiz zutaz orhoitzen. Othe da eta izan othe daite nazionerik gu garen baino ohoratuagorik? bainan othe da gizon guzien artean ni baino laxoagorik?

II

Jesu-Kristok aldareko sakramendu sainduan hazi nahi gaitu bere gorphutz sakratuaz, eta bere odol preziatuaz, horra zertako dagon gure aldaretan. Jainkoa ene janhari, Jainkoa ene edari dut. Nahi nau bazkatu, eta gizendu bere gorphutz sakratuaz, bere odol preziatuaz. Hala berak segurutzen nau: har zazue, eta jan zazue, hau da ene gorphutza, hau da ene odola; ene haragia da egiazki janhari, ene odola da egiazki edari; ni jaten nabena komunionean bere baithan du bithatzea, ni haren baithan bithatzea, eta hura bithatzea, ni ene baithan, ni ene Aitaz bithatzea, hura ere nitaz bithatzea, ni jaten nabena, ene baithan dago, eta ni haren baithan nago; horra Jesusen hitzak, horra Jesusen erranak. Nahi du beraz komunionean egin gurekin alientziarik hertsiena, unionerik handiena, batasunik perfetena; ethorri nahi da gure ganat, ez aphur batetako bainan bethiko; egon nahi da gurekin sekulako; berekin bat egin nahi gaitu; gutaz, hunela erran badaiteke, harenbertze Jesus egin nahi du: gonbidatu nahi gaitu bere

ganat: bere iduriko egin nahi gaitu: komunionean berekin gorputz eta odol bere egin nahi gaitu. O amodio mugarrigabea! O karitate soberanoa! O samurtasun sobraniozkoa! Non da artzaina bere gorputzaz bere artalde bazkatzen duena? Non da ama bere odolaz bere haurra hazten duena? Zu zare, Jesus, artzain ona, gu zure ardiak zure gorputzaz neurritzen gaitutzuna. Zu zare, Jesus, aita samurra, zure umeak zure odol preziatuaz sasiatzen gaitutzuna. Nola asko estima dezaket egin darotazun emaitza handia! Nola asko adora zaitzaket, o ene Jabe soberanoa? Sustenga zazu, Jauna, ene izate guzia, ez dezadan pentsa, ez dezadan erran eta ez dezadan egin deus ere zure arabera baizen; egizu, o amodiozko Jainkoa, zutaz, zure baithan, eta zurekin bat egina bizi naizen bezala, zuretzat izan nadin oso-oso.

III

Ez noizean behin, baina maiz nahi gaitu Jesusek hazi komunione sailduan bere gorputz sakratuaz, eta odol preziatuaz: hartarakotz dago egun oroz gure aldaretan: hartarakotz erraten daroku, bere plazerak ematen dituela gizonen umeekin izatean: hartarakotz bere burua ezarri du ogiaren eta mahats arnoaren idurien azpian: hargatik dio, haren haragia janhari dela. Desiratzen du beraz, gutaz maiz errezipitua izatea, ez erremedioa hartzen den bezala, baina neurrimendua hartzen dugun bezala, maiz eta husuki. Ah Jauna! asko eta sobra ohoratua izanen nintzen zu bethi adoratzear. Nik igurikitzeko nuen grazia baino handiagoa eginen zinarotazun, urthean edo bizian behin ere zure burua niri emateaz, oraino zure xedea da, maiz haz nadin zure gorputz sakratuaz; bizkitartean kontentatu naiz urthean behin zu errezipitzeaz; eta orduan ere nola? Menturaz bortxaz; menturaz munduaren errankizunen gatik; menturaz preparazione gutirekin; menturaz zure herran eta etsaikoan nintzelarik. Barkha datzu, Jauna, orai arterainoko falta guziak; indatzu zeronek nigar gozo eta baliosak, auhenda detzadan zure amodiozko sakramenduan egin darozkitzudan afrontuak; promes ematen darotzut egiaz eta izpirituz adoratuko zaitudala, maiz eta sailduki errezipituko zaitudala; egidazu grazia promes hunen konplitzeko.

BIGARREN MEDITAZIONEAN KOMUNIONEAN

I

Handiak dire maiz komuniatzeko dituzun arrazoinak. Helas! zure burua maite baduzu, maiz Jesus zure baithan errezipituko duzu. Zer zorion ez da zuretzat zure Jainkoaz husuki haztea, zure Jainkoa maiz zure bihotzean ostatatzea! Ohoratua zintezke zure Erregeren mahainean maiz jartzeko libertatea bazindu, eta beraz zer gloria, zer zorion ez da zuretzat errege guzien Erregeaz zure buruaren bazkatzea! Nolako onak eta ontasunak ez othe darraizko komunione saildu bati? Zer izanen da komunione husuz? Komunione on batek phazegatzen eta flakutzen du gure pasione gaixtoen bizitasuna, ematen daroku Deabruaren tentazioneen kontra indarra, kontserbatzen eta berretzen du gure baithan graziaren bizia, finkatzen du fedea, borthizten esperantza, sustatzen eta hedatzen karitatea; hura da pena eta nahigabetan gure kontsolamendua, eta phizte glorios baten bahi preziatua. Zer ez du beraz Jesusek eginen gure arimantan fede bizi batekin, konfidentzia oso batekin, amodio khartsu batekin, humilitate egiazko batekin, saildutasun eta garbitasunekin maiz errezipituzen dugunean. Egizu esperientzia, eta ikhasiko duzu zein on den maiz eta sailduki komuniatzea: kostuma dohatsu huntan behin ematen bazare lehenbiziko girstinoak bezala, zure dolore baxharra izanen da komuniatu gabe egun bat iragatea. Zure intenzioea da, o ene Salbatzaile maitea! maiz gure ganat ethortzea, eta arimako intresek ere hertxatzen naute husuki zure ganat joaterat; ethorriko naiz beraz maiz, eta aldi guzietz bihotz xahu batekin; berthute guzietz ene ahalaz berreginduko dut ene arima, gai izan dadintzat zu ostatatzeko, o Jesus ene amodioa, ene bizia, ene guzia! Zure graziaz efetzuko errenda zatzu oraiko ene deliberazione hauk.

II

Funsgabeakoak dire komunione husutik gibelatu nahi zintuzketen atzekiak. Ez da konbeni, diote batzuek, mundupean bizi behar dena hain maiz mahain saildurat hurbiltzea. Zergatik ez? Zer bada komentuetan bizi direnak baizen ez dire Jesusez gonbidatuak? Mundupean dagoenak ez dezake bada higuin bekhatura, eta maita Jainkoa? Mundupean dagoenak ez dezake garbi kontserba bere arima? Lan, okupazione eta egiteko handiak

ditut, dio bertze batek; eta nik diot, beraz maiz komuniatu behar duzu. Zertako? Zure egitekoetan ongi joateko, zure lanak balios Zerukotz errendatzeko. Ez naiz, diozu finean, ez naiz asko perfeta hain maiz komuniatzeko, eta bada maiz eta sailduki komuniatuz ardietsiko duzu desiratzun duzun perfekzioa; mahain sailduti urrunduz ez zare perfetako bihurtuko; nor borthizten eta gizontzen da jan eta edan gabe egonez? Nahi badut gauza guziez bala naiteke, o ene Jesus maitea, zu errezibitzera preparatzeko; bekhatu xoila da zure ganik urrun nazakena, ukho egiten diot orai beretik eta bihotzez, eta hasten naiz zuri jarraikitzen; garbi nazazu bekhatuaren notha guzietarik, indazu guzien gaineko higuinzarik handiena, eta zure ganako amodiorik khartsuena.

III

Maiz komuniatzeko ukho egin behar diozu bekhatu mortalari; ezen nihoiz ere ezin komunia dezakeguke bekhatu mortalean gure kondena-zionetan baizen; ordean maiz, hala nola astean behin, komuniatu nahi duena izan behar da, ez ustegabeko, edo flakeziatzeko falta xumerik gabe, bainan bai bekhatu benialaren ganako afekzionerik gabe, erran nahi da, gaitzetsi higuindu eta aborritu behar dituela bekhatu benial guziak; ezen maiz Jesusen mahainean jartzeko, haren adiskide min eta maite-maitea izan behar da; beraz hari damu egiten dioten bekhatuen amodioa eta afekzioa gabe kausitu behar da: horra maiz komuniatzeko behar den dispozioa; eta nork gibela nazake hunen izatetik? Oraino desira khartsu bat izan behar dut Jesusen errebizitzeko, gose eta egartsu handi bat ene arima hartaz neurritzeko, gutizia handi bat hartaz bizitzeko, lehia handi bat haren ohoratze eta berthutean aitzinatze. Sobra galdetzen othe zait? Ez othe du bada merezi Jesusek niri eskatzen zaitan desira, egartsu, gutizia eta lehia saildu hura?

Ah! Jauna, lazo izatu naiz eta antsikabe orai artean, ez dut ezagutu ene burua, gutiago ezagutu dut zure ontasuna, bainan orai argitzen, orai atzartzen nauzu; nahi naiz baliatu zure samurtasunaz eta miserikordiaz, zu errezibitzeko maiz ene bihotzean, zu kontserbatzeko maiteki ene ari-man.

MEDITAZIONEA MEZAKO SAKRIFIZIOAZ

I

Ez da giristinotasunean deus ere mezako sakrifizioa baino errespetagarriagorik; han ofritzen da egiazki eta errealki Jesu-Kristo ogiaren eta arnoaren idurien azpian: kreatura guzien Kreatzailea, gizon eta Aingeruen Jauna, Zeruaren eta lurraren Jabe soberanoa bere Aitari zaio ofrendatua; behin xoilki gurutzearen gainean egin duen ofrenda egun oroz erreberitzen du aphezaren eskuez aldareen gainean. Gizonek eta aingeruek bere obrarik handienez, bere adorazionerik khartsuenez baino gehiago eta gehiago ohoratzen du Trinitate saildua mezako sakrifizio bakhar batek, zeren balio infinitu bat bai du hemen ofritzen zaioen Jesu-Kristok: bere burua imolatzen du Jainko-gizon hunek gure partez, izate soberanoaren adoratzeko, egin darozkigun nonbregabeko on eta ontasunez eskerren emateko, guk egin diotzagun ofentsa eta afrontuen barkhamenduaren galdegiteko, eta hain nezesario tugun grazia eta laguntzen eskatzeko. Horra zer hari den Jesu-Kristo aldareen gainean, eta hau guziak egiten ditu enetzat, ene salbatzekotzat. Zer obligazio ez diot, zer errespetu ez diot zor? Nola egon behar nindeke Elizan mezako sakrifizioan? Nola unha naiteke, aldareetan ene Jesus dudanean? Nola luzegi kausi othe dezaket bethi laburregi iduritu behar zaitan denbora saildua?

II

Sakrifizio hunen handitasunaren araberakoak izan behar dire zure sentimenduak. Han zare lekhuko bezala, beraz han zer iragaten den jakin eta kontsideratu behar duzu. Han zure moldean aphezaren eskuez sakrifizioa ofritzen duzu, beraz sailduki han egon behar zare, beraz humiltasunekin eta errespetuekin meza entzun behar duzu, zure esperantza eta konfidentzia phiztu behar dituzu. Han zure burua Jesusekin batean Aita Zerukoari sakrifikatzen diozu, beraz zure bekhatuak higuindu behar dituzu, hetaz Jesusen izenean miserikordia galdegin behar duzu; hitz batez, Kalbarioko mendiaren gainerat bazindoaz bezala joan behar zare Elizarat meza entzuterat. Hortik juja zazu nolako debozioa, atenzioa eta errespetua galdetzen duen meza sailduak. Ikhus azu nolako kharrarekin joan behar zaren, nolako artharekin han egon behar zaren, zertaz han entretenitu behar zaren. Aingeruek berek ikharaz betherikako errespetu

batekin adoratzan dute Jesus aldareen gainean, eta nola zu egon zaitezke errespeturik gabe? Helas, Jauna, aihortzen ditut mezako denbora saiduan egin ditudan huts guziak; enetzat ofritzen duzun sakrifizioan maiz berretu ditut urratu behar nituen bekhatuak, eta irritatu dut phazegatu behar nuen zure kolera; barkha dietzadatu beraz ene hobenak, eta garbi zazu egun ene arima bere notha guzietarik.

III

Mezako sakrifizioa hain errespetagarria delarik arren, gutiak dire hari zor zaion ohorea ekhartzen diotenak. Nolako kharrarekin lehiatu othe zare meza entzuterat? Artha izan othe duzu, ahala zinduen guzian, sakrifizio hain errespetagarrian kausitzeko? Ez othe duzu pasatu astea oso-osoaz lazotasun phuru batez meza entzun gabe? Eta han kausitu zarenan, nola egotu othe zare? Joan zare obligazionezko egunetan ere kostumaz eta usantzaz, ez fedez eta debozisionean animatua. Jainkoaren adoratzan, Jainkoari eskerren ematen, Jainkoari barkhamendu eskatzen, Jainkoari grazien galdetzen enplegatu othe duzu bethi mezako denbora laburra? Hala behar zen; ordean hala egin othe duzu? Orhoitu othe zare non zinen, zertan zinen, eta zertako Elizarat joan zinen? Ez da egia miletan, zure izpiritua barraiatua, egon zarela, alde guzietarat beha egon zarela, postura imodest batean egon zarela, Jesus aldareen gainean zena ahanztirik, sahetsekoekin solhasean egon zarela? gorphutzez Elizan, izpirituz kanpoan; belhauniko lurrean, gogoz munduko egitekoetan; arrosarioa, edo liburua eskuan, eta bihotza konpainietan okupatua; ez nola meza entzunen zinduen, bainan ea noiz, zein laster meza akhabatuko zen. Ez othe da hau izatu zure meza entzuteko moldea? Ez othe zare bethi hunelako izatu? Menturaz joan zare Elizarat, ez Jainkoaren adoratzerat, bainan hunelako edo halako presunak, bertzetan errexki ikhusiko ez zintuenak, han ikhusterat, eta hetaz ikhusia izaterat. Hargatik menturaz arrimatu zare, eta aphaindu idola bat bezala. Ahalkatzen naiz, Jauna, orhoitzen naitzenean Elizan mezako denboran egin ditudan huts handiez, guziez miserikordia galdetzen darotzut, promes ematen darotzut hemendik harat ahal bezain maiz meza entzunen dudala, eta ahal bezain sainduki han kausituko naizela.

MEDITAZIONE JAINKOAREN MISERIKORDIAZ

I

Guziz handia eta hedatua da Jainkoaren miserikordia. Sofritzen ditu bekhatorosik handienak; bere ganat deitzen ditu gaixtaginik errebelenak; gonbidatzen ditu ihesi dabilzanak, barkhamendua prometatzen diote bere etsaiei; oihuz dohakote, eta besoak hedatzen diotzate galtzerat dohazinei; berak eskatzen diote berak eman bihotza; eta behin, bietan, hiruetan gorraena eginik ere, ez da gibela joaten: hark gu ofentsatu bagintu bezala, gure xerkha dabila; bilhatzen gaitu, gure beharra balu bezala. Artzain ona bezala (edo ez othe da bera artzain hura?) gu errebelatuen ondoan abiatzen da, ez du guphidesten nekhea eta izerdia, ez ditu kondatzen urhatsak; eta kausitzen gaituenean, bozkariatzen da, maiteki ematen gaitu bere sorbalden gainean, gidatzen gaitu bere heirat, eta ezartzen gaitu bere ardi leialen, bere adiskide minen herrunkan. Zeru guzia alegantzetan da; plazer gehiago da, Aingeruen artean, bekhatore konbertitu batez, ezen ez bethi prestutasunean egotu diren lau-hogoi eta hamar justuz; eta seme prodigoak bere falta aihortzean, haren aitak izatu zuen bozkarioak erdizkara bezala ezagut-arazten daroku, Aita Zerukoak, gu humiliatuak bere aitzinean ikhustez, duen plazera. O Jainkoaren miserikordia mugarrigabea! O amodiozko gaididura ezin konprenituzkoa! Eta nola nagoke bekhatuan! Nola momento batez ere luza dezaket bekhatutik atheratzea! Baliatuko naiz, Jauna, zure deitze ezti, gonbidatze amultsuez; damu dut ene luzamendu eta eskergabetasun guziez, utziko dut bekhatua, eta itzuliko naiz zure ganat ene bihotz guziaz.

II

Zure bizitze pasatua examinatzen baduzu, Jainkoaren miserikordian efeturik miragarrienak zure baithan kausituko ditutzu. Nolakoa izatu zare haurtasunetik lehora? Nolakoa gaztetasunean? Zer egin duzu kausitu zaren lekhu eta enplegu diferentetan? Helas, zenbat bekhatu handi gogoz, zenbat hitzez, zenbat obraz, zenbat neglijentziaz! Zenbat bertzeiei eragin othe diozute zure arinkeriez, zure aire libroez, zure dosteta ergelez, zure kantu imodestez! Nork kondatuko ditu zure falta guziak! Nork eza gutuko du zure zaurien handitasuna! Nork zundatuko ditu zure bihotzeko gaitz zaharrak! Nola zare oraino munduan! Nola ez othe zare

Ifernuan! Orduan hil bazine, non izanen zinen orai? Errazu. Helas! damnatuen artean, Deabruen baltsan, erreprobatu guzien konpainian. Nork beiratu zaitu hain zorte izigarritik? Nork bada? Jainkoaren miseriak handiak. Estatu dohakabe hartan ere zenbat aldiz ez zaitzu mintzatu Jainkoa bere inspirazione sainduz, bere ministroez, eritasunez, zure lagun gaixtaginen heriotzeaz, edo bertze batzuen konbertsioneaz: hauk guziak maite zintuen, eta salbatu nahi zintuen Jainkoaren boz batzuek ziren. Hauk guziei gorraena egin diozute. Hartu duzu maiz konbertitzeko desira, deliberatu duzu bekhata utzi, bizitza ganbiatu behar duzula; ordean bethi ber-bera egon zare; merezi zinduen beraz Jainkoaz abandonatua izatea, halarik ere egun berri-berritan deitzen, herxatzen zaitu. O miseriak, ala zure handia! Norat nahi den beha dezadan, guzietan ez dut ikhusten zure ontasunik baizen. Zer laiteke nitaz, oraino uzkur banindago, oraino gibela banindago? Ez, Jauna, orai beretik heldu naiz zure ganat, orai beretik probotxatu nahi naiz hain arraiki eta jeneroski ofritzen darotazun miseriak. O Jesus guziz urrikalmendutsua! ene bekhatek ikharatzen naute; bainan zure izenak berak animatzen nau; bekhatoros naiz, eta bekhatorosik dohakabeena; bainan zu ene Salbatzailea zare.

III

Jainkoari afonturik handiena egin zinozoke, dudatzen bazindu haren miseriak. Zuk ofentsatu duzun Jainkoa ona eta ontasuna bera, leiala eta leialtasuna bera da; seguratsen gaitu, eta juramenturekin, ez duela nahi bekhatorearen heriotza; ez da egundaino, haren baithan fidatu denik, galdu; eta ez, hura behartu duenik, laguntza gabe gelditu: Jainkoari damurik handiena egitea laiteke beraz, haren baithan ez fidatzea: hori laiteke Cain dohakabearen segitzea; hori laiteke zure bekhatu guziak baino handiagoko krima bat; hori laiteke odol hotzean damnatzea. Ah! diozu ordean, ene bekhatuak handiegia, ene zauriak zahartuegiak dire, eta nihork ez du nik bezanbat eta nik bezalako gaixakeriarik egin. Zure bekhatuak handiak dire; ordean Jainkoaren miseriak handiagoa da. Zure zauriak zahartuak dire, eta nihork ez du zuk bezanbat, ez zuk bezalako gaixakeriarik egin; zure bekhatu handiek obligatu behar zaituzte konfidentzia handi baten izaterat: plazerekin Jainkoak seinalatzen du bere miseriak handia, eta, bekhatorosik handienei barkhatzean, ezagutarazten du klarkienik bere bothere soberanoa. Nola sofritu zaitu, ofentsatzen zinduenean? eta nola ez darotzu beraz eginen agindu darotzun, eta eskatzen diozun miseriak. Ala ene dohatsua, hain Aita onarekin egiteko izateaz! Ez duzu nihoiz ere ahantzi, o ene Jainkoa, zure haurra

naizela, nik ahantzi arren ene Aita zinela. Heldu naiz, zuri ene falta guzien aithortzera, grazia eta miseriak eskatzera. Orhoit zait, othoi, zure promesaz, beha diozozu zure Seme maite enetzat gurutzean hilari, eta haren amoreak gatik barkha datzu ene bekhatu guziak.

MEDITAZIONEA PERTSEBERANTZIAZ

I

Ez da asko deliberazione sainduen hartzea, edo konbertitzeko gutiaren izatea; behar da egiazki bizitze girstinozkoa besarkatu eta segitu; inutil laiteke ere zenbait denboraz, zenbait urthez berthutearen praktikatzea, finerainokoa iraun behar du Jainkoaren amodioak: azken hatserainokoa irauten duen pertseberantziarik agindua eta emana zaio eternitateko khoroa! Zer probotxu da ongi hastea, gaizki akhabatzen bada bizia? Zer probotxu da ezagutzea Jainkoa, bekhatua higuintzea, berthutea maitatzea, denbora batetaraino, baldin biziaren finean Jainkoa ahanzten, berthutea uzten, eta bekhatua onhesten bada? Saul Erregea ongi hasi zen, Judas zenbait denboraz ongi zioen; ordean bata eta bertzea gaizki hil dire, damnatu dire. Zorigaitz harrek ernatu behar gaitu, hekien eta bertze hainitzen malurak zuhurtu behar gaitu. Zenbat aldiz ez duzu deliberatu oso-oso behar zaizkola eman Jainkoari? gogotik lothu behar zaizkola zure salbamenduko egitekoari? zin-zinez behar zarela trabailatu Zerukotz? bizkitartean lan hau, hasi orduko, utzi duzu, gibelat joan zare, hartu zinduen bidetik aldaratu zare, zure bizitze zaharrerat bihurtu zare. Orai kondentzen duzu zure laxotasuna; eta nolakoak izanen dire orai hartzen dituzun deliberazioneak? hauk ere ahantziko eta hautsiko othe dituztu? Ez, Jauna, ez naiz berriz bihurtuko orai auhendatzen ditudan bekhatuatarat, zure laguntzarekin fermu egonen naiz ene deliberazionean.

II

Deliberazione onak har-arazi darozkitzuten arrazoin berek obligatu behar zaituzte hekien atxikitzerat. Bekhatua utzi duzu zeren higuingarria dela ikhusi bai duzu; bada bethi bekhatua orobat izigarria izanen da, monstro hau Jainkoaren kontrako erreblota ingratasunez, eta intsolentziaz bethe bat izanen da; zertako ez duzu bethi aborrituko eta gaitzetsiko bethi aborrigarri den bekhatua? Menturaz, Jainkoaren justiziaren zorrotasunak, eta garratzasunak ikharaturik, hasi zare bekhatuari ukho egiten; bada Jainkoa bethi justutasuna eta zuzentasuna bera izanen da, bethi higuinduko du bekhatua eta bekhatorea, beraz bethi beldurtasun saindu hunek obligatu behar zaitu bekhatuari ihes egiterat. Menturaz Jainkoaren maitagarritasunen kontsiderazioneak obligatu zaitu haren mai-

tatzerat; bada ez da sekulan jauna ganbiatuko, bethi ber-bera izanen da, guziz ona, infinituki perfeta, soberanoki ederra, mugarri gabe maitagarria, zure Aita, zure Nausia, zure Erregea, zure errekonpentsa: beraz bethi behar duzu maitatu, bethi behar duzu zerbitzatu; deusek ez zaitu behar separatu haren ganik: deusek ez du behar hoztu edo gutitu, hari zor diozula ezagutzen duzun amodioa. Helas! Jauna, ikharan nago zeren ezagutzen bai dut ene inkonstantzia; zuk ere ordean hura ezagutzen bai duzu, izan zaitte ene sustengua; egizu iraun eta pertsebera dezadan zeronek ene baitan, sor-arazi dituzun disposizione sainduetan.

II

Deliberazione onak har-arazi darozkitzuten arrazoin berez bertze alde errexutako bekhatuaren beldurrak finkatu behar zaitu besarkatu zinduen bizitze sainduan. Zer laiteke zutaz bihurtzen bazine orai nigarrez garbitu dituzun falta beretarat? Helas! zure ondoko estatua lehenbizikoa baino areago laiteke; ezen zerk bihur-araz othe zintzake, hain laxoki abandona zinezaken, Jainko-Jauna ganat? hagitz gaitza laiteke zure konbertsionea, errexutako bekhatuan orai, bai orai erortzen bazine. Lehenago zure bekhatuen eskusatzeko erran zinezaken, ez zinduela ongi ezagutzen hekien belztasuna, bainan orai ez zinduke eskusa hautarik batere. Jainkoaren miserikordiarik handienen efetuak errebitu dituzun egun hautan; beraz heldu bazine Jaunaren ofentsatzerat, ez da egia meziprezatuak laitezkelazutaz haren miserikordialren dohainak? Hautsi dituzun Satanekin amarrratua zindauzkaten gathe borthitzak; desarmatu eta bentzutu duzu borthitz-armatua; garaitu duzu zure arimaren tirano kruela; berriz bekhatuaz sar-araz bazineza zure bihotzean, helas! mutiriago eta nausiago han ego laiteke; bera baino gaixtoagoko zazpi Deabru harturik, zure ariman finka lezake bere egoitza dohakabea. Nola khen zinezake zure ganik? Ikhusten duzu beraz zein obligazione hertsia duzun fermu egotea hartu duzun bizitze berrian. O Salbatzaile amultsua! ahantz zatzu ene errexuta iraganak, finka zazu ene bihotzean errexutaren higuintza, eta indazu grazia oso-oso zure zerbitzuan enplegatzeke ene bizi guzia; eta zuk, o Birjina saindua! ama guzietarik maitagarriena eta samurrena! ardiets diezadazu iragan denborarentzat urrikirik minena, presenteko leialtasunik handiena, eta ethorkizuneko deusek ezin inharrosiko duen konstantzia bat, egizu, o Ama maitea! ongi konpreni dezadan, saindutzen gaituen grazia hura dela ene artha guziak galdeiten dituen ontasun baxharra, haren gatze xoilak merezi detzakela ene auhenak eta nigarrak; bide hortaz eternitate guzian kantatuko dut Zeruan Jaunaren miserikordia eta zure ontasuna.

HAGONIAKO OTHOITZAK, LITANIAK

Jauna, duzun urrikari.
 Kristo, duzun urrikari.
 Jauna, duzun urrikari.
 Andre dena Maria, hunentzat
 othoitz egizu.
 Aingeru, eta Arkanjelu guziak,
 hunentzat othoitz egizue.
 Abel saildua, hunentzat othoitz egizu.
 Justuen gorthea, hunentzat othoitz egizu.
 Abraham saildua, hunentzat othoitz egizu.
 Jondoni Joani Baptista, hunentzat othoitz egizu.
 Patriarka, eta Profeta guziak, hunentzat othoitz egizue.
 Jondoni Petri, hunentzat othoitz.
 Jondoni Paulo, hunentzat.
 San Andres, hunentzat.
 Jondoni Joani, hunentzat.
 Apostolu, eta Ebanjelista guziak, hunentzat othoitz egizue.
 Jaunaren dizipulu guziak, hunentzat.
 Inozent saildu guziak, hunentzat.
 Jondoni Estebe, hunentzat. Jondoni Laurendi, hunentzat.
 Martir saildu guziak, hunentzat.
 San Silbestre, hunentzat.
 San Gregorio, hunentzat.
 San Agustin, hunentzat.
 Aphezpiku, eta kofesor guziak, hunentzat othoitz egizue.
 San Benedikto, hunentzat.
 San Frantzes, hunentzat.
 Fraide, eta ermitau guziak, hunentzat.
 Magdalena saildua, hunentzat.
 Santa Lucia, hunentzat.
 Birjina, eta Alhargun guziak, hunentzat.
 Saildu eta Sainda guziak, hunentzat ararteko izan zaitezte.
 Jauna, urrikal bekizu, eta barkha diozozu.
 Jauna, urrikal bekizu, eta beira zazu.
 Zure koleratik, beira zazu, Jauna.

Heriotzeko arriskutik,
 Heriotze gaixtotik,
 Ifernuko penetarik,
 Gaitz guzietarik,
 Deabruaren eskuetarik,
 Zure Sortzeraren medioz,
 Zure Gurutzearen, eta Pasionearen medioz,
 Zure Heriotzearen eta Ehorztearen medioz,
 Zure Phizte gloriosoaren medioz,
 Zure Zeruatarat igate miragarriaren medioz,
 Izpiritu kontsolatzailearen graziaz,
 Azken judizioko egunean,
 Bekhatorosak, othoi entzun gaitzatzu. Beira zazu, Jauna.
 Huni barkhatzeaz othoizten zaitugu, arren entzun gaitzatzu.
 Jauna, duzun urrikari.
 Kristo, duzun urrikari.
 Jauna, duzun urrikari.

Othoitzza

Zohaz, arima Kristaua, ilkhi zaite mudu huntarik, zu kreatu zaituen
 Jainko-Aita guziz boheretsuaren izenean, zure gatik sofritu duen Jesu-
 Kristo Jainko biziaren Semearen izenean, zure gainerat isuria izatu den
 izpiritu sailduaren izenean; Aingeru, Arkanjelu, Tronu, eta Dominazione,
 Printzipatu, eta Potestate, Kerubin eta Serafinen izenean; Patriarken eta
 Profeten, Apostolu, eta Ebanjelisten, Martir eta Kofesoren, Fraide eta
 Ermitau, eta Birjinen izenean; arren bakean izan dadila zure lekhuia, eta
 Parabisuko gloriaren erdian zure egoitza, Jesu-Kristo gure Jaunaren
 medioz. Halabiz.

Jainko urrikalmendutsua, Jainko ezti eta mantsoa, Jainko, zeinak,
 zure miserikordien nonbre handiaren arabera, urratzen bai ditutzu urriki
 egiazko bat dutenen bekhatuak, eta pasaturikako krimarik handienak egi-
 ten izatu ez balire bezala, urrikal bekizu N, zure zerbitzaria, eta arraiki
 beha zozu; ezagutzen ditu, eta aihortzen ere darozkitzu bere bekhatu
 guziak; bihotzaren erditik, helas! barkhamendu eske dagotzu; othoi,
 Jauna, entzun ezazu. Zeronek, o Aitarik samurrena, garbi diotzotzu, hara-
 giaren flakezaz, edo Deabruaren tronperiaz, egin ahal izatu dituen huts

guziak; eta zure odolaren gostuz erosi duzun menbroa junta zozu zure Elizaren gorphutzari: duzun konpasiore, Jauna, horren marrazkez; urrikal zakizkote horren nigar minei. Zure miserikordian du xoilki bere fidantzia: errezi zazu arren zure adiskideen herrunkan, Jesu-Kristo gure jaunaren medioz. Halabiz.

Gomendatzen zaitut (ene anaia, edo arreba maitea) Jainko guziz botheretsuari, eta haren kreatura zaren bezala, ematen zaitut haren eskuetan, arren, noiz ere, herioa ethorririk, naturari zor diozuna pagatuko bai duzu, bihur zaitez, zu lurretik formatu zaituen, Autor bera ganat.

Zure arima beraz gorphutzetik ilkhitzean, aitzinera ethor dakiola Aingeruen tropa, hurbil dakizkitzula jujetzat jarriak daudezen Apostolu handiak; dathorzula oraino Martir gloriosoen armada triunfanta; ingura zaitzala Kofesoren gortheak; bozkariorekin errezi zaitzala Birjina garbiek, eta plaza zaitzala Patriarken galtzarrean.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima lehenago Enok eta Elias gizonen heriotze komunetik beiratu zintuen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Noe uholde jeneraletik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Abraham Ur Kaldeakoaren eskuetarik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Isaak, Abraham bere aitaren eskuetarik, imolatu gabe, beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Lot Sodomako sutik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Moises Faraon Ejiptoko Erregearen eskuetarik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Daniel lehoinen putzuetik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Susana, faltsoki akusatua zen krimatik, beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, David Saul Erregeren, eta Goliaten eskuetarik beiratu zinduen bezala. Halabiz.

Jauna, beira zazu zure zerbitzariaren arima, Jondoni Petri, eta Jondoni Paulo presondegiatarik beiratu zintuen bezala. Halabiz.

Eta nola beiratu bai duzu Santa Tecla Birjina eta martir dohatsua hirur suplizio dorpheetarik, hala othoi beira zazu zure zerbitzari hunen arima, eta emozu Zeruko gloriaz gozatzeko grazia, Halabiz.

Gomendatzen darotzugu, Jainko handia, N. zure zerbitzaria, eta zu othoitzten zaitugu, Jesu-Kristo munduaren Salbatzailea, arren ez dezazun

errefusa plazatzea Patriarken galtzarrean horren arima, zeinaren gatik hain amultsuki mundurat jautsi bai zare. Ezagut zazu, o Jauna, zure kreatura, ez Jainko faltso eta arrotzek, bainan zuk zeronek, o Jainko bizi eta egiazkoa, kreatua: ezen, Jauna, ez da zu baizen Jainkorik, eta nihon ere ez da zure obra handiak bezalakorik: bozkaria ezazu beraz horren arima zure presentzia; ez orhoit leheneko horren bekhatur; hek guziak gaztetasunaren fuliak, eta pasioenen suak egin-arazi diotza. Aithortzen du, Jauna, hoben handitan erori dela; bainan bederen ez ditu ukhatu eta arnegatu Aita, Semea, eta Izpiritu saindua, aitzitik Jainko gauza guzien Kreatzailea laialki adoratu du.

O Aita guziz ezia, ahantz zazu horren gaztetasuneko huts eta ignorantzia guziak, eta, zure miserikordia handiaren arabera, zure gloriaren erditik hortaz orhoit zaite. Idek-otzu Zeruko portaleak, Aingeruekin bozkaria dadintzat. Zeruko armadaren manamendua merezitu duen Micael Arkanjeluak errezi dezala horren arima: dathortzotela aitzinerat Aingeru sainduak, eta eraman dezatela Zeruko gloriaren erdirat: han har dezala jondoni Petri Apostoluak, zeinari Jesu-Kristok eman bai diotza Zeruko gakoak: lagun dakiola Jondoni Paulo, zeina izan bai da Kristo berak hautaturikako jarro berezia: hortaz othoitz egin dezala Jondoni Joani Ebanjelista Jaunaren Apostolu maiteak, zeinari konfidatuak izatu bai zaizko Zeruko sekretuak. Othoitz egin dezatela oraino bertze Apostolu guziek, zeinei eman izan bai zaie amarratzeko, eta laxatzeko podorea. Finean egin dezatela horrentzat othoitz mundu huntan haren bertze sofritu duten bertze Saindu guziek, arren, gorphutzetik horren arima separatzen denean, merezi dezan sartzea Zeruko glorian, aitzingidarizat duela Jesu-Kristo gure Jauna, zeina bizi bai da, eta erreginatzen bai du Aita eta Izpiritu sainduarekin menderen mende guzietan. Halabiz.

FINA